

POZIV ISTINE

Ako želimo pronaći istinsku sreću i zadovoljstvo moramo se okrenuti ispravnoj vjeri i sav svoj život uskladiti prema njoj.

POZIVISTINE

Priredio

Irfan Hajrudin Klica, prof.

Šerijatska recenzija

mr. Hajrudin Tahir Ahmetović
Ersan Muzafer Grahovac, prof.

Lektura i korektura

Amra I. Dacić, prof.

Dizajn korice

Dino Vejzović

DTP

ProDesign387

Za izdavača

www.pozivistine.com

POZIV ISTINE

Rožaje, 2019.

***Prihvatanjem i slijedenjem ispravne vjere,
saznajemo zašto smo stvoreni i kakva je svrha našeg postojanja.***

UVODNI DIO

BROD ŽIVOTA

Poslije duge noći i vrhunca tame, polako sviće zora... Zamisli kako se budiš nakon dugog sna i, umjesto da se probudiš u svojoj uobičajenoj sobi, ti se nalaziš na jednom velikom brodu, koji je u isto vrijeme tako sićušan, poput tačke, u odnosu na veliko more kojim plovi. Čuješ talase koji zapljuskuju brod, a pogledom uperenim kroz mali prozor vidiš horizont ispunjen plavim morem.

Pred tobom je more nepoznanica. Prvo što ti pada na pamet jeste otkud ti na tom brodu? Ko te je smjestio na njemu i zašto!? Kuda uopšte plovi ovaj brod!? Zatim, brže bolje pomisliš da sanjaš. Trljaš oči da se probudiš... Ali ne, ovo nije san! Iako se trudiš da ne paničiš, nemir te već obuzima. Ne možeš se obuzdati, jer jednostavno moraš saznati odgovore na ova pitanja. **Svako iole normalan bi isto tako razmišljao, jer zar bi putovanje imalo smisla ako čovjek ne zna zašto i kuda ide...?**

Stvar postaje krajnje ozbiljna kada shvatiš da ovaj brod predstavlja tvoj **“Brod života”** i da on mora imati svoje konačno odredište.

Valovi briga, nevolja, nezadovoljstva i boli prouzrokovani vje-

trovima nepravde i neznanja, gotovo svakodnevno udaraju u pramac tvog broda. More ponekad bude i mirno, ali to kratko traje, tako da se ne smiješ obmanuti.

Vrijeme je da razmisliš o svom životu i da nešto promijeniš! Neće se desiti neko čudo iz filmova koje će ti podariti sreću i svemu dati smisao, ne postoji čarobni štap, niti odijelo koje će učiniti da posjeduješ super moći, niti ćeš otkriti neko skriveno blago.

Sama pomisao da se jednog dana više nećeš probuditi, te da tvoj život nije imao smisla, kida svaku nit isprepletene mreže nerealnosti u kojoj živiš. Pred tobom su sada suštinska pitanja od čijih odgovora zavisi SVE...

Znaj da nema razumne osobe kojoj nije stalo do toga da sazna kako je došla na ovaj svijet, zašto je na ovom svijetu i šta će sa njom biti poslije smrti...

Ljudi koji ne vjeruju u postojanje Boga su pokušali dati odgovore na ova pitanja. Jedni su rekli: *“Ovdje smo zato što smo evoluirali.”* Drugi su rekli: *“Ovdje smo kako bismo jedni drugima pokušali da pomognemo da prođemo kroz sve ovo, ma šta god to bilo.”* Treći su rekli: *“Svrha naših života je sreća i uživanje.”* I tako dalje...

Dakle, ljudi na ova pitanja odgovaraju različito, bježeći neprestano od tuge i nezadovoljstva, sa jednim ciljem: **pronaći sreću...**

Ono što je činjenica, jeste da svako želi biti srećan. Međutim, većina ljudi ne pravi razliku između užitka i sreće pa sreću traže u užitku. Iz tog razloga, većina ljudi je usmjerila živote u zadovoljavanju svojih strasti i tjelesnih prohtjeva, kroz jelo, piće, polni odnos, zabavu, sakupljanje imetka, sticanje funkcija i slave, i u tome vide i traže sreću.

Međutim, sve te stvari su prolazne i uživanje kratko traje, a kada užitak završi ili dosadi, život ponovo bude prazan. Koliko je samo imućnih i poznatih ličnosti izvršilo samoubistvo, koliko njih i

pored svega što su stekli i dalje, neuspješno, traga za srećom!?

S druge strane, filozofija i prirodne nauke ne mogu dati zadovoljavajuće odgovore na ova pitanja. To je tema koja je morila filozofe stoljećima i skoro svi su došli do istog zaključka: **život je besmislen!**

Nažalost, većina ljudi je u stanju da živi svoj život vjerujući u to da on i nema baš neki značaj i smisao, kada se naviknu na tu ideju da je to tako. **Međutim, tužan je i prazan život bez smisla...**

Zato na ova glavna i najvažnija životna pitanja koja su ljudi ikada postavila, pitanja koja su zaokupljala najveće umove, može odgovoriti jedino **Božija objava**. Ona čovjeku daje ispravan svjetonazor, odnosno ispravno poimanje svijeta i postojanja, neprestano čovjeka podsjećajući na smisao i svrhu života koja ga vodi do stalne i istinske sreće.

Znanje koje je plod Božije objave ćemo ovdje oslovljavati riječju vjera.

ZAŠTO VJERA?

“Ti upravi lice svoje prema pravoj vjeri...”

I pored velikog materijalnog napretka i savremenih dostignuća, svjedoci smo velikom nezadovoljstvu, koje sve više i više obuzima ljude po pitanju života i stanja u društvu u kojem živimo. Uočavamo ogromnu razočaranost svim i svačim. Ljudi pate od besmislenosti i beskorisnosti...

Pritisnuti brigama, nepravdom, raznim problemima, depresijom, beznađem i svakojakim strahovima, ljudi lutaju živeći ovaj kratki prolazni život.

Kako onda da dovedemo svoj život u harmoniju, osjetimo slast i postignemo sreću?

Čovjek na ovaj svijet dolazi nevin, čist, slobodan, sa sklonostima ka dobru. Kada bi čovjek bio ostavljen na svojoj prirodi u kojoj je stvoren, on bi se okrenuo ispravnoj prirodnoj vjeri. Suština te prirodne vjere se ogleda u **pokornosti i predanosti našem Stvoritelju**, Onome Koji je sve stvorio, a ne nekom drugom. Međutim, dijete iako rođeno u prirodnoj vjeri, pod uticajem roditelja i sredine, prihvati vjerovanja koja su zastupljena u dotičnoj sredini.

Potreba za vjerom je prirodna ljudska potreba sa kojom se rađamo, i ona se ne može potisnuti koliko god se ljudi trudili. Zato ne postoji osoba koja u nešto ne vjeruje. I ti sigurno u nešto vjeruješ...

Od prvog čovjeka pa kroz čitavu povijest ljudskog roda, nije bilo naroda bez nekog oblika vjere. Kad to nije bila vjera u Boga, onda je to bila vjera koju su ljudi sami izmišljali, poput današnjeg slijepog vjerovanja u nepostojanje Boga.

Ispravna vjera je jedini put za ostvarenje sreće i uspjeha na ovom prolaznom i onom - vječnom svijetu. Stoga, ako želimo pronaći istinsku sreću i zadovoljstvo moramo se okrenuti ispravnoj vjeri i sav svoj život uskladiti prema njoj.

Ispravna vjera nas uči kako ćemo živjeti i ona je ta koja našem životu daje potpuni smisao. Ona je izvor naše snage, istinske sreće i zadovoljstva. Ispravna vjera nam ukazuje na pravi put, podstiče nas da činimo sve što je dobro, a odvraća nas od svakog zla, uči nas i hrabri, ulijeva nam snagu i pouzdanje, i jednostavno ona je naša duhovna hrana bez koje ne možemo istinski da živimo.

Prihvatanjem i slijeđenjem ispravne vjere saznajemo zašto smo stvoreni i kakva je svrha našeg postojanja.

S druge strane, osoba koja živi bez ispravne vjere živi teškim životom. Nevjerničke civilizacije uče ljude samo **kako** će da žive, međutim, u isto vrijeme oni ne znaju **zašto** žive. Zato takve osobe lutaju najvećim tminama neznanja i strasti. One ne znaju zašto postoje i ne znaju kuda idu! Vidiš ih kako žive nemirnim životom u kojem nema istinskog smiraja niti zadovoljstva, iako se mogu pretvarati da su srećni i uspješni, jer kada čovjek odbaci pokornost Stvoritelju, on se ubrzo pretvara u odanog roba stvorenjima ili pak u roba svojih strasti, praznoverja i glupih iluzija. Taj život je duševna patnja koja svojom žestinom prožima nevjernička društva u svijetu.

Prema tome, od ispravnosti vjerovanja zavisi kakav će tvoj život biti, jer **recept za istinsku sreću jeste u slijeđenju Upute (Objave) našeg Stvoritelja**. Zato, osoba koja traga za istinskom srećom i smislom života prvo što joj je neophodno jeste da spozna Stvoritelja.

SPOZNAJA STVORITELJA

Jedno od prvih pitanja na koje čovjek pomisli kada razmišlja o smislu života jeste, **kako je sve nastalo?** Osoba koja ima imalo pameti i svjesna je svog postojanja, nikada za sebe neće reći da je ona sama sebe stvorila. Međutim, da li postojimo na osnovu slučajnog prirodnog događaja ili tu postoji uzvišeno jedinstveno biće koje nas je stvorilo - Bog?

Spoznaja postojanja Stvoritelja je prvi korak u razumijevanju našeg istinskog smisla života. Postoje mnogi logički i racionalni razlozi za vjerovanje u Stvoritelja. Navešćemo tri sažeta razloga:

PRVI RAZLOG:

NASTANAK SVEMIRA I ŽIVOTA NA ZEMLJI

Prvi dokaz koji ukazuje na postojanje Boga tiče se razumijevanja porijekla i nastanka svemira.

Zamisli kako tvojim brodom pristaješ na jedno ostrvo koje se zove "Ostrvo razuma".

Sve što trebaš na tom ostrvu jeste da uključiš svoj razum i da ne zatvaraš oči pred očitim dokazima.

Zamisli kako šetaš tim ostrvom i, odjednom, naiđeš na mobilni telefon. **Šta ćeš pomisliti!? Možda razmišljaš o tome da li ga uzeti ili ne, ali nije o tome riječ...**

Znamo da se mobitel sastoji od stakla, plastike i metala. Staklo se dobija od pijeska, plastika od nafte, a metal se vadi iz zemlje. **Da li ćeš povjerovati ako bi ti neko rekao da se taj mobilni telefon formirao sam od sebe - slučajno?** Odnosno, da je Sunce sijalo, vjetar duvao, munja udarila, nafta izavrela iz zemlje i pomiješala se sa pijeskom i metalom, i tokom nekoliko miliona godina, sa svim svojim specifičnostima i ljepotama, mobitel se sam sklopio sa još instaliranim novim sistemom!?

Ako bi neko to tvrdio, kakav bi tvoj sud bio o njegovom rasuđivanju? Sigurno bismo rekli da takav nema pameti...

A šta tek da se kaže o onome koji, kada posmatra veliki savršeno uređeni svemir zaključi da je sve to nastalo iz ničega i tek onako - slučajno!?

Ako je ovakav slučaj sa predmetima i neživim stvarima, kako tek onda da živa bića nastanu slučajno!?

Tvrdnja da je život nastao slučajno je opovrgnuta naukom. Nauka nam je otkrila da su proteini osnovni sastavni dijelovi svih živih bića, a računajući kolika je mogućnost slučajnosti u formiranju samo jednog prostog molekula proteina na Zemljinoj površini i u kojem vremenskom rasponu, naučnici su različitim studijama došli do brojeva koje nije moguće iskazati riječima, jer su oni veći i od same starosti Zemlje na bilione godina.

Jedna takva studija¹ kaže da je vjerovatnoća slučajnog nastanka

¹ Vidjeti: *Information and the origin of life*, Bradley WL, Thaxton CB. 1994.

prostog molekula proteina manja od $1:10^{190}$. Da bi vam bila jasnija veličina ovog broja, spomenućemo da vrijednost broja $1:10^{10}$ je jedan na prema deset milijardi. A vrijednost broja $1:10^{15}$, gdje nakon jedinice imamo 15 nula je jedan na prema milion milijardi ($1:1000\ 000\ 000\ 000\ 000$), a šta je tek sa brojem iza kojeg se nalazi 190 nula? U matematici se mnogo manji broj $1:10^{50}$, smatra nultom vjerovatnoćom, tj. **nećim nemogućim da se desi!**

Međutim, i da jednom imamo jedan proteinski molekul, tu nema više mnogo pomoći; potrebne su bar stotine različitih vrsta proteina za najprostiju formu života.²

Drugim riječima, nemamo ništa jer proteini su samo hemijske materije koje nisu žive, odnosno u njima ne postoji život. **Shodno tome, shvatamo i tvrdimo sa potpunim ubjeđenjem da je slučajno nastajanje života NEMOGUĆE.**

Zato, ako te neko upita da li je starije jaje ili kokoška, slobodno mu možeš reći da je nebitno, jer šta god bilo od tog dvoje, samo od sebe nikako nije moglo nastati, već je moralo biti stvoreno.

Jedan poznati mikrobiolog postavio je sljedeće pitanje: *“Kako priroda može stvarati život kad su propali svi naši pokušaji da mi to učinimo u kontrolisanim uslovima?”*³

I doista je to tako! Kada bi se svi naučnici svijeta sakupili i ne samo oni, nego i svi ostali ljudi zajedno, ne bi mogli ni jednu mušicu da stvore, a kamoli nešto više i složenije.

Stoga, shvatamo da mora postojati Stvoritelj koji je sve ovo stvorio i savršeno uredio...

2 Vidjeti: *Science discovers God*, Ariel A. Roth.

3 Vidjeti: *Between Necessity and Probability: Searching for the Definition and Origin of Life*, Radu Popa, 2004.

DRUGI RAZLOG:
SAVRŠENOST STVARANJA

Drugi dokaz koji ukazuje na postojanje savršenog Stvoritelja jeste red i savršeni balans svega što nas okružuje. Mnoge karakteristike u svemiru jasno ukazuju na to da su specijalno dizajnirane da bi podržale život na Zemlji, kao što je udaljenost Sunca od Zemlje, čvrstoća Zemljine kore, procenat kiseonika u atmosferi. Kada bi ove dimenzije bile samo malo drugačije od onih trenutačnih dimenzija, život na Zemlji ne bi postajao. Teorijski fizičar i matematičar Freeman Dyson u svojoj knjizi sumira: *“Što više istražujem univerzum i detalje njegove arhitekture, to nalazim da je on na neki način znao da mi dolazimo.”*⁴

Praktično svi naučnici tvrde da je svemir precizno podešen sa svojim zakonitostima da omogući život.⁵

Kada bi se Sunce udaljilo od Zemlje, tada bi se zaledili okeani i mora, a čitava Zemlja bi se ogrnula u led u kome bi život iščezao. A kada bi se razdaljina između Zemlje i Sunca smanjila, tada bi vode isparile, a na Zemlji bi nestalo života. Kada bi se povećala debljina gornjeg sloja Zemlje za nekoliko kilometara, potrošio bi se kiseonik koji je sada prisutan za stvaranje dodatnog sloja Zemljine kore i tada ne bi bilo ni bilja, ni životinja, a ni ugljen-dioksida. Kada bi se dan produžio za deset sadašnjih dužina, Sunce bi spržilo sve biljke na Zemlji... **Stoga, ko je taj koji je sve ovo po mjeri uredio upravo onoliko koliko je potrebno za život?!?** Da li se sve ovo moglo dogoditi samo od sebe?

4 Vidjeti: *Disturbing the Universe*, Freeman Dyson, 1979.

5 Vidjeti: *Zašto postojimo*, Eldin Bečar, Visoko, 2017.

“U stvaranju nebesa i Zemlje, i u izmjeni noći i dana, doista su dokazi za razumom obdarene...”

Kada uočimo red, precizne zakone i sisteme u nama samima i u cijelom svemiru, zar nije razumno uvidjeti da oni imaju Stvoritelja koji je sve to uredio?

Ili je to možda izmišljena *“Majka Priroda”* – ona koja niti ima razuma, niti znanja, niti volje, niti sluha, niti vida, niti čula, niti mudrosti, koja ništa ne osjeća, sve ovo savršeno uredila, kako neki tvrde! Hajde da naučno definišemo o čemu to oni govore: “Majka Priroda!” Šta je “priroda”? I koja je njena definicija? Pretpostavljam da ćeš se složiti da izraz “priroda” obuhvata sljedeće stvari: planete, galaksije, biljke i drveće, doline i brda, okeane i rijeke, Zemlju, Sunce, Mjesec, zvijezde i druge stvari.

Upitaj se: **Da li su ove stvari, doista, same sebe stvorile i da li su one stvorile ljudska bića!**⁶

Sve ovo jedino možemo objasniti postojanjem Uzvišenog Savršenog bića – Boga Jedinog, koji je sve stvorio i doveo u savršeni red.

Dokazi o postojanju Boga Uzvišenog se ne mogu nabrojati. Sve što nas okružuje upućuje na Njegovo postojanje i Njegovu jedinstvenost. Sve što vidimo ukazuje na moć, znanje, vještinu i savršenu mudrost Stvoritelja. Primjeri o tome su nebrojni, zato ćemo spomenuti samo neke...

Ako razmislimo o zamecima u utrobama stvorenja, vidjećemo da su oči stvorene još u matericama majki gdje vlada potpuna tama. Međutim, znamo da oči vide samo na svjetlosti, što nam potvrđuje da Onaj koji stvara oči zna da će iz materice izaći na svijet u kojem je svjetlost.

6 Vidjeti: *Jednoća Stvoritelja*, Abdul-Medžid Aziz ez-Zindani, Sarajevo, 2000.

Također, poznato nam je da krila kod ptica nastaju u jajetu, što nam potvrđuje da Gospodar, Stvoritelj nebesa i Zemlje, zna da će te ptice letjeti pa im zato i stvara krila prije njihovog rođenja.

“A kako i ne bi znao Onaj Koji stvara, Koji zna i ono što je najsitnije, Onaj Koji u potpunosti sve zna!”

Onome ko negira postojanje Stvoritelja kažemo: “Razmisli o sebi, jer je to nešto što ti je najbliže.”

Naše je tijelo jedna od najsloženijih struktura u svemiru. Prema novijim istraživanjima sastoji se od preko 37 triliona sićušnih ćelija - koštanih, krvnih, moždanih i mnogih drugih.⁷

Svi mi smo čvrsto ubijedeni da jedna dječja igračka – lutka, ma koliko bila obična, ne može sama od sebe nastati, pa kako onda da pomislimo da smo mi, najsavršenija bića, nastali bez Stvoritelja?

Pogledaj i razmišljaj kako je došlo do tvog nastanka i nastanka drugih. Nekada nas uopšte nije ni bilo, zatim bijasmo kapljica koja se izbacila, a sada smo stvorenja sa savršenom spoljašnjošću i unutrašnjošću.

Stani i pogledaj se pred ogledalom. Ko je stvorio tvoje lijepo lice, tvoje oči, tvoje ruke i noge? Šta misliš kako bi bilo kada bi samo palac i mali prst na tvojoj ruci zamijenili mjesta...

Svi naši organi rade savršeno. Želudac luči enzim koji rastvara meso, a i sam je od mesa, međutim, ima opnu koja ga štiti. Da li je to, možda, želudac sam stvorio tu opnu i sebe zaštitio!?

Zato razmisli, ko je sve tako savršeno stvorio na odgovarajućem mjestu i sa odgovarajućim odlikama?

Razmisli, ko je učinio da je svaka osoba jedinstvena sama za sebe i da se od druge razlikuje?

⁷ Vidjeti: *An estimation of the number of cells in the human body*, Bologna, Italy. Erratum in *Ann Hum Biol.* 2013 Nov-Dec;40(6):471.

Koliko samo milijardi različitih lica i ličnosti...

Ko je u nama instalirao savršeni antivirus – imuni sistem, kao jednu savršenu armiju koja se brani od napada?

Ko nas je odlikovao razumom u odnosu na sva ostala bića koja vidimo?

Mogli bismo nastaviti u nedogled... Jednostavno razmisli...

DA LI JE NORMALNO I RACIONALNO VJEROVATI U BOGA?

Vjera u Boga je racionalna za razliku od ateizma koji je anti-racionalan. Kao što smo iz prethodnih primjera vidjeli, logika nam nužno pokazuje da postoji Bog. Ako razumski otvoreno pogledamo svijet oko nas, vidjećemo da je ispunjen Božijim znakovima.

Svi znamo da ništa ne može nastati iz ničega. Drugim riječima, ako nema Stvoritelja ne može biti ni stvorenja. Zaključak da Bog postoji ne zahtijeva vjeru. Ateizam i ateističke teorije zahtijevaju vjeru. Potrebna je slijepa vjera za ubjeđenje da je sve nastalo iz ničega i to slučajno, besciljno, bez svrhe... A potreban je samo zdrav razum za ubjeđenje da sve potiče od Boga.

Na kraju krajeva, ateizam nas uči da mi nemamo vrijednosti, nade, značenja ni svrhe, niti nam daje odgovor šta je moralno a šta nije. Tako je naš život beznačajan, jer smo skup materije “slučajno” spojene, i na kraju ćemo biti samo hrana crvima. Ateizam nam ne daje nikakve odgovore, a **upravo ta potraga za značenjem i odgovorima je svojstvena svim ljudima...**

NAPOMENE U VEZI RAZUMA, NAUKE I VJERE

Danas kada ljudi kažu “nauka” i “naučno” uglavnom misle na empirijske nauke. Nauka, generalno govoreći, je sistem sređenih, organizovanih znanja na određeni način o nekoj oblasti dokučivoj ljudskom umu. Empirijske nauke su dio toga, jer se maksimalno oslanjaju (koliko mogu) na iskustvo, a koriste razum za opisivanje tog iskustva i vađenje pouka iz tog iskustva, poput povezivanja uzroka i posljedica, iz čega se formiraju opisi zakonitosti. I najviše što nam empirijska nauka kao takva može reći je kako funkcionišu stvari oko nas, odnosno po kojim zakonitostima. Iz tog razloga od nje se ne može očekivati da definiše Boga koji je iznad tih zakonitosti, i to nije nikakva uvreda nauci, već samo znači da je to iznad njenih mogućnosti.

Zatim, da bi čovjek uopšte mogao vaditi pouke i povezivati stvari, mora se oslanjati na razumske aksiome⁸. A da bi ti aksiomi bili pouzdani, trebaju nam dvije stvari:

1 – Vjera u Boga.

2 – Vjera u Boga.

Kako to? - Prva vjera u Boga treba nam kao temelj aksioma, tj. mora postojati aksiom svih aksioma koji je izvor tih aksioma, iz koga svi aksiomi crpe svoju aksiomnost i egzistenciju. I taj aksiom svih aksioma mora biti razumno biće, nužnopostojeće i samoopstojeće o kome sve drugo – *moгуće postojeće*⁹ – opstoji.

8 Aksiomi su temeljne istine koje se ne dokazuju, poput toga da je dio manji od cjeline i tome sl.

9 *Moгуće postojeće* je ono što postoji, a moglo je i da ne postoji, i ono što ne postoji, ali nije razumski nemoguće da postoji. Sav moguće-postojeći bitak je ovisan o nečemu drugom i mora imati na kraju lanca nužnopostojeće biće

Druga vjera u Boga nam treba da bismo imali pouzdanja u razum. Kako to? Pa ako je razum samo produkt niza slučajnih besciljnih hemijskih događaja kroz istoriju, kako tvrde ateisti, na osnovu čega možemo imati pouzdanje u to da nam prenosi realnu sliku, tj. istinu? Na osnovu čega uopšteno možemo tvrditi bilo šta pa i samo postojanje istine?

Dakle, sva nauka se oslanja na aksiome, temeljna znanja na koja se grade sva ostala kompleksnija znanja, a ti aksiomi se sa makar dva aspekta oslanjaju na vjeru u Boga. Bez vjere u Boga ne postoji nijedna jedina nauka, jer je znanje o Bogu temelj svih znanja.

Međutim, ateistički filozofi dosljedni svog ateizma idu do kraja i kažu da ne postoje ni razum ni aksiomi ni moral ni slobodna volja, već smo svi mi, zajedno sa onim što nazivamo razumom, moralom, voljom, sviješću, samo posljedica besciljnih slučajnih sudaranja atoma i molekula, koji su se, eto slučajno, vremenom nagomilavali i slučajno se desilo da budu u ovakvoj formi kakvu mi imamo. Po njima, moglo se lako desiti da se ti slučajni procesi odvijaju drugačije pa da imamo neke drugačije logičke aksiome, poput toga da jedan i jedan nisu dva, ili da nešto može istovremeno i postojati i nepostojati, ili da ne postoje uzroci i posljedice itd.

Kada ovo znamo onda je stvarno paradoksalno ateističko pozivanje na razum, odnosno ovo nam ukazuje na dubinu kontradiktornosti naučnika ateiste, a pogotovo na apsurdnost plitkog ateiste koji se poziva na razum i nauku i još tvrdi da to stoji nasuprot vjere u Boga. I upravo zbog ovoga kažemo da je ateizam anti-racionalan.

od kojeg sav moguće-postojeći bitak crpi svoje postojanje, zbog razumske nemogućnosti beskonačnog lanca stvari čije postojanje i opstojanje zavise o nečemu drugom.

ODGOVORI NA BESMISLENA PITANJA

Neko će možda htjeti da ispadne pametan pa će upitati: “Ako je nas stvorio Bog, ko je stvorio Boga?” Pitanje ko je stvorio Boga, nosi u sebi osnovno nerazumijevanje ko Bog jeste. Naš razum je sposoban da shvati samo ono što je u okviru prostora i vremena i što se pokorava zakonima po kojima razum djeluje i razmišlja, a koje je postavio sam Stvoritelj. **Bog je Samopostojeći, postoji sam po sebi i Njegovo postojanje ne zavisi ni od čega.** Uzvišeni Bog je iznad vremena i prostora. On je Vječni, Apsolutno Savršeni, Veličanstveni, Stvoritelj, koji je stvorio i prostor i vrijeme i pravila po kojima naš razum djeluje, i koji je samim tim daleko iznad toga da se pokorava tim pravilima, kao i da se razumom dokuči.

S druge strane, ovo pitanje je i besmisleno zato što onaj ko postavlja ovakvo pitanje poslije bi nastavio da pita a ko je stvorio tog stvoritelja koji je stvorio stvoritelja i tako u beskonačnost, što dovodi do apsurdna, jer neko mora biti osnov sveg bitka, nužnopostojeći i samoopstojeći, i mora biti neko ko sve ovo održava u egzistenciji i savršenom redu.

Odgovor je jednostavan: zamisli kako je sve što postoji poput stolica u nizu koje se naslanjaju jedna na drugu, gdje na kraju nužno mora biti neko ko drži sve te stolice da ne padnu. Tako postoji i neko ko održava sve ovo oko nas, a Njemu pripada najuzvišeniji primjer.

Slična ovome su i ostala kontradiktorna pitanja *“da li je moguće nemoguće”* koja su neispravna sama po sebi, poput pitanja: “Da li Bog može da stvori kamen koji ne može da podigne?” “Da li Bog može stvoriti drugog Boga?” Slično kao kada bi pitali može li kocka biti loptastog oblika ili trougao sa četiri ugla...?

Odgovor: Kocka neće biti loptastog oblika zato što ne bi više bila kocka, već lopta! **Ne postoji nešto što Uzvišeni Bog ne može, ali Bog ne čini nebožanska djela, slavljen neka je On.** Zato ovakva pitanja su samo retoričke varke i nemaju nikakvu vrijednost.

Zatim, možda će neko pitati kako možemo biti uvjereni u postojanje nečega, a nismo ga osjetili svojim čulima. Drugim riječima rečeno: “Kako da vjerujemo u Boga a nismo ga vidjeli?”

Prvo: Samo postojanje naših čula mora da ima svoju osnovu. Ko nam je dao čula? I da li je nužno da onaj koji nam ih je dao bude podvrgnut njima? Samo činjenica da nam ih je Bog dao može nam dati uzdanje u ta čula, jer ako su ona produkt niza besciljnih slučajnih hemijskih procesa, na osnovu čega se uzdamo u njihovu vjerodostojnost? Naprotiv, u tom slučaju bi naše pouzdanje u vjerodostojnost čula bila ravna nuli. Jedino ako pođemo od toga da nam ih je Uzvišeni Stvoritelj podario možemo iz tog saznanja crpiti vjerodostojnost tih čula, kao i racionalnost samog njihovog postojanja.

Drugo: Činjenica je da znamo da postoje stvari koje nismo vidjeli niti osjetili, ali čvrsto vjerujemo u njihovo postojanje, kao što čvrsto vjerujemo u postojanje onoga što vidimo i osjećamo. Kao na primjer, čvrsto smo uvjereni u postojanje našeg razuma koji nije materijalne prirode, i nismo ga nikada vidjeli. To što ne vidimo razum, daleko od toga da znači da ga nema.

Zatim, zapitajmo se koliki je domet spoznaje koju dosežu naša čula? Jesu li razum i čula u stanju dokučiti sve što postoji? Ako ne vidimo mrava kada se kreće na udaljenosti od desetak metara to ne znači da taj mrav ne postoji. Ima li iko pravo da porekne ono što ne vidi? Čovjek koji je slijep od rođenja u mogućnosti je da sluhom čuje da je more plavo a livada zelena, ali nije u mogućnosti dokučiti šta je to plavetnilo ili zelenilo. Zato da li onaj koji je slijep ima pravo

negirati postojanje zelenila zato što ga ne vidi!?

Kao i čula i naš razum je ograničen. Naš razum nije u stanju dokučiti ništa dok se ne ograniči s dvije stvari: vremenom i prostorom. Zato, ne treba od razuma očekivati da dokuči Stvoritelja koji je iznad vremena i prostora i fizičkih zakonitosti. **Stoga, onaj ko kaže da vjeruje samo u ono što može dokučiti je poput slijepca koji negira postojanje zelenila zato što ga ne može vidjeti...**

ZAŠTO LJUDI ODBIJAJU DA VJERUJU U BOGA?

Kada smo bili mali pričali su nam bajku u kojoj se žaba pretvorila u princa - čovjeka. U tu bajku je mogao da povjeruje samo dječiji um. Desetak godina kasnije, učitelji su nas u školi ubjeđivali da žaba ipak može da se pretvori u princa, samo poslije više milijardi godina. Nažalost, mnogi ljudi još uvijek vjeruju u ovu bajku za odrasle. Ali zašto?

Većina ljudi zapravo ne želi istinu. Oni žele stalnu potvrdu da ono što oni vjeruju (čitaj *ono što im odgovara*) jeste istina, ma koliko besmislena bila.

Istina je da dosta ljudi ne želi da povjeruje u postojanje Stvoritelja, jer im nepriznavanje postojanja Boga omogućava svaki vid nemoralna bez griže savjesti. Dovoljno je da ljudi vjeruju da Bog ne postoji, i onda mogu isključiti savjest i udovoljavati svojoj pohlepi i strastima, i raditi šta požele. Radi se, dakle, o čisto moralnom problemu i o neprihvatanju činjenice da će jednog dana čovjek morati da polaže račun za svoj život pred Bogom i da će mu biti suđeno.

Pritisnut od svoje savjesti čovek traži načina da potisne njen glas i nalazi lažnu utjehu u negiranju Boga i kojekakvim teorijama.

Upravo je na ovim osnovama nastala i tzv. *Darvinova teorija evolucije*, koja je sve samo ne naučna teorija. Ona počiva na teorijama i nagađanjima, koja su veoma često kontardiktorna, koja nisu proizvod neposrednih opservacija, i ne mogu biti ni na koji način provjerena ili dokazana eksperimentom.

Sve se vraća na slijepo nelogično vjerovanje i pretpostavke koje su trajale milionima godina. Teorija evolucije se stalno prepravlja, prilagođava i mijenja nizom novih verzija, što ukazuje na to da ona nije nikakva činjenica.

Međutim, uprkos svim manama teorija evolucije je postala jedna od “temeljnih istina” današnjice, ali ne na osnovu dokaza i logike, već uz pomoć sila zla koje vladaju svijetom, a koje nam serviraju ovu teoriju u školama, obrazovnim sistemima i medijima, odgajajući tako generacije koje ne vjeruju u Boga. Rečeno je: “Ponavljaj jednu laž dovoljno dugo, i ljudi će je prihvatiti kao istinu.”

Ona nam govori da je čovjek postao od majmunolikih bića, a da su ta majmunolika bića i sva ostala živa bića nastala od zajedničkog pretka koji je živio u dalekoj prošlosti, nekog malog sićušnog, okom nevidljivog jednoćelijskog organizma, a koji je opet, tek onako, slučajno sam od sebe nastao...

Kako je mogla slučajno da nastane ćelija kojoj je istovremeno neophodan sistem za razmnožavanje, sistem za varenje, imuni sistem, sistem za disanje, bez čega ne bi mogla da živi niti da se dijeli i koja je kompleksnija od bilo kog kompjutera!?

Pošto svi živi organizmi imaju u sebi veoma složenu informaciju, zapisanu u genima, zapitajmo se, kako je nastala ta informacija? Zar je ćelija mogla sama ispisati DNK unutar svojih ćelija, u kojem se nalazi savršeno uputstvo za razvoj i funkcionisanje?

DNK je informacija, a informacija je produkt znanja, a ne slučajnosti, i doista je u tome pouka za onoga ko objektivno razmišlja.

I na kraju, možeš li, molim te, zamisliti kako si ti, kao najsavršenije stvorenje, zatim sićušni mrav i ogromni slon, žirafa ili krokodil i sva ostala živa bića, kojih ima nekoliko miliona vrsta, sa svim razlikama i specifičnostima koje ostavljaju bez daha, vremenom nastali od tog istog, okom nevidljivog, jednoćelijskog organizma, koji je opet nekako nastao sam od sebe!?

Dakle, koliko samo čovjek treba da bude slijep i nerazuman da vjeruje u te besmislenosti i laži!?

TREĆI RAZLOG:
UPUTSTVA STVORITELJA

Uzvišeni Stvoritelj je sve stvorio sa svrhom i svim stvorenjima obezbijedio uputu pomoću koje izvršavaju ono zbog čega su stvoreni.

Svi zakoni kojima je Stvoritelj uredio svemir govore nam da On nije nijedan atom ostavio bez upute, jer svaki atom, svaki molekul, svaka planeta i sve u svemiru se pokorava tim savršenim zakonima i shodno njima vrši svoju ulogu zbog koje je stvoren.

Kosmički zakoni kojima Stvoritelj sve uređuje su *opšta uputa* za sva stvorenja - prvi nivo upute koji uređuje onaj neživi aspekt stvorenja.

Zatim, Stvoritelj je uputio i živa bića dodatnom uputom u odnosu na neživa, jer im je dao dodatne potencijale i dimenzije u odnosu na neživa.

To je drugi nivo upute. To je dimenzija života i njegovog funkcionisanja, počevši od ćelija, preko tkiva, organa, do cijelog organizma. Tako vidimo da ćelije, tkiva, organi i organizmi savršeno funkcionišu. S tim da životinje imaju dodatnu dimenziju upute u odnosu na biljke, koja se ogleda u instinktu koji ih vodi ka izvršavanju onoga za šta su stvorene. Primjera radi, pčela savršeno zna kako od cvjetova praviti med i kako napraviti savršeno dizajnirano saće, kao što i sve ostale vrste znaju izvršavati svoju ulogu. To je treći nivo upute.

Stvoritelj je, zatim, stvorio čovjeka kojeg je odlikovao određenim umno-duhovnim potencijalima u odnosu na ostala stvorenja. Sve to je iziskivalo dodatnu uputu u odnosu na onu datu za niže nivoe postojanja. I u skladu sa tim, **Stvoritelj nije ostavio čovjeka bez Upute**, kako bi na savršen način iskoristio sve svoje potencijale. Ovaj najviši nivo upute ćemo oslovljavati velikim početnim slovom **Uputa**, kako bi bio prepoznatljiv u odnosu na ostale nivoe upute. To je četvrti nivo upute.

Ljudski izvori percepcije (čula) i umno-duhovni potencijali su dovoljno savršeni da bi bili dobri vodiči čovjeku ka Uputi, ali i dovoljno manjkavi da bi sami bili Uputa, zato je mudrost savršenog Stvoritelja iziskivala da On šalje Uputu čovjeku, i to preko nekog iz njegove vrste, a na osnovu koje će on znati kako da savršeno ispuni svrhu postojanja.

Uzvišeni Stvoritelj je slao ljudima Uputu o tome kako da savršeno urede svoj odnos prema svom Gospodaru, prema ljudima i drugim stvorenjima, objašnjavajući im zašto su stvoreni, odakle su, kuda idu i šta da rade da ostvare ono zbog čega su stvoreni.

Uzvišeni Stvoritelj je iz Svoje ljubavi i milosti, stvorio čovjeka za savršenu istinsku sreću na ovom prolaznom i onom - vječnom svijetu, i zbog Svoje mudrosti i pravde nije ga ostavio da sam traga

za načinom njenog postizanja i tumara bespućima neznanja, već mu je obezbijedio Uputu koja će mu osvijetljavati put.

Za čovjeka kao razumno biće Uzvišeni Stvoritelj je odabrao da Uputa bude **Objava** za čije razumijevanje i primjenu čovjek treba uposliti potencijale koje je od Gospodara dobio: intelektualne, duhovne, emotivne i fizičke, postignuvši na taj način savršenu sreću svim svojim bićem, u svim životnim sferama.

Univerzalno značenje za Uputu i pravi put u svim vremenima je predanost i pokornost Onome Koji nas je stvorio. I kao što bespogovorna nužna predanost Njegovim kosmičkim zakonima vodi apsolutnoj harmoniji, tako i bespogovorna dobrovoljna predanost Njegovim objavljenim zakonima vodi apsolutnoj harmoniji u nama i oko nas, što iziskuje potpunu i vječnu sreću.

Zato su svi narodi imali svoje vjerovjesnike preko kojih im je Stvoritelj dostavljao Uputu (Objavu), koja im je osvijetljavala put do postizanja te sreće i blagostanja u prostoru i vremenu u kojim su živjeli.

Zatim, Božija mudrost je iziskivala da Objavu odlikuje nad onim što nije objava jer, u suprotnom, ljudi ne bi Objavu mogli nikako razlikovati od zablude, tako da bi njeno postojanje bilo isto što i nepostojanje. Zato je Uzvišeni Stvoritelj poslanicima davao razne dokaze, kao što je i u samoj Objavi pohranjivao ono što će ljudima ukazati da se radi o istini.

Zato, jedini način koji nas može odvesti potpunoj istini jeste proučavanje i slijeđenje Objave koju je Uzvišeni Stvoritelj poslao čovječanstvu...

OBJAVA I RAZUM

Samo ukoliko se spoje Objava i razum može se doći do stvarne istine. Niti Objava koristi onome ko nema razuma, niti razum koristi onome ko se ne oslanja na Objavu. Ukoliko jedno od toga ne postoji, nemoguće je doći do istine.

Zdrav razum se ne može suprostaviti vjerodostojnoj Objavi, naprotiv svjedoči joj i podržava je, zato što im je izvor isti. Onaj Koji je stvorio razum je isti Onaj Koji mu šalje Objavu, tako da je nemoguće da budu u koliziji. Stoga, ukoliko se desi kontradiktornost između razuma i Objave onda je to zbog dva razloga, nema trećeg: ili je zbog toga što za ono što se tvrdi da je Objava – nije Objava ili zbog toga što je razum ne razumije.

Međutim, ukoliko se desi da među razumom i Objavom postoji prividna kontradikcija, u tom slučaju se daje prednost Objavi, a razlog tome jeste što je Objava zasnovana na sveobuhvatnom znanju Stvoritelja i kao takva Objava je nepogrješiva, dok se razum oslanja na nepotpuno znanje stvorenja i podložan je pogrešnom shvatanju, greškama, zaboravu, strastima i nerazumijevanju, jer iako je nešto razumljivo nije moguće da ga razumije svačiji razum.

Razum je kao pogled, a Objava je poput svjetlosti. Onaj koji gleda po tamnoj noći oslanjajući se na svoj vid neće se tim pogledom okoristiti, kao što se ni onaj ko se oslanja na razum neće okoristiti ukoliko se ne koristi Objavom. Oko vidi srazmjerno količini svjetlosti, a i razum se prosvjetljava srazmjerno količini Objave na koju se oslanja. **Kada se spoji potpunost razuma i savršenstvo Objave dolazi se do potpune upute i prosvijetljenosti.**

KO JE STVORITELJ?

Nakon što smo spoznali da smo stvoreni od strane Uzvišenog Stvoritelja, očekivali bismo da znamo ko je naš Stvoritelj i šta On očekuje od nas? Šta je istinski smisao našeg života i zbog čega smo stvoreni? Koja je to ispravna vjera i kako da je prepoznamo? Šta se dešava nakon smrti? Zašto imamo toliko patnje na svijetu, i još mnoga druga pitanja...

Prethodno smo spomenuli da nas Uzvišeni Stvoritelj nije ostavio da lutamo, već je slao poslanike i objave kako bi nas obavijestio o svemu tome. On je Allah Uzvišeni...

Allah je arapska riječ koja označava vlastito ime Jednog, Jedinog, Istinskog Boga koji je jedinstven u svemu i nije nikakav naziv za nekog posebnog Boga muslimana. **On je Jedan, Jedini, Istinski Bog koji postoji, Stvoritelj i Gospodar svega, Jedini Koji zaslužuje da se obožava.** Sva božanstva mimo njega su lažna. Uzvišeni Bog u islamu ima mnoštvo lijepih imena, a ime Allah upućuje na sva ostala Božija lijepa imena.

Zatim, arapska riječ "Allah" je jedinstvena, nema joj slične, dok se sa riječju "bog" mogu praviti razne gramatičke manipulacije. Ako na riječ "bog" dodate nastavke množine, dobićete riječ "bogovi". Na riječ "bog" možete dodavati i nastavke za ženski rod, pa ćete dobiti riječ "boginja". Sa riječju "Allah" ne možete praviti takve manipulacije, jer ona ne potpada pod gramatičkim pravilom dodavanja nastavaka za rod i broj. Također, pogrešno je mišljenje da samo muslimani koriste riječ "Allah". Hrišćani i Jevreji koji govore arapskim jezikom isto tako Boga nazivaju Allah i to ime koriste u svojim knjigama i molitvama.

KAKO JE SVE POČELO...?

Uzvišeni Allah je s ljubavlju i zbog ljubavi stvorio nebesa i Zemlju i ostala stvorenja. Stvorio ih je tako da Njegova stvorenja mogu da razumiju potpunost Njegovog znanja i snage i veličinu Njegove moći, i da je On jedini Kojeg treba da obožavaju, a ne da obožavaju one koji su i sami stvoreni i koji nisu stvorili ni trun na nebesima ili na Zemlji. I da bi znali da je život nakon smrti istina i da će Stvoritelj da sudi među dobrim i lošim ljudima.

Jedno od najuzvišenijih Božijih svojstava jeste mudrost, i On nije ništa uzaludno stvorio, Slavljen neka je On. Uzvišeni Allah kaže: *Mi¹⁰ nismo uzalud stvorili nebo i Zemlju i ono što je između njih; tako misle nevjernici...* (Kur'an, 48:27)

Nakon što je Uzvišeni Allah stvorio nebesa i zemlju, između ostalih stvorenja je stvorio i čovjeka, kojeg stvori od zemlje, a zatim mu udahnu život, **stvorivši mu dušu.**¹¹

To stvorenje je bio prvi čovjek koji se zvaše Adem (Adam), alejhisselam (mir nad njim), a od njega stvori i njegovu ženu, kako bi uz nju našao smiraj, nastanivši ih u Džennetu (Raju), dajući im da uživaju u svim njegovim blagodatima, osim što im, jedino, zabrani da se približavaju jednom drvetu i jedu sa njega.

10 Ovdje je bitno napomenuti da u arapskom jeziku postoje dva tipa plurala (množine). Prvi plural je numerički i odnosi se na nešto čija količina je više od jedan. Drugi tip je plural poštovanja. Kada Uzvišeni Bog govori o Sebi u Kur'anu i koristi arapsku zamjenicu "nahnu", što znači Mi, koristi je isključivo kao plural poštovanja.

11 Naše duše su stvorene, i u stvorenjima nema ništa božansko, kao što ni u Stvoritelju nema ništa od stvorenja.

Nakon što ih šejtan (đavo) zavede te posrnuše i jedoše sa zabranjenog drveta, Uzvišeni Allah ih izvede iz Dženneta i nastani ih na Zemlju koja nam tako postade prolazno boravište, mjesto iskušenja i nedaća, polje stalne borbe između dobra i zla. Međutim, da li nas je Stvoritelj ostavio tek tako?

Uzvišeni Allah reče:

Od Mene će vam Uputa dolaziti, i oni koji Uputu moje budu slijedili – ničega se neće bojati i ni za čim neće tugovati. A onima koji ne budu vjerovali i ajete (riječi i dokaze) Naše budu poricali – biće stanovnici Džehennema (Pakla); u njemu će vječno ostati. (Kur'an, 2:38-39)

KAKO DA ZNAMO KOJA JE VJERA ISPRAVNA?

Vjera u Boga je prirodno i normalno stanje čovjeka. Direktor i profesor *Thrive centra za ljudski razvoj* i bivši viši istraživač Oxford Univerziteta, doktor psihologije Justin Barrett, između ostalih sociologa i antropologa, tvrdi da **djeca imaju prirodnu i osnovnu poziciju da vjeruju u Boga te da bi djeca ostavljena na pustom ostrvu, bez ikakvog znanja, bila religiozna.**¹²

Vjerovali bi, dakle, u Jednog Stvoritelja jer je to prirodno stanje ljudi i zdrav razum dolazi do tog zaključka. Ono što oni ne bi povjerovali niti shvatili je da neko od njih (čovjek) može biti taj Stvoritelj, niti drvo, niti more, niti je ostrvo samo sebe stvorilo. A još teže da djeca shvate da je neko umro za njihove grijeha, da treba obožavati rakove sa plaže ili da je Sunce Stvoritelj i slično.

¹² Vidjeti: <http://tinyurl.com/bbc-clanak>

Neiskvarenoj ljudskoj prirodi (djeci na ostrvu bez spoljašnjih uticaja) to nikad ne bi palo na pamet uopšte, a kamoli da vjeruju u to!

Duboka utemeljenost sklonosti ka obožavanju uzvišenog bića potvrđena je i mnogim antropološkim i sociološkim studijama, da je čak ni mnogi poznati ateistički teoretičari više ne poriču. Čak su osnovali ogranke nauke za istraživanje tog fenomena sa materijalne strane, poput *neuroteologije*, ogranak neurologije, pa su tako krenuli u potragu za genom koji je odgovoran za vjerovanje u Boga¹³ ili dijelom mozga koji je odgovoran za to vjerovanje¹⁴, želeći naći materijalističko objašnjenje te urođene čovjekove potrebe za Bogom, odnosno potrebe da obožava svog Stvoritelja.

Dakle, vjerovanje u Jedinog Boga kod nas je urođeno. Međutim, spoljašnje informacije vremenom uprljaju i zamute tu čistu prirodu čovjeka, poput društva, pogrešnog obrazovanja, nametanja lažnih učenja te slični faktori.

Već smo od ranije spomenuli da od ispravnosti naše vjere zavisi kakav će nam biti život na ovom, a i vječnost na drugom svijetu. U mnoštvu pravaca, ideologija i vjera, samo jedna vjera može biti prava i istinita, jer: *Zar poslije Istine ima išta osim zablude?!* (Kur'an, 10:32)

Dakle, **samo nas jedna vjera može odvesti istinskoj sreći i zadovoljstvu na oba svijeta.** Međutim, kako da saznamo koja je to vjera? Hoćemo li slijepo i subjektivno slijediti vjeru u kojoj smo odrasli ili ćemo biti objektivni koristeći razum i logiku i prihvatiti ono što je lijepo, jednostavno, prirodno i razumno?

Na osnovu onoga što smo do sada naveli, mi sa potpunim

13 Na tu temu je Dean Hamer napisao knjigu *The God gene: How Faith is Hardwired into our Genes* (Božiji gen: kako je vjera instalirana u našim genima).

14 Poput djela *The God, part of the brain*, od Matthew Alpera-a.

ubjeđenjem vjerujemo i tvrdimo da čovjek koji jede, pije i ima nebrojene potrebe poput udisanja kiseonika, hrane ili zdravlja ne može biti ovaj Stvoritelj Koji je nezavisan i potpuno drugačiji od ljudi, jer čovjek ne može stvoriti ni mušicu niti smrt svoju zaustaviti, a još manje da stvori univerzum sa svim njegovim zakonima i da se brine o istom.

Primjera radi, prema Bibliji Isus, mir nad njim, se rodio, konzumirao hranu, umarao se, spavao, plakao, molio se, klanjao Bogu.

Kada je upitan o Sudnjem danu odgovorio je: **“A o danu tom i času niko ne zna, ni anđeli nebeski, do Otac moj sam.”** (Matej, 24:36)

Zatim, Isus, mir nad njim, za sebe nikada nije tvrdio da je Bog. Bog posjeduje savršena svojstva, dok čovjek ne posjeduje. Također, u Bibliji su sadržani mnogi stihovi u kojima Isus govori i u kojima se ponaša kao osoba koja se razlikuje od Boga. Na primjer, Isus se **“spustio licem na tlo i molio”**. (Jevandjelje po Mateju, 26:39) Ako je Isus bio Bog, zašto bi se onda Bog spustio licem na tlo i molio? I kome se onda molio?

Još manje od čovjeka Bog može biti kip koji niti čuje niti vidi niti ima razum, kao ni “Majka priroda”, vatra ili životinja koja nema pameti niti Sunce ili Mjesec, koji samo rade svoj posao po ustaljenoj putanji nemajući slobodnu volju niti mogućnost da rade drugačije.

Da bi nešto definisali kao ispravnu vjeru, u najmanju ruku, neophodno je da ta vjera bude od Boga Jedinog, da bude sačuvana, i da bude univerzalna za sve ljude.

Vratimo se sada na priču o našem praocu...

Adem, mir nad njim, se pokajao zbog učinjenog grijeha i Uzvišeni Allah ga je učinio prvim vjerovjesnikom. Živio je tako on sa svojom djecom i svojim porodom čiji se broj uvećavao na Zemlji, podučavajući ih Božijoj vjeri. **A šta misliš koja je to vjera bila...?**

Da li je to bila vjera u trojstvo, ili u Budu, ili vjera u kipove, ili krave, ili ljude, ili vjerovanje da Bog ne postoji. Nikako! To je bila vjera u Boga Jedinog. To je bila vjera **islam** i svi bijahu **muslimani** – **odnosno Bogu Jedinom pokorni i predani**. To je jedina Božija vjera, mimo koje drugu vjeru Stvoritelj ne prihvata.

Vjerovatno se pitaš kako je to tada bila vjera islam... Zar islam nije vjera sa kojom je došao posljednji Božiji poslanik, Muhammed, sallallahu alejhi ve sellem (neka su Božiji blagoslov i mir nad njim)?

Odgovor: Riječ islam dolazi od korijena arapske riječi “*istislam*” što ima značenje potpune pokornosti i predanosti. **Islam, dakle, podrazumijeva potpunu predanost i pokornost Uzvišenom Bogu**. Etimološki, izvodi se iz istog korijena kao i riječ “*selam*” koja znači mir. Te islam, uopšteno, znači **mir postignut kroz predanost i pokornost istinskom Bogu**.

Zato islam nije neka nova vjera, već je to jedna te ista Istina koju je Uzvišeni Bog objavljivao preko svojih poslanika svakom narodu. Stoga, musliman (ar. muslim) po značenju riječi označava **osobu koja se svojevrijem u potpunosti pokorila ili predala Uzvišenom Bogu**.

Dakle, na početku čitava Zemlja je obožavala samo Jednog Jedinog Boga i svi mu bijahu pokorni. To stanje je potrajalo dugo vremena, sve dok ne dođe vrijeme kada ljudi skrenuše sa pravog puta i polako počеше da robuju i obožavaju druge mimo Allaha Uzvišenog. Tada Allah Uzvišeni posla prvog poslanika ljudima čije ime bješe Nuh (Noa), alejhisselam, kako bi pozivao narod da se vrate ispravnoj vjeri - da samo Boga Jedinog obožavaju i da Njemu budu pokorni.

Tako je dalje Uzvišeni Allah, ne ostavljajući ljude da lutaju, poslao na hiljade poslanika i vjerovjesnika, najmanje po jednog svakom narodu, među njima i Musaa (Mojsija), Isaa (Isusa) i

posljednjeg Muhammeda, neka je na sve njih Božiji mir, sa istom porukom: **jedino obožavajte istinskog boga i slijedite Njegovu Objavu.**

Iz tog razloga, besmisleno je detaljisati o religijama koje vjeruju u više bogova poput hinduizma ili o religijama koje su osnovali ljudi poput budizma, konfučijanstva itd.

Što se tiče religija koje se pripisuju monoteizmu, pri najmanjem izučavanju temeljnih postulata svih tih religija uočavamo kategorički da je jedino islam dosljedan monoteizmu i potpuno skladan sa prirodnom sklonošću čovjeka da vjeruje u samo Jednog Savršenog Boga, Koji nema sudruga niti Sebi sličnog, Koji je apsolutno savršenih svojstava i djela, a o čemu će se kasnije opširnije govoriti.

Ne postoji vjera sa svetom knjigom koja se pripisuje Bogu i tvrdi da slijedi Božijeg poslanika, a da ima tako jasan i čist koncept monoteizma poput islama. Sama ta činjenica je dovoljan dokaz istinitosti islama kao Božije vjere, a kamoli kada se uzmu još hiljade drugih dokaza.

Zatim, svaka od religija, koje se pripisuju monoteizmu tvrdi da je na istini, oslanjajući se na svoje vjerske knjige za koje tvrde da su autentična Božija riječ. Međutim, **da bi se vjerovalo da su one zaista Božija riječ, one bi morale ispunjavati bar minimum zahtjeva - da u njima nema grešaka i da se međusobno ne isključuju**, što, naprimjer, nije slučaj sa jevrejskim i hrišćanskim svetim knjigama koje su pisali ljudi i u kojima ima na hiljade grešaka, međusobnih protivrječnosti i isključivosti, što tvrde i sami njihovi istraživači.¹⁵

U vezi s tim, spomenućemo citat jednog od najuticajnijih učenjaka Novog Zavjeta prošlog stoljeća, autora mnogih knjiga

15 Vidjeti knjigu: *Trijumf istine*, Rahmetullah Hindi.

i komentara Biblije, doktora Bruce Metzger-a koji kaže: “Od oko 5000 grčkih rukopisa Novog Zavjeta u cjelini ili dijelovima za koje znamo danas, ne postoje dva od njih koji se slažu u svim riječima. Suočavajući se sa masom protivrječnih tekstova, urednici se moraju odlučiti koji tekstovi zaslužuju da uđu u Novi Zavjet, a koje će potisnuti.”¹⁶

Zamislite samo problema, kada ljudi moraju odlučivati šta zaslužuje da bude Božija riječ, a šta ne...

Poznati istraživač Biblije dr. Bart Ehrman kaže: “Postoji više razlika među rukopisima (Novog zavjeta) nego što ima riječi u cijelom Novom Zavjetu.”¹⁷

Dakle, prethodne Božije objave su vremenom prolazile kroz izmjene, iskrivljavanja i nestajanja jer je njihovo čuvanje bilo prepušteno ljudima, a i same su bile lokalnog karaktera, tj. nisu bile objava cijelom čovječanstvu, tako da nakon što su odradile svoju misiju nije bilo ni obavezno da budu sačuvane.

Zatim je Uzvišeni Stvoritelj poslao **konačnu Objavu** – Kur’an kao čuvar i pečat svim prethodnim, za sve ljude do Sudnjega Dana, u kojoj su sadržani temelji svakog dobra, upute, normi i Božanskih zakona i koja je, za razliku od prethodnih svetih knjiga, sačuvana u originalnom obliku slovo po slovo jer je njeno čuvanje zagarantovao sam Stvoritelj, kao što nas obavještava:

Mi, uistinu, Kur’an objavljujemo i zaista ćemo Mi nad njim bdjeti. (Kur’an, 15:9)

A ti (Muhammede) kazuj iz Knjige Gospodara svoga ono što ti se objavljuje, Njegovim riječima nema preinačitelja (onoga koji će ih promijeniti, izvitoperiti, falsificirati)... (Kur’an, 18:27)

16 A Textual Commentary on the Greek New Testament, Bruce Metzger, 1994., str. 11.

17 The New Testament: A Historical Introduction to the Early Christian Writings, Bart D. Ehrman, 2004., str. 480-481.

Dakle, Uzvišeni Stvoritelj je iz Svoje neizmjerne milosti i apsolutne mudrosti cijelom čovječanstvu do Sudnjeg dana objavio islam kao savršenu vjeru i kompletan sistem života, i učinio ga stazom koja vodi savršenoj sreći na oba svijeta. U tom značenju, islam predstavlja ono sa čime je Uzvišeni Bog poslao posljednjeg poslanika, Muhammeda ﷺ nakon kojeg nema više poslanika.

Islam je vjera koja je objavljena cijelom čovječanstvu do Sudnjeg dana. Ta konačna, ispravna, savršena i univerzalna vjera se manifestuje kroz Božiju Knjigu – **Kur'an**, koja predstavlja Božiji direktan govor po izrazu i značenju, i **Sunnet** – praksu posljednjeg Božijeg poslanika, Muhammeda ﷺ koji sadrži sve ono što je radio i govorio i šutnjom odobrio, onako kako ga je Uzvišeni podučio. Sunnet Božijeg Poslanika je sakupljen u hadiskim zbirkama, koje su očuvane do našeg vremena i raširene po cijelom svijetu, i predstavljaju nepresušni izvor mudrosti, uputa i pouka za one koji razuma imaju.

Uzvišeni Allah je svim poslanicima davao **dokaze** po kojima bi se njihovi narodi mogli uvjeriti u to da su oni doista poslani od Boga. Ti dokazi koji su poslani zadnjem Poslaniku, Muhammedu ﷺ su sakupljeni u Kur'anu i Sunnetu, i još uvijek se crpe čuda iz ta dva izvora i otkrivaju nepobitni dokazi istinitosti islama, zbog čega mnogi naučnici i intelektualci, ali i obični svijet, primaju islam širom svijeta i nalaze svoj smiraj u njemu jer pored spomenutog čistog monoteizma, postoje jasni i nepobitni dokazi da je Kur'an Božija riječ.

Uzvišeni Allah kaže:

***Mi ćemo im pružati dokaze Naše u prostranstvima svemirskim,
a i u njima samima, dok im ne bude jasno da je Kur'an istina.***

(Kur'an, 41:53)

NEPOBITNI DOKAZI DA JE KUR'AN BOŽIJA RIJEČ

Kur'an je Božiji govor, objavljen posljednjem Božijem poslaniku, Muhammedu ﷺ preko meleka (anđela) Džibrila u periodu od 23 godine, kao Uputa cijelom čovječanstvu do kraja svijeta. Usmeno i pismeno je sačuvana svaka riječ i svako slovo i tako preneseno do dana današnjeg.

Već smo spomenuli da je Božija mudrost iziskivala da Objavu odlikuje nad onim što nije Objava jer, u suprotnom, ljudi ne bi Objavu mogli nikako razlikovati od zablude. Zato je poslanicima davao razne dokaze i čuda, kao što je i u samoj Objavi pohranjivao ono što će ljudima ukazati da se radi o istini. Inače, da nije toga, mogao bi bilo ko od ljudi tvrditi da je Božiji poslanik i da ga je Allah poslao.

Neka poslanička čuda su se, u svim vremenima, događala u onome što kruniše to vrijeme, odnosno u onome u čemu su ljudi dostizali vrhunac, i kada bi vidjeli nešto apsolutno van te granice, nešto što je nedostižno, znali bi da je to od Boga.

Tako kada su faraonovi sihirbazi (čarobnjaci) u vrijeme Musaa, alejhisselam, vidjeli pretvaranje njegovog štapa u zmiju koja guta njihove čarolije, znali su da to nije vještački načinjena čarolija, već

nešto što izlazi izvan tih okvira. Shvatili su da se radi o Božijem čudu koje je dato Musau te su povjerovali u Allaha i Njegovog poslanika Musaa.

U vrijeme Muhammeda ﷺ književnost je bila na vrhuncu svoga uspona. Ona je sa svoja dva ogranka, pjesništvom i prozom, predstavljala njihov ponos. I kada je Muhammed ﷺ koji nije znao ni da čita ni da piše došao s Kur'anom, pred njim su nemoćno stali svi pjesnici i književnici znajući da to ne može biti djelo čovjeka.

Zatim, svi prethodni Božiji poslanici su slani samo svom narodu i svojim nacijama, a njihova kompletna poruka je bila namijenjena samo za određeni vremenski period. Stoga, čuda koja su oni mogli uraditi Božijom dozvolom, kao što je razdvajanje mora, oživljavanje mrtvacu, itd., uvjerala su ljude toga vremena, ali ta čuda mi danas ne možemo analizirati ili provjeriti.

S obzirom da je Muhammed ﷺ posljednji Božiji poslanik, poslan čitavom čovječanstvu, i poruka koju je on dostavio je do Kraja svijeta, čudo koje mu je dato može da se ispituje, a ljudi svih vremena nakon njegove objave mogu da ga provjeravaju i izučavaju. Zato je Kur'an primjeren svakom vremenu u kome opstoji, a koje je, danas, doba napretka znanja i nauke.

Dakle, postoje jasni dokazi, za razumom obdarene, da je Kur'an Božija riječ. Ti se dokazi ogledaju u **spominjanju naučnih stvari** koje čovjek bez Objave nikako nije mogao znati u to vrijeme, prije više od 1400 godina, iz raznih oblasti, a koje se nastavljaju otkrivati do današnjeg dana; zatim u **obavijestima** o onome što će se desiti, a koje su se ispunjavale bez greške; zatim u **stilistici** posljednje Objave koja je izazov ljudima do Sudnjeg dana; zatim u **savršenstvu sistema** kojeg je donijela posljednja Objava za sve aspekte života, od uređenja najviših instanci vlasti do najobičnijih svakodnevnih poslova.

O svemu tome su ispisani mnogobrojni tomovi knjiga, i nastavlja se ispisivati.

Ukratko, Kur'an je čudo nad čudima.

Kur'an je čist od bilo kakvih grešaka ili kontradikcija, bez obzira na to što je postepeno objavljivano tokom 23 godine, i sa obzirom da obuhvata širok spektar različitih poglavlja. Sadrži jednostavnu, jasnu i univerzalnu poruku kojom se obraća ljudskom intelektu. Ostavlja dubok i dirljiv uticaj na čovjeka. Najracionalnije objašnjenje za jedinstvene i čudesne aspekte Kur'ana je da može biti jedino od Boga.

Mi ćemo naći da naučnici i pisci na početku svojih knjiga kažu: "Ako se desi neka greška u ovom našem djelu i istraživanju, mi se izvinjavamo zbog toga jer mi smo ljudi i desi se da pogriješimo. Kasnije generacije će to ispraviti", dok na početku Kur'ana nalazimo da stoji: *Ovo je Knjiga u koju nema nimalo sumnje. Uputa je bogobojaznima...* (Kur'an, 2:2)

Tj. nema greške u njoj i nema netačnosti.

Uzvišeni kaže: *A zašto oni ne razmisle o Kur'anu? Da je on od nekog drugog, a ne od Allaha, sigurno bi u njemu našli mnoge protivrječnosti.* (Kur'an, 4:82)¹⁸

18 S obzirom da je Časni Kur'an objavljen na arapskom jeziku, bitno je napomenuti da je Kur'an i nemoguće u potpunosti prevesti na bilo koji drugi jezik. Svi dosadašnji naponi na tom planu predstavljaju samo pokušaje prezentovanja i približavanja značenja Kur'ana ljudima čiji maternji jezik nije arapski. Zato su svi ljudi, a pogotovo muslimani pozvani ovladati učenjem Kur'ana na arapskom jeziku. A osim toga, za potpunije razumijevanje kur'anskoga teksta, osobito onima koji ga prvi put čitaju ili proučavaju, potreban je tefsir (komentar) kako ne bi došli do pogrešnih zaključaka. Posebno zato jer mnogo je zlonamjernih ljudi koji žele da ospore Kur'an, na način što ga pogrešno prevode ili citiraju van njegovog konteksta. Međutim, to se lako otkrije i na sve njihove potvore i poturanja lako se odgovori.

KUR'AN I SAVREMENA NAUKA

Radi razumijevanja naučnog čuda Kur'ana potrebno je, prije svega, baciti pogled na naučni nivo vremena u kojem je Kur'an objavljen.

Kur'an je objavljen u vremenu kada je tehnologija bila primitivna; nije bilo teleskopa, mikroskopa niti bilo čega sličnog današnjoj tehnologiji. U VII stoljeću, kada je Kur'an objavljen, Arapi su gajili bezbroj praznovjerja i neosnovanosti po pitanju naučnih tema. Arapi, koji nisu posjedovali tehnologiju za istraživanje prirode i kosmosa, vjerovali su u legende koje su se prenosile sa generacije na generaciju. Dolaskom Kur'ana uništena su i sva primitivna vjeronanja, i iznesen je niz saznanja o još mnogim pitanjima koja su tada bila apsolutno nepoznata.

Mi živimo u vremenu naučnog napretka gdje znanje napreduje brže nego ikad, a nauka postiže rezultate veće nego sva stoljeća zajedno od početka civilizacije. Ali sa svom tehnologijom danas naučne knjige i časopisi koji se objavljuju brzo postaju opovrgnute a nove teorije predstavljene.

Sada, zamislimo da moramo napisati knjigu o činjenicama našeg svijeta... Bilo bi teško uraditi samo potrebna istraživanja da bi knjiga bila 100% tačna u svjetlu znanja koje imamo danas, a bilo bi nam još teže, praktično nemoguće, da napišemo ovakvu knjigu prije 100 ili 1000 i više godina, a da ona bude i dalje tačna! **Međutim, Kur'an je govor Uzvišenog i Sveznajućeg.**

Na kraju, mi ne želimo da dokazujemo da je Kur'an Božija riječ koristeći naučno znanje kao mjerilo, jer se za bilo koje mjerilo smatra da je ono superiornije od onoga što se mjeri ili verifikuje.

Za nas muslimane Kur'an je kriterijum suđenja ili rastavljanja dobra od zla, i on je ujedno i naše mjerilo istine. Međutim, za jednog obrazovanijeg čovjeka, koji je ateista, naučno znanje je univerzalni test u koji on vjeruje. Stoga ćemo ovdje spomenuti neke ajete (odlomke, Božije znakove i dokaze) iz Kur'ana koji govore o naučnim stvarima, koje su otkrivene u modernom dobu. Uzvišeni Allah kaže: *Mi ćemo im pružati dokaze Naše u prostranstvima svemirskim, a i u njima samima, dok im ne bude jasno da je Kur'an istina.* (Kur'an, 41:53)

Islam ohrabruje razmišljanje i naučno istraživanje, jer razumijevanje prirode stvaranja ljudima omogućava da dodatno budu zahvalni svom Stvoritelju na širini Njegove moći i mudrosti. Kur'an se sastoji od više od šest hiljada ajeta (odlomaka) od kojih je više od hiljadu povezano na neki način sa naukom, međutim, spomenućemo samo neke.

SUNČEVO KRETANJE

Uzvišeni Allah u više ajeta govori o kretanju sunca, a u jednom od njih kaže: *I Sunce se kreće do svoje određene granice, to je odredba Silnoga i Sveznajućeg.* (Kur'an, 36:38)

Godine 1512. astronom Nikola Kopernik iznio je svoju teoriju da je Sunce nepokretno u centru sunčevog sistema i da se planete okreću oko njega. Ovo uvjerenje je bilo široko rasprostranjeno među astronomima sve do 20. stoljeća.

Međutim, danas je ustanovljena naučna činjenica da Sunce nije stacionarno već da se i ono kreće, a o čemu nam je Kur'an govorio još prije 1400 godina.

ULOGA I OPIS PLANINA

Uzvišeni Allah kaže: *Zar Zemlju kolijevkom¹⁹ nismo učinili, i planine kao klinove.* (Kur'an, 78:7-8)

Kur'an sa preciznošću opisuje duboko korijenje planina koristeći riječ "klinovi". Mont Everest, na primjer, ima približnu visinu od 9 km iznad nivoa mora, dok je njen korijen dublji od 125 km!

S obzirom da je Zemljina kora tanka, vrlo je velika mogućnost njenih potresa. Planine djeluju kao klinovi koji drže zemljinu koru i daju joj stabilnost. Uzvišeni Allah kaže: *Mi smo po Zemlji stabilne planine razmjestili da ih ona ne potresa.* (Kur'an, 21:31)

Činjenica da planine imaju duboko korijenje oblika klinova i da je njihova uloga velika u stabilizovanju zemljine kore nije bila poznata do pronalaska teorije tektonskih ploča početkom dvadesetog stoljeća.

NEMIJEŠANJE MORA

Uzvišeni Allah kaže: *Pustio je dva mora da se susreću, između njih je pregrada i ona se ne miješaju.* (Kur'an, 51:47)

Ova, Kur'anom saopštena, karakteristika mora - da se međusobno dodiruju, a da se njihove vode ne miješaju - u nedavnoj prošlosti otkrivena je od strane okeanografa. Fizička sila zvana površinski napon onemogućuje vode susjednih mora da se pomiješaju zbog razlike u gustini ovih voda, kao da je u pitanju tanak zid između njih.²⁰

19 Prilagođenom i pripremljenom za život, baš kao što se dječja kolijevka pripremi tako što se u njoj prostre postelja i uspava dijete.

20 *Principles of Oceanography*, Davis, Richard A., Jr. 1972, Don Mills, Ontario, Adison-Wesley Publishing, str. 92-93.

Sredozemno more i Atlanski okean imaju velike valove, jaka strujanja, plimu i oseku. Iako se voda Sredozemnog mora na Gibraltaru susreće sa vodama Atlanskog okeana njene karakteristike (gustoća, temperatura i toplota) ostaju nepromijenjene, pošto između ova dva mora postoji jedna nevidljiva granica i ona se ne miješaju.

TAMA U DUBINAMA OKEANA

Uzvišeni Allah, govoreći o djelima nevjernika, kaže: *...ili su kao tmine u dubokom moru koje prekrivaju talasi iznad kojih su drugi talasi, a iznad kojih su oblaci; sve tmine jedne iznad drugih. Ako bi izvadio ruku skoro da je ne bi vidio - a onaj kome Allah ne da svjetlo neće svjetla ni imati.* (Kur'an, 24:40)

Ljudi nisu u stanju da bez pomoći rone više od 20-30 metara, i ne mogu preživjeti u dubinskim okeanskim regionima na dubinama većim od 200 metara. Stoga su naučnici tek u novije vrijeme bili u stanju da, pomoću moderne opreme, potvrde da je u dubinama mora tama.

Generalno okruženje dubokih mora je opisano u knjizi *Oceans* ovako: *"Danas sa sigurnošću znamo da tmina dubokih mora i okeana vlada na dubini od oko 200 metara i dublje. Na ovim dubinama skoro uopšte nema svjetlosti. A, na dubinama preko 1000 metara apsolutno je nemoguće naići ni na kakvu svjetlost."*²¹

Zatim, u istom ajetu Kur'an spominje još jednu nedavno otkrivenu naučnu činjenicu. Naime, najčešće se mislilo da se talasi jedino pojavljuju na površinama okeana. Međutim, okenografi su otkrili da postoje unutrašnja talasanja koja se odvijaju ispod površine i nevidljivi su ljudskom oku i jedino mogu biti uočeni

21 *Oceans*, Elder, Danny; and John Pernetta, 1991, London, str. 27.

specijalizovanom opremom.

A u Kur'anu stoji: *“koje prekrivaju talasi iznad kojih su drugi talasi.”*

Ovaj opis je zapanjujući jer prije 1400 godina nije postojala specijalna oprema da otkrije unutrašnja talasanja duboko u okeanima.

RAZVOJ EMBRIONA ČOVJEKA

Uzvišeni Allah kaže: *Mi smo, zaista, čovjeka od uzorka gline stvorili²², zatim činimo da kao kap sjemena u stanište pripremljeno dospije, pa onda kap sjemena ugruškom stvorimo, zatim od ugruška zakvačak stvorimo, pa od zakvačka kosti stvorimo, a onda kosti mesom zaodjenemo, i poslije ga, kao drugo stvorenje, oformimo, pa neka je uzvišen Allah, Najbolji Stvoritelj!* (Kur'an, 23:12-14)

Kur'anski tekstovi koji govore o stvaranju čovjeka, od kojih smo ovdje spomenuli dio, predstavljeni su jednom od najvećih autoriteta u embriologiji dr. Kejtu Muru (Keith Moore) koji je bio profesor embriologije i šef Katedre u okviru Odsjeka za anatomiju na Univerzitetu u Torontu, u Kanadi, nakon čega je ostao zapanjen.

1981. godine, u toku Sedme medicinske konferencije u Demamu, dr. Mur je rekao:

“Bilo je to veliko zadovoljstvo za mene da pomognem, da razjasnim tvrdnje u Kur'anu u pogledu ljudskog razvoja. Jasno mi je da su ove tvrdnje

22 Kada bismo analizirali od čega se sastoji čovjekovo tijelo, odnosno elemente od kojih je čovjek stvoren, mimo vode, uvidjeli bismo da nalikuje malom rudniku, zato što u oblikovanju njegove konstrukcije učestvuje 21 elemenat. Svi navedeni elementi od kojih je stvoren čovjek nalaze se u zemlji, mada nije uslov da se svaki element u zemlji mora nalaziti u čovjekovom tijelu, jer se u zemlji nalazi više od 100 elemenata, dok je u čovjekovom tijelu do sada otkriven 21 elemenat. Zato Uzvišeni Allah kaže, kako smo već naveli: *“Mi smo, zaista, čovjeka od uzorka gline stvorili...”*

Muhammedu morale doći od Boga zbog toga što gotovo sve od navedenog znanja nije otkriveno ni mnogo stoljeća nakon objavljivanja Kur'ana. Ovo meni dokazuje da je Muhammed morao biti Poslanik od Boga.”

RECEPTORI ZA BOL SU PRISUTNI U KOŽI

Uzvišeni Allah kaže: *Doista, one koji ne vjeruju u ajete i znakove Naše Mi ćemo u Vatru baciti, pa kada god im se kože ispeku, zamijenićemo ih drugim kožama, kako bi patnju osjetili. Allah je, doista, Silni i Mudri.* (Kur'an, 4:56)

U koži postoje receptori za bol, bez kojih nijedna osoba ne bi bila u stanju da osjeti bol. Danas je, isto tako, specijalistima poznato da duboke opekotine uništavaju nervne završetke, tako da osoba nakon toga ne osjeća nikakvu bol.

Prof. Tagat Tejasen, šef Odsjeka za anatomiju na Univerzitetu Čang Mai u Tajlandu, proveo je puno vremena na istraživanju receptora za bol. U početku nije vjerovao kada je čuo da Kur'an spominje ovo prije 1400 godina.

Prof. Tejasen je bio toliko oduševljen ovom naučnom tačnošću kur'anskog ajeta, da je na VIII Saudijskoj medicinskoj konferenciji koja se održala u Rijadu (Saudi Medical Conference) na temu “Naučni znakovi u Kur'anu i sunnetu”, javno izjavio: **“Nema drugog istinskog Boga osim Allaha, a Muhammed je Njegov Poslanik.”**²³

A zar je razumno bilo šta drugo i reći...

23 Vidjeti: *Kur'an i nauka: podudarno ili ne*, dr. Zakir Naik, Sarajevo 2013.

KUR'ANSKO OBAVJEŠTAVANJE O BUDUĆIM DOGAĐAJIMA KOJI SU SE OBISTINILI

Uporedo sa naučnim činjenicama, a koje nije mogao znati nijedan čovjek tog vremena, Kur'an govori o budućim događajima koji su se obistinili, što je, također, dokaz da je Kur'an od Sveznajućeg Boga.

POBJEDA VIZANTINACA

Uzvišeni Allah kaže: *Vizantinci su pobijeđeni, u susjednoj (najnižoj) zemlji, ali oni će poslije poraza svoga sigurno pobijediti, za nekoliko godina.* (Kur'an, 30:2-4)

Ovi ajeti su objavljeni nakon što su Persijanci žestoko porazili Vizantince (Rimljane), toliko da je rimska imperija došla do tačke raspadanja.

Pobjeda koju je Kur'an nagovijestio izgledala je toliko nemoguća da su arapski mnogobošci ove ajete uzimali kao predmet ismijavanja i izazivali su njima muslimane. Mislili su da se nikada neće dogoditi ova pobjeda koju Kur'an najavljuje izrazom "*bid'i sinin*", odnosno izrazom koji označava period od 3 do 9 godina.

Međutim, nakon sedam godina 627. godine, dolazi vijest o velikoj pobjedi Vizantinaca nad Persijancima.

Muslimani su se tada radovali i taj događaj bio je razlog da su mnogi ljudi prihvatili islam.

OBAVIJEST O TOME DA ĆE EBU LEHEB UMRIJETI KAO NEVJERNIK

Uzvišeni Allah kaže: *Neka propadne Ebu Leheb, i propao je! Neće mu biti od koristi imetak njegov, a ni ono što je stekao, ući će on sigurno u vatru rasplamsalu, i žena njegova što drvlje nosi; o vratu njenu biće uže od ličine usukane.* (Kur'an, 111:1-5)

Allahov Poslanik ﷺ imao je amidžu (strica) koji je bio poznat po nadimku *Ebu Leheb*. On je bio jedan od najžešćih neprijatelja islama. Uzvišeni Allah je objavio poglavlje u kojem se govori da će Ebu Leheb i njegova žena biti stanovnici Vatre.

Oni su živjeli dugo godina nakon objave ovog poglavlja i umrli su kao nevjernici. Nisu mogli čak ni licemjerno da prihvate islam. A sve što je trebao Ebu Leheb je samo da kaže da je prihvatio islam i time bi mogao reći da je Kur'an pogriješio, te da nije od Boga. Međutim, i pored dugo vremena, oko desetak godina, i borbe protiv islama na sve načine, on to nije mogao jer Kur'an je Istina od Boga Sveznajućeg.

FARAONOVO TIJELO

Uzvišeni Allah, govoreći o potopu faraona, kaže: *Danas ćemo izbaviti samo tijelo tvoje da bi bio poučan primjer onima poslije tebe – ali mnogi ljudi su ravnodušni prema Našim poukama.* (Kur'an, 10:93)

Upravo je ovaj ajet bio poučan primjer čuvenom francuskom hirurgu i članu francuskog egiptološkog društva Morisu Bukajlu (Maurice Bucaille). On je, krajem 80-ih godina prošlog stoljeća, sproveo brojne eksperimente na pronađenom Faraonovom mumificiranom tijelu i ustanovio da su tragovi soli na njegovom tijelu

dovoljan dokaz da se udavio, a da ja njegovo tijelo ubrzo potom izvučeno iz vode. Međutim, mučilo ga je pitanje zašto je njegovo tijelo, za razliku od drugih mumificiranih tijela starih Egipćana, ostalo netaknuto iako je izvučeno iz mora.

Pripremajući konačni izveštaj o onom što je on mislio da je novo otkriće, neko od članova njegovog tima mu je rekao da ne žuri jer i Kur'an u koji vjeruju muslimani spominje priču o Faraonovom utapanju i o očuvanju njegovog tijela nakon toga. To ga je jako začudilo i zbunilo pa je počeo čitati Kur'an.

Kasnije je odlučio da otputuje u Saudijsku Arabiju i da prisustvuje medicinskoj konferenciji na kojoj će biti prisutni svi istaknuti muslimanski anatomicari. Tamo je prvi put govorio sa njima o tome šta je otkrio na spašenom Faraonovom tijelu nakon potopa.

U tom trenutku, jedan od učesnika te konferencije otvorio je Kur'an i pročitao mu spomenuti ajet, nakon čega je Maurice Bucaille ustao i naglas izjavio da je prihvatio islam.

Nakon što se vratio u Francusku posvetio se studiranju kompatibilnosti novootkrivenih naučnih činjenica sa Kur'anom. Rezultat tog truda bio je da je napisao nekoliko knjiga koje su potresle zapadne zemlje i njihove naučnike. Njegova najpoznatija knjiga je *Biblija, Kur'an i nauka*.

U njoj je, između ostalog, napisao: "*Sa obzirom na nivo saznanja u Muhammedovo vrijeme, nezamislivo je da su mnoge tvrdnje iz Kur'ana koje su povezane sa naukom mogle biti djelo čovjeka.*"²⁴

24 *The Bible, The Quran and Science*, Dr Maurice Bucaille, 1981. str. 179.

NENADMAŠNI JEZIČKI STIL KUR'ANA

Arapci su od davnina bili poznati da vole stilistiku, književnost, pjesništvo i govornišтво. Dovoljno je da se kaže da su se svake godine održavali sajmovi na kojim su se nadmetali pjesnici i takmičili govornici. Proširila bi se slava i ugled onoga čija bi poezija pobjedila, spominjao bi se po lijepom, ponavljale bi se njegove riječi, a njegova bi poezija bila ispisana zlatom i bila bi okačena na Ka'bi.

Upravo od najvećih čudesa Kur'ana je i to da su arapi ostali nemoćni pred njegovim jezičkim savršenstvom. Niko od njih nije mogao doći ni sa čim sličnim, iako je Kur'an sačinjen od istih slova i riječi od kojih se sastoji govor Arapa.

Muslimani i nemuslimani, jedni i drugi, tvrde da je najsavršeniji arapski tekst koji je dostupan na licu zemlje upravo Kur'an Veličanstveni. Najbolji poznavaoči arapskog jezika proveli su godine iščitavajući i istražujući Kur'an, pokušavajući da nađu bilo kakvu slabu ili neodgovarajuću riječ, ali nisu uspjeli.

Otišli su čak i dalje, pokušavajući da nađu put kako da zamijene riječ ili rečenicu u Kur'anu, a da pri tom postignu isto značenje kao u originalu, ali nisu uspjeli u tome.

Poznato je da su stilistika i rječitost urođene nadarenosti čovjeka, ali je, ipak, neophodno da onaj ko želi da se usavrši u tome, uči ta umijeća i sluša govore, rasprave književnika i dvoboje stilista.

Međutim, Muhammed ﷺ kojem je objavljen ovaj savršeni Kur'an, nije čitao niti pisao, niti je poznata bilo koja njegova izjava tokom njegovih 40 godina prije objave. I pored tog jasnog dokaza nevjernici govore da je to njegovo djelo.

Zato Kur'an izaziva sve one koji ne vjeruju da je Kur'an od Boga da naprave nešto što sličići Kur'anu, ili što sličići jednom njegovom dijelu, ili što sličići njegovom poglavlju. Uzvišeni Allah kaže: *Zar oni da govore: "Izmišlja ga!" – Ne, nego oni neće da vjeruju; zato neka oni sastave govor sličićan Kur'anu, ako istinu govore!* (Kur'an, 52:33-34)

I kaže: *A ako sumnjate u ono što objavljujemo robu Svome, načinite vi jednu suru (poglavlje) sličićnu surama objavljenim njemu, a pozovite i božanstva vaša, osim Allaha, ako istinu govorite. Pa ako ne učinite, a nećeće učiniti, onda se čuvajte vatre, za nevjernike pripremljene, čije će gorivo biti ljudi i kamenje.* (Kur'an, 2:23-24)

Ovo je izazov koji je upućen nevjernicima i koji još uvijek stoji i kao takav će ostati do Sudnjeg dana. Naime, ako misle da je Kur'an djelo nekog drugog, a ne Boga, neka onda sastave makar jednu suru (poglavlje) koja će jezičķi i stilski biti ravna kur'anskoj suri. To niko nikada neće moći, makar se s tom namjerom udružili svi ljudi, pjesnici, književnici i svi koje smatraju božanstvima.

Pojedine sure Kur'ana sadrže tek nekoliko ajeta (odlomaka) koji se sastoje od nekoliko riječi. Primjera radi, najmanja kur'anska sura *El-Kevser* se sastoji od tri ajeta (odlomka) koji ukupno imaju deset riječi. Ono što je interesantno jeste da je svaki ajet sastavljen od deset različitih slova, zatim postoji deset slova koja su spomenuta samo po jednom. Zatim, druga riječ u sva tri ajeta se završava slovom 'K', a zadnja riječ u sva tri ajeta završava se slovom 'R', što ukazuje na posebnu skladnost.

Međutim, nemojte misliti da ljudi nisu pokušali da odgovore na ovaj izazov. Najbolji arapski književnici i poete u tom vremenu su dali najbolje od sebe, ali su jadno doživjeli neuspjeh.

Nešto od onoga što su oni smislili je sačuvano u istorijskim knjigama kako bi se pokazalo da je to jednostavno za ismijati. Nisu imali skladnost sličićnu ajetima Kur'ana, i kontekst tih ajeta je bio

beznačajan, nisu sadržavali mudrosti i bili su smiješni.

Kur'anski izazov još uvijek stoji, a ostao je neodgovoren u prošlih više od 1400 godina, i nikada neće biti odgovoren, jer Kur'an je Božiji govor. Kao rezultat ovoga, mnogo ljudi, naročito lingvisti, kroz posljednjih 1400 godina vjeruju u Kur'an kao Božiju objavu koja je izvan bilo kakvih ljudskih mogućnosti.

Neki od aspekata koji ukazuju na nenadmašni jezički stil Kur'ana su:

- Jezik Kur'ana je najjasniji, punoznačan, razumljiv, nenadmašan, čudesan, i kroz čitav Kur'an prostire se najveći mogući standard govora.

- Ne odstupa od istine i još uvijek zadržava svoju elokventnost u potpunosti, ritam i stil koji je apsolutno drugačiji od ljudske poezije i literature.

- Kur'an obuhvata veliki opseg značenja u nevjerovatno malom broju riječi, a ipak ne gubi svoj šarm i veličanstvo.

- Mogućnost Kur'ana da se obraća mnoštvu ljudi. Isti ajet Kur'ana je cijenjen i od intelektualca kao i od običnog čovjeka.

- Svaki ljudski govor istroši se ako se ponavlja. Kur'an se razlikuje od ljudskog govora u njegovoj neprestanoj novosti, na koji ponavljanje ne ostavlja traga. Koliko god da se iznova čita svaki put razotkriva nove mudrosti.

- Slušanje Kur'ana na arapskom ostavlja jak utisak. Iz tog razloga mnogi, koji čak nisu Arapi i koji ne znaju ni govoriti ni pisati arapski, ganuti su kada slušaju Kur'an. U milozvuku Božije riječi leži snaga koja dotiče dubinu duše i kod mnogih izaziva suze, čak i ako se ne razumiju značenja kur'anskih riječi. Probajte...

Jedan od aspekata nadnaravnosti Kur'ana, koji je otkriven u novije vrijeme i još uvijek se istražuje, je *matematički fenomen* u

Kur'anu. Jedan od primjera ovog čuda je da su određene riječi na krajnje čudesan način u međusobnom odnosu.

Primjera radi:

- Broj ponavljanja riječi *dunjaluk* (ovaj svijet) i *ahiret* (onaj svijet) je isti, ponavljaju se po 115 puta.

- Korijen riječi *meleki* (anđeli) se spominje 88 puta, a isto tako se korijen riječi *šejtani* (đavoli) spominje 88 puta.

- Riječ *sedam nebesa* se spominje 7 puta.

- Riječ *salavat* što znači namazi (molitve) ponavlja se 5 puta, koliko je i obaveznih dnevnih namaza.

- Sura *Nuh* je 71. sura u Kur'anu, ima 28 ajeta. Ako oduzmemo od rednog broja sure (71) broj ajeta (28), dobićemo broj 43. Nuh je 43 puta imenom spomenut u Kur'anu. Ukupno 43 sure prije sure Nuh ne spominju Nuha. Zatim 43 sure poslije sure Nuh ne spominju Nuha.

- Sura *En-Neml* je 27. sura u Kur'anu, ima 93 ajeta i počinje sa dva slova *T* i *S* (Ta-Sin). Ako izbrojimo koliko puta je slovo *T* upotrijebljeno u cijeloj suri, dobijemo da je to 27 puta, a ako brojimo koliko puta je upotrijebljeno slovo *S* dobijemo 93 puta, baš kao redosljed sure 27 i broj ajeta 93.

- Uzvišeni Allah kaže: ***Primjer Isaov (Isusov) doista je kod Allaha isti kao i primjer Ademov: od zemlje ga je stvorio, a zatim rekao: "Budi!" – i on bi.*** (Kur'an, 3:59)

Božiji poslanik Isa slični Ademu sa mnogo aspekata. Obojica su stvoreni bez oca, obojica su bili Božiji vjerovjesnici, i u rađanju obojice je Božije čudo i dokaz Allahove savršene moći. Međutim, broj sličnosti u Kur'anu između njih dvojice je mnogo veći. Ukoliko bi istraživali u Kur'anu koliko je puta Isaovo ime spomenuto, pronašli bi da je to 25 puta, isto tako Ademovo ime je spomenuto

25 puta, a do spomenutog ajeta obojica su spomenuti po 7 puta. Slavljen neka je Allah!

Mnoštvo je ovakvih zadivljujućih primjera, ali zbog prostora spomenuli smo samo neke, ne ulazeći u detalje kojih ima mnogo. Istraživanja na ovom polju još uvijek traju, jer Kur'anska čuda i divljenje prema Kur'anu se ne mogu iscrpiti.

KUR'AN KAO SVEOBUHVAATNI SISTEM ŽIVOTA

Veličanstveni Kur'an došao je sa savršenim vjerzakonom čijom primjenom se **otklanja od ljudi svaki oblik štete, a pribavlja im ono što je korist i dobro za njih.** To je vjerzakon koji je izveo najbolji narod koji se ikada pojavio među čovječanstvom. On obuhvata sve aspekte života, od uređenja najviših instanci vlasti do najobičnijih svakodnevnih poslova. On daje ili upućuje na rješenje svakog problema u različitim mjestima i vremenima.

On objašnjava porijeklo čovjeka i svrhu njegovog stvaranja i objašnjava put istine. Kur'an je namijenjen svakome čovjeku, bez obzira na njegovo porijeklo, ali i mjesto i vrijeme njegovog življenja. Kur'an na uopšten način propisuje čovjekove obaveze prema Bogu, zatim prema drugim ljudima i prema sebi samome. On sadrži i kazivanja o prošlim narodima, njihovim usponima i padovima te nudi pouke kako budući naraštaji ne bi ponavljali greške zbog kojih su propadale civilizacije. U njemu su upute o vladanju za vladare i za obične podanike, za bogate i za siromašne, za rat i za mir, za duhovnu kulturu i za materijalno blagostanje. U njemu su sadržani i zakoni o braku, o postupcima žene prema mužu i muža prema

ženi, o razvodu braka, o odgoju djece i postupanju prema njima, o trgovini, krivičnom, građanskom pa i međunarodnom pravu.

Kur'anski stil interpretacije proteže se na sva područja koja zaokupljaju ljudski duh: na područje vidljivog i nevidljivog svijeta.

On prožima sve aspekte čovjekovog života. Kur'an je lijek za srca i tijela. U njemu je naša životna uputa i ključ spasa na onom vječnom svijetu.

DA LI JE MUHAMMED ﷺ MOGAO BITI AUTOR KUR'ANA ?

Već smo spomenuli desetine primjera naučne natprirodnosti Kur'ana, informacije koje niko iz tog vremena nije mogao znati, a koje su se vremenom ispostavile kao tačne. Osim toga, Muhammed ﷺ nije mogao biti autor Kur'ana jer je, kao i ostali Arapi, bio u nemogućnosti da napiše bilo šta slično Kur'anu. Nakon početne optužbe Arapi lingvisti u njegovo vrijeme ga nikada nisu optužili da je on autor Kur'ana, jer su bili svjesni veličine istog, a govorili su čak da je čarolija.

Štaviše, Muhammed ﷺ nije znao čitati ni pisati, a to je mudrost Allaha, da ljudi ne bi mogli govoriti da je on autor Kur'ana. Uzvišeni kaže: *Ti prije nje nijednu knjigu nisi čitao, a nisi je ni desnom rukom svojom pisao, inače, posumnjali bi oni što laži govore. Međutim, on - Kur'an je sačinjen od ajeta jasnih; u grudima su onih kojima je znanje dato, a Naše ajete samo nepravednici negiraju...* (Kur'an, 29:48-49)

Zatim, u toku 23 godine spuštanja objave Muhammed ﷺ imao je mnoge teškoće i iskušenja; žena mu je umrla, šestoro njegove djece također, istjeran je iz vlastitog grada, njegovi voljeni drugovi

su mučeni do smrti, bacana je devina utroba na njega dok bi obavljao molitvu, bio je uznemiravan i mnoštvo drugih stvari.

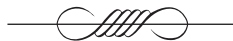
Ovo je bila realnost oko koje se svi slažu, ali ništa od ovoga se ne nalazi u Kur'anu.

Svaki autor stavlja dio sebe u svoja djela, ali Kur'an ostaje božanski glas. Čak u Kur'anu imamo mjesto gdje Allah govori Muhammedu da je trebao drugačije postupiti u određenoj situaciji, kao da ga ukorava ('Abese, 1-2). Da je Muhammed ﷺ autor Kur'ana, taj slučaj zasigurno ne bi bio u Kur'anu.

Pored toga, njegov govor - hadisi koji su zapisani i zadržani od njega (u zbirkama hadisa) su izrazito različiti od kur'anskog stila i govora. Treba imati na umu da su mnogi ajeti Kur'ana objavljeni momentalno kao odgovor na neočekivane događaje pa Muhammed ﷺ nije imao vremena pažljivo planirati ono što je rečeno. Kako je moguće da on održava dva različita stila govora u razmaku od 23 godine, koliko je trajalo poslanstvo, a da nikada ne pomiješa stilove? Ovo je sigurno fizički i psihički nemoguće!

Jedina logična mogućnost, koje se nameće sama od sebe, je da jedinstvenost i porijeklo Kur'ana moglo doći isključivo od Boga Jedinog. Baš kao što Allah kaže: *Objavljuvanje Knjige od Allaha je Silnog i Mudrog! Mi ti (Muhammede) doista objavljujemo Knjigu, sa Istinom...* (Kur'an, 39:1-2)

I na kraju, čak i nakon svih ovih ukratko navedenih stvari, zar ima neko razuman da može reći da Kur'an nije od Boga i da nije istina... Međutim, kao što smo vidjeli, nekom je potreban samo jedan ajet da prihvati islam, nekom više, a nekom ko želi zabludu i zatvara oči pred istinom nije dovoljno ni na hiljade dokaza. Ali, mi smo ti koji smo potrebni ISTINE, a ne ona nas...

NEPOBITNI DOKAZI DA JE MUHAMMED ﷺ BOŽIJI POSLANIK

Prije nego započnemo ovo poglavlje, posebno me dojmila priča jednog mladog hrišćanina iz Amerike, koji je nakon što je pročitao Kur'an, otišao odmah da prihvati islam. Imam mu je rekao da mora potvrditi dvije stvari: da postoji samo Jedan istinski Bog i da je Muhammed ﷺ Božiji poslanik, a onda ga je pozvao da mu kaže nešto više o Muhammedu. Mladić je rekao da nema potrebe osim da mu odgovori na jedno pitanje: "Da li je Muhammed došao sa Kur'anom?" Imam je odgovorio potvrdno, a mladić je onda rekao: "Ako nam je preko njega došla ova Knjiga, onda je on ono što tvrdi da jeste. To je sav dokaz koji mi je potreban!" I tada je posvjedočio da postaje musliman.²⁵

I doista, Kur'an je dovoljan dokaz da je Muhammed ﷺ posljednji Božiji poslanik, ali i pored toga spomenućemo još neke nepobitne argumente koji ukazuju na to...²⁶

25 Video serijal: "Kur'anom upućen III (treća sezona)", Fehd El-Kenderi, 12. epizoda, YT kanal - Poziv Istine.

26 Vidjeti: *Neporecivi argumenti o istinitosti Muhammedovog ﷺ poslanstva*, Abdul-Muhsin bin Zejn el-Mutajri, Sarajevo, 2011.

NJEGOV DOLAZAK NAGOVIJESTILE SU PRETHODNE KNJIGE

Jevreji su očekivali dolazak poslanika i do u detalje su, iz svojih svetih spisa, znali kako će izgledati, međutim, kada se pojavio među arapima, odbili su da ga slijede zbog mržnje i zavisti, zato što nije od njih.

Poslanikova supruga Safija, Allah bio zadovoljan njom, čiji je otac bio ugledni medinski Jevrej, pripovijeda da su nakon što je Muhammed ﷺ došao nadomak Medine i odsjeo u Kubau, njen otac Hujjej b. Ahtab i njegov brat Ebu Jasir b. Ahtab, u ranu zoru otišli da vide Muhammeda ﷺ i da s njime porazgovaraju.

Nakon što su se u sumrak vratili od njega, izgledali su jadno, bijedno i sumorno, a na Safiju koju su jako voljeli, uopšte nisu obratili pažnju, što je bilo suprotno njihovom običaju. Tada je čula svoga amidžu Ebu Jasira kako pita njenog oca: “Je li to on?”

Hujjej odgovori: “Jeste, tako mi Boga!”

Ebu Jasir priupita: “U potpunosti si ga prepoznao po osobinama i opisu?”

“Da”, reče Hujjej.

“Kako ćeš postupiti prema njemu?”, opet upita Ebu Jasir.

“Tako mi Boga, biću mu neprijatelj dok god budem živ!”, odgovori Hujjej.²⁷

27 *Delailun-nubuvve* od Bejhekijja, 2/403.

SVJEDOČENJA LJUDI KOJI SU PRIHVATILI ISLAM

Od bitnijih argumenata zasigurno su svjedočenja nepresušne kolone konvertita u islam, koja se, kao val za valom, konstantno talasa i koja se broji desetinama hiljada godišnje na svjetskom nivou.

Svaka osoba koja je prešla na islam sa sobom nosi i svoju priču o načinu prelaska: ili joj se desio neki događaj, ili je imala znanje o prethodnim objavama, ili je se dojmilo nešto od ljepota islama, ili je nešto posebno opazila, o nečemu razmislila, nešto pročitala, čula nešto što joj se svidjelo o ljepoti islamske vjere, ili je ostala impresionirana Kur'anom, ili je životopis o Vjerovjesniku ﷺ ispunio i ugrijao njeno srce.

Sve ove priče i ovi brojni prelasci na islam veličanstveni su argument o istinitosti Vjerovjesnika ﷺ i istinitosti Kur'ana.

Mnogi protivnici islama, također, posvjedočili su našem Vjerovjesniku ﷺ istinoljubivost i činjenicu da se radi o istinskom Allahovom vjerovjesniku. Neki od njih su prešli na islam, a neki to nisu učinili, već su navedenu činjenicu posvjedočili držeći se načela pravednosti. Ako imamo slučaj da protivnik prizna ispravnost učenja onoga sa kim je u sukobu, koji pomno u svojoj zasjedi iščekuje samo jedan trenutak njegove pogreške, to nesumnjivo biva veoma snažan dokaz o istinitosti Vjerovjesnika, sallallahu alejhi ve sellem.

NADNARAVNI ZNAKOVI (MUDŽIZE)

Mnogi islamski učenjaci napisali su djela koja tematski tretiraju znakove i nadnaravna djela, mudžize, Vjerovjesnika ﷺ. Ukupni broj nadnaravnih djela, mudžiza, koja se spominju u knjigama nadmašuju brojku od hiljadu, poput povećanja hrane, liječenja bolesnih, jecanja panja i dr. Svakako najveća mudžiza (čudo) je Kur'an.

Nema nikakve sumnje da su svi ti znakovi i nadnaravna djela neporecivi dokaz o istinitosti misije i vjerovjesništva Muhammeda ﷺ s obzirom da nadnaravno i nadljudsko djelo, koje se u svojoj osnovi suprotstavlja uobičajenim okolnostima, ne može učiniti obično stvorenje. Takva djela dolaze isključivo od Uzvišenog Stvoritelja!

Uzvišeni Allah ne daje natprirodna djela onima koji lažno tvrde da su Božiji poslanici, već tim djelima isključivo pomaže Svoje poslanike kako bi dokazali istinitost svoje misije, kao kada je promijenio stanje vatre koja je postala hladna i spasonosna za Ibrahima, zatim, kada je Musaov štap promijenio u zmiju, oživio mrtve Isau, neka je na sve njih Allahov mir, te brojna druga natprirodna djela.

Štaviše, onima koji se lažno predstavljaju kao Božiji poslanici dobijaju znakove koji ukazuju na njihovu laž, jer pravda Uzvišenog Allaha iziskuje nemogućnost da se neko Njemu pripiše kao poslanik i da uz to čini natprirodna djela bez očitih dokaza da je lažov, zato što bi to odvelo ljude u zabludu i bilo bi ljudima nemoguće razlikovati pravog od lažnog poslanika.

Na kraju, ako Muhammed ﷺ nije bio Božiji poslanik već varalica, zašto ga je Uzvišeni Bog pomogao i podario mu pobjedu?

Zašto je uzdizao njega i njegove riječi? Zašto se odazivao na njegove molbe? Zašto ga je pomagao u borbi protiv njegovih neprijatelja? Zašto ga je štitio od svih nedaća koje su mu bile spremene i zašto, kada bi Ga god nešto zamolio, On bi mu to udovoljavao?

DESET HERAKLIJEVIH PITANJA

Običaj Muhammeda ﷺ je bio da šalje pisma vladarima pozivajući ih u vjerovanje u jednog Boga i Sudnji dan, te da je on posljednji poslanik kojeg je Allah Uzvišeni poslao. Jedan od takvih vladara kojima je Poslanik ﷺ poslao pismo jeste i Herakle, vladar Vizantije. Kada mu je stiglo pismo, želio je da sazna da li je Poslanik ﷺ iskren pa je koristio metod u kojem je postavio neka pitanja iz kojih je spoznao istinitost Vjerovjesnika ﷺ i njegovog poslanstva.

Nakon što je Herakle ispitao Ebu Sufjana, koji je tada bio jedan od najvećih neprijatelja islama i muslimana, rekao mu je:

“1. Pitao sam te za njegovo porijeklo, a ti si rekao da je on među vama uglednog porijekla. To je slučaj svih poslanika, oni se pojavljuju između uglednika svog naroda.

2. Dalje sam te pitao da li je neko od njegovih predaka bio vladar, a ti si izjavio da nije, a da jeste – kažem – neko od njegovih bio vladar, rekao bih da je on čovjek koji traži vlast predaka.

3. Pitao sam te o njegovim sljedbenicima – da li ga slijede ljudi od položaja ili siromašni, pa si rekao da ga slijede siromašni; a oni su bili sljedbenici svih poslanika.

4. Pitao sam jeste li ga sumnjičili za laž prije nego što je počeo govoriti ono što sada govori, a ti si odgovorio: “Ne”, pa držim zasigurno kada nije lagao na narod, kako bi sada lagao na Boga.

5. Pitao sam te da li neko od njegovih sljedbenika napusti njegovu vjeru iz mržnje prema njoj nakon što ju je primio, pa si odgovorio da ne napušta. Tako je vjerovanje kada se njegova ljupkost ulije i ovlada u ljudskim srcima.

6. Pitao sam još da li se njihov broj povećava ili umanjuje, a ti si rekao da se povećava. Takav je slučaj sa vjerom dok se ne upotpuni.

7. Pitao sam te da li ratujete sa njim pa si potvrdio da ratujete, da je ishod promjenljiv, pa nekad vi pobijedite, a nekad on. Takvi su poslanici, budu iskušavani, ali na kraju pobijede.

8. Pitao sam te da li krši zadanu riječ, a ti si odgovorio da ne krši. Takvi su poslanici, oni ne krše datu riječ.

9. Pitao sam te da li je takvo što rekao neko prije njega, pa si rekao da nije; kažem: da je prije njega neko to već rekao, pomislio bih da čovjek slijedi govor koji je rečen prije njega.”

10. Zatim je (Herakle) upitao: “A šta vam naređuje?” – “Naređuje nam namaz, zekat, održavanje rodbinskih veza i čednost”, odgovori Ebu Sufjan.

Herakle reče: “Ako je istina ono što kažeš o njemu, on je zaista vjerovjesnik. Znao sam da će se pojaviti, ali nisam mislio da će biti (jedan) od vas. Da znam da ću moći do njega doći, volio bih se s njim susresti. Da sam uz njega, noge bih mu prao. On će uskoro zavladatai ovim tлом pod mojim nogama.” (*Predaju bilježe Buharija, br. 4188. i Muslim, br. 3322.*)

SAVRŠENOST POSLANIKOVOG ﷺ MORALA

Među najjasnije dokaze o istinitosti Poslanikovog ﷺ poslanstva, neizostavno ubrajamo njegove visoke moralne osobine, njegov savršeni karakter, dobroćudnost i njegovu prirodnost. On je bio najljepšeg morala i ponašanja. I prije nego mu je objavljen Kur'an, Uzvišeni Allah ga je sačuvao od svih paganskih običaja i svih mahana podarivši mu najljepše ponašanje te ga je njegov narod prozvaio nadimkom *El-Emin* (pouzdati, povjerljivi) i *Es-Sadik* (istinoljubivi), zbog toga što su kod njega uvidjeli povjerljivost, iskren govor i čistoću. Uživao je veliki ugled u svom narodu. Kada bi se ljudi u nečemu razišli, došli bi njemu da im presudi.

Skromnost i lijepo vladanje bili su njegova praksa. Allahov Poslanik ﷺ je sam obavljao mnoge kućne poslove, muzao bi ovce, popravljao obuću, krpio odjeću i jeo zajedno sa svojim slugom. On je lično odlazio na pijacu i kupovao što mu treba i nije ga bilo stid da u ruci nosi posudu. Rukovao se sa bogatim i sa siromašnim. Prvi je selam (pozdrav mira) nazivao koga god da je sreo, svejedno radilo se o mlađem ili starijem. Kada god bi ga neko pozvao, odazivao se na poziv i nikada nije omalovažavao hranu na koju bi bio pozvan. Bio je lijepe naravi, prijatan u društvu, vedrog lica, strog, ali odmjeren, skroman, i nije dozvoljavao da se ponizi, darežljiv, ali ne i rasipan. Bio je osjećajan i nježan. Nije zabilježeno da se Poslanik ﷺ ikada ikome osvetio zbog uvrede ili nepravde koja je nanesena lično njemu. Također, nije zabilježeno da je ikada udario slugu ili ženu.

Zejd b. Sa'neh, jedan od jevrejskih rabina koji je želio da se uvjeri u iskrenost Poslanika ﷺ izložio je Poslanika ﷺ ispitui.

Abdullah b. Selam ﷺ je kazao: “Kada je Allah htio da uputi Zejda b. Sa’neh na pravi put, on je kazao: ‘Sve znakove koji ukazuju na vjerovjesništvo Muhammeda ﷺ sam vidio na njegovom licu kada sam ga pogledao, osim dva koja nisam imao priliku da spoznam, a to su da je njegova blagost iznad njegove srdžbe i da iskazana srdžba prema njemu samo povećava njegovu blagost.’”

Zato je jedne prilike pozajmio novac Allahovom Poslaniku ﷺ koji je bio potreban za pomoć jednom plemenu kojeg je pogodila suša. Međutim, prije isteka roka za vraćanje duga, otišao je Poslaniku ﷺ i povukao ga za krajeve njegove odjeće, tako da mu je ogrtač spao sa plećke, a onda grubo i neotesano povikao: “Vi, potomci Abdulmuttalibovi, odugovlačite sa vraćanjem duga!”

Vidjevši kako je postupio prema Allahovom Poslaniku ﷺ Omer ﷺ žestoko se naljuti te poče galamiti i vikati na ovog čovjeka.

Poslanik ﷺ na sve to samo se nasmiješi i reče mu: “**Bolje bi bilo da si prema meni i ovom (rabinu) drugačije postupio. Meni si trebao reći da na najljepši način vratim dug, a njemu da na najljepši način traži povrat duga.**”

Zatim Poslanik ﷺ reče: “**A što se tiče Zejda (rabina), ostalo je još tri dana do isteka roka za vraćanje duga.**”

Potom je naredio Omeru da Zejdu vrati cjelokupan iznos duga i da mu na to, kao vid nadoknade za pretrpljeni strah (od Omera), još doda dvadeset mjerica datula.

Nakon ovog događaja, rabin Zejd b. Sa’neh je primio islam, jer se uvjerio da je Muhammed ﷺ uistinu poslanik.²⁸

28 Ovaj događaj bilježi Hakim u *Mustedreku*, 3/700, br. 6547, kao i Ibn Hibban u *Sahihu*, 1/521, br. 288.

POSLANIKOV ﷺ PORODIČNI ŽIVOT

Osoba koja je lažac možda i može skriti svoju laž u svom izvanporodičnom životu gdje ga niko ne može razotkriti. Međutim, to se ne može kazati i za porodični život uz njegovu suprugu.

Tu obično prestaju sve formalnosti i pokazuje se prava slika čovjeka, i obično je supruga najznanija osoba o čovjeku. Iako je Vjerovjesnik ﷺ imao više žena niti od jedne od njih se ne prenosi nešto loše vezano za njegov privatni život. One pripovijedaju o životu kakvim se može opisati samo savršen čovjek!

NIJE ISKORIŠTAVAO
PRILIKE ZA PREVLAŠT I NADMOĆ

U određenim situacijama Vjerovjesnik ﷺ imao je izuzetne prilike da postigne prevlast, nadmoć i da se uzdigne nad ljudima. Međutim, nikada to nije želio učiniti. A da je bio lažac, bez ikakve sumnje iskoristio bi svaku, pa i najmanju ponuđenu priliku.

Francuski orijentalista Emil Dermenghem kaže: “Muhammedu je rođen sin Ibrahim pa je umro još kao malo dijete. Mnogo je bio tužan zbog njegove smrti. Ukopao ga je vlastitim rukama. Njegova smrt podudarila se sa pomračenjem Sunca, pa su muslimani kazali: ‘Desilo se pomračenje zbog Ibrahimove smrti!’ Međutim, vidjevši o čemu se radi, iz velikodušnosti, Muhammed je takvu tvrdnju negirao, rekavši: *‘Sunce i Mjesec su, doista, dva Allahova znamenja koja se ne pomračuju ni zbog smrti niti zbog nečijeg života...’*”²⁹ Riječi poput ovih ne mogu doći iz usta lašca i prevaranta...”

29 Vidjeti: *Hajatu Muhammedin*, Emil Dermenghem, str. 318.

ZAŠTITA OD SVIH SPLETKI KOJE SU MU KOVANE

Prenosi se da je Aiša kazala: “Vjerovjesnik ﷺ imao je svoje ljude koji su ga štitili sve dok nije objavljen ajet: ‘*..a Allah će te od ljudi štititi.*’ Nakon njega izvurio je iz šatora i povikao im: ‘O ljudi, idite jer me je Allah stavio pod Svoju zaštitu.’” (*Et-Tirmizi*)

Da li bi ovakvo nešto učinio neki lažac? Po koju cijenu bi neki lažac otpustio svoje tjelohranitelje, tvrdeći da će ga Allah zaštititi, a da, pritom, duboko u sebi zna da je to laž?! U to vrijeme su ga Arapi već prethodno pokušali likvidirati i vrebali su ga u svojim zasjedama. Zar mislite da se ne bi plašio atentata?!

Ovakvo što mogla je učiniti isključivo istinoljubiva osoba, osoba kojoj je pruženo sigurno i pouzdano utočište. Poslanik ﷺ je imao pouzdanje u Boga koji ga je poslao da će ga i štititi od svih opasnosti, kako bi u potpunosti mogao dostaviti Božiju vjeru.

ODRICANJE OD OSTVARIVANJA LIČNE KORISTI

U argumente o istinitosti Vjerovjesnika ﷺ ubraja se i njegovo odricanje od ostvarivanja ličnih koristi koje su mu nailazile u toku misije. Uzvišeni Allah istakao je ovaj argument u riječima: *Ne tražim ja od vas za ovo nikakvu nagradu i ja ne dodajem preko onog čime me je Allah obavezao.* (Kur’an, 38:86)

Ovakav odnos dijametralno je suprotan odnosu predvodnika zabludjelih škola, lažnih društvenih pravaca i ideologija, s obzirom da oni, prije svega, nastoje ostvariti lične koristi i privatne interese kao što su ugled, imetak, žene, mnoštvo sljedbenika, bolji položaj i sl. Za razliku od njih, takav odnos se ne može primijeniti i na Vjerovjesnika ﷺ! On je bio najveći asketa među svim ljudima u ovosvjetskom životu. Ponekad bi se dešavalo da prođu i po tri mjeseca, a da se u kući Allahovog Poslanika ﷺ ništa ne skuha od hrane. Hranili bi se datulama i vodom.

Kada su ovosvjetski ukrasi i život u pitanju, bio je najskromniji čovjek! Nikada nije volio da ga ljudi uzdižu iznad njegovog stepena. Kada bi ulazio, ne bi volio da iko pred njim ustaje. Nije volio da iko stoji iznad njegove glave kao što se činilo sa kraljevima i carevima. Nepostojanje želje za ovosvjetskim užicima, uz podučavanje ljudi čistom monoteizmu, najbolji je dokaz da je sve to Vjerovjesnik ﷺ činio na osnovu Objave, pokoravajući se Allahu.

POSLANIKOVO ﷺ IZVJEŠTAVANJE O ONOME ŠTO JE BILO NEPOZNATO

U dokaze o istinitosti Vjerovjesnika ﷺ ubraja se i njegovo izvještavanje o onome što će se dogoditi u budućnosti. Mnoge ashabe obradovao je Džennetom, pa su umrli sa pravim vjerovanjem, imanom. Za neke ljude kazao je da će biti stanovnici Vatre, pa su oni umrli kao nevjernici. Također, obavijestio je o mnogim malim predznacima Sudnjeg dana koji su se obistinili.

Sva navedena izvješća o budućnosti obistinila su se nakon njegove smrti, a to se nije moglo znati bez objave.

Takvih primjera je mnogo te ćemo spomenuti samo neke.

O prestanku hilafeta Poslanik ﷺ je rekao: **“Hilafet će nakon mene trajati trideset godina, zatim će postati kraljevstvo.”**³⁰ Upravo tako se i desilo! Halife su vladali 30 godina (Ebu Bekr 2 godine i 3 mjeseca, Omer 10 godina i 6 mjeseci, Osman 12 godina, Alija 4 godine i 9 mjeseci i Hasan, sin Alije 6 mjeseci) a potom je nastupilo nasljedno kraljevstvo.

Kako je Muhammed mogao znati koliko će koji od vladara da dugo živi i vlada nakon njegove smrti, pa da kaže 30 godina?

Prilikom Hidžre (preseljenja iz Mekke u Medinu) kada je Poslanik ﷺ bio proganjan od strane Kurejšija, i sa njim je bio samo Ebu Bekr, Allah bio zadovoljan njim, svi oni su ga pomno tražili kako bi ga ubili i tako osvojili vrijednu nagradu, a jedan od njih bio je Suraka. U takvoj situaciji on je kazao Suraki: “Šta misliš o tome da obučeš narukvice Kisre (persijskog vladara)?”

- Tako se i obistinilo, on ih je obukao u vrijeme vođe pravovjernih Omera ibn El-Hattaba ؓ nakon što su muslimani osvojili Persiju, a što je, također, prethodno nagovijestio Allahov Poslanik ﷺ.

Naime, u jednom od najtežih trenutaka za muslimane, kada su kopali hendek (kanal), kako bi se odbranili od saveza arapskih i jevrejskih plemena koji je brojio oko 10 000 ljudi, a koji su želeli da istrijebe muslimane i poptuno završe sa njima, a kojih tek bijaše oko 3000, Allahov Poslanik ﷺ razbijajući jednu veliku stijenu koja im se popriječila, je rekao: **“Allahu ekber (Allah je najveći)! Dati su mi ključevi Šama! Tako mi Allaha, ovog trena gledam u njegove crvene dvore!”**

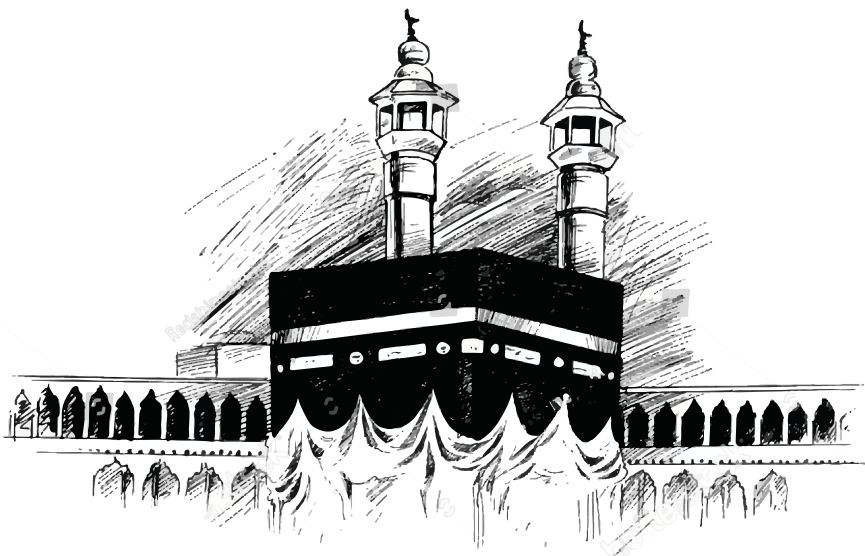
Zatim je udario drugi put i rekao: **“Allahu ekber! Dati su mi ključevi Persije! I tako mi Allaha, vidim bijeli zamak u Medainu!”**

30 Hadis bilježe Edu Davud, 4646 i 4647, Ahmed 5/221, El-Hakim 1/71 i 145.

A kada je udario treći put, rekao je: “Allahu ekber! Dati su mi ključevi Jemena! Tako mi Allaha, ovog trenutka sa ovoga mjesta vidim vrata San’e!” (*Sunan Al-Kubra*, 8858.)

U roku od samo par decenija, sve ovo se obistinilo! Kako? - Jer je Muhammed ﷺ bio obaviješten od Sveznajućeg – Allaha Uzvišenog.

Islam podstiče na svako dobro, a zabranjuje svako zlo.

Ljepote islama se ne mogu pobrojati.

Kada bi ljudi istinski spoznali islam,

u njega bi u skupinama ulazili.

LJEPOTE SAVRŠENE VJERE

Jedna od karakteristika vremena u kojem živimo je borba protiv islama i muslimana. Nastoji se dokazati da je islam zaostao, da nije za naprednu civilizaciju i sl. Naravno da se ovo “dokazivanje” ne vrši ni sa čim drugim osim lažima na islam i islamski vjerovjeron – Šeri‘at. Međutim, svako ko iskreno želi upoznati islam veoma će se lako uvjeriti da on nije ništa drugo do put ka sreći i napretku na oba svijeta.

Šeri‘at (islamski vjerovjeron) je naziv za sve što je Uzvišeni Stvoritelj objavio Svome vjerovjeroniku i poslaniku, Muhammedu ﷺ od propisa, ubjeđenja i djela.

On se obraća fitri (ljudskoj prirodi), ljudskom razumu, razvija ljudske ambicije i podstiče ih na najuzvišenije ciljeve, postavlja pravila i norme ponašanja, određuje i osvjetljava put cijelom čovječanstvu.

Islam podstiče na svako dobro, a zabranjuje svako zlo; zabranio je sve što čovjeku smeta ili šteti u pogledu vjere ili ovosvjetskih dobrobiti, a sve s ciljem kako bi čovjek živio srećnim i ugodnim životom na ovom svijetu, te osjetio pravu sreću i postigao veliki, istinski uspjeh, odnosno zadobio Božije zadovoljstvo na budućem vječnom svijetu. Uzvišeni Allah kaže: *...onaj ko bude slijedio uputu Moju neće zalutati i neće nesrećan biti.* (Kur’an, 20:123)

Kako islam neće usrećiti ljude kada je posljednji Božiji poslanik Muhammed ﷺ dostigao krajnji stepen u lijepom ponašanju, čednosti, čistoći, darežljivosti, uz potpunu poniznost i skrušenost prema Svevišnjem Gospodaru.

Muslimani u ovome vremenu, štaviše, cijeli svijet je u velikoj potrebi za pojašnjavanjem Allahove vjere i njenih ljepota, jer tako nam Allaha, kada bi ljudi istinski spoznali ovu vjeru, u nju bi u skupinama ulazili.

Ovom prilikom treba napomenuti da se ljepote islama ne mogu pobrojati, otuda što se ljepota ove vjere i njena savršenost ogledaju u svakoj naredbi i zabrani, kao i u opštim i detaljnim propisima... Samo o ljepotama monoteizma (tevhida) i obredoslovlja (ibadeta) mogle bi se ispisati tone hartije. Zato ćemo ovdje, u kratkim crtama, pokušati ukazati na neke od ljepota islama, a davno je rečeno: pametnom je dovoljan i išaret (znak).

NEKE ODLIKE ISLAMA

1. ISLAM JE SAVRŠEN

Prvo čime se odlikuje islam jeste da je on Božanski. To znači da je od Gospodara, Slavljenog i Uzvišenog i nije djelo stvorenja. Zbog toga je islam savršen, milost i pravedan u pravom smislu i daleko je od svake manjkavosti. Uzvišeni Stvoritelj najbolje poznaje šta je potrebno čovječanstvu, zato je slijeđenje islama osnova čovjekove duhovne sreće i smirenosti njegove duše, jer time slijedi put Gospodara i nastoji zadobiti Njegovo zadovoljstvo.

2. ISLAM JE POTPUN I SVEOBUH VATAN

Islam je potpun i objavljen je cijelom čovječanstvu, svim rasama i nacijama, bez ikakve razlike. Obuhvata sve segmente života, on je potpuni način ponašanja, i obuhvata sve aspekte ljudskog postojanja: privatni i javni, moralni i svjetovni, duhovni i materijalni, pravni i društveni, ekonomski i obrazovni itd. On je potpun u svojim temeljima i osnovama, tako da odgovara za sve generacije i sva vremena.

3. ISLAMSKI ZAKON JE JEDINI VALIDAN DO SUDNJEG DANA

Iako je svim vjerovjesnicima i poslanicima vjera bila ista i zajednička, odnosno vjera u Jednog Boga, svaki od njih imao je svoj vjerozakon i pravac. Islamski vjerozakon je došao kao pečat prethodnim vjerozakonima obuhvatajući blagodati i ljepote svih tih vjerozakona, i jedino je on sada validan do Sudnjeg dana.

Uzvišeni Allah kaže: *A ko bude htio ispovijedati neku drugu vjeru mimo islama, ona mu neće biti primljena, i on će na onom svijetu nastradati.* (Kur'an, 3:85)

4. ISLAM I UMJERENOST

Islam je vjera srednjeg puta ili umjerenosti, između dvije krajnosti – pretjerivanja i nemara. Čista je od pretjerivanja i popustljivosti, strogoće i zastranjenja u krajnostima. To se ogleda u svim oblastima vjere. Ne bazira se samo na dušu zapostavljajući tijelo, niti teži samo tijelu i materiji zapostavljajući odgoj duše, što je slučaj sa određenim pravcima i vjerama. Naprotiv, to je umjerenost, koja podjednako vodi računa o svemu.

5. CILJ ISLAMSKOG VJEROZAKONA JE UKLANJANJE ŠTETE I OSTVARIVANJE KORISTI

Uistinu cijeli islam sa svim svojim temeljima je izgrađen na mudrosti i ostvarivanju čovjekovih interesa, kako u njegovom životu na ovom svijetu tako i na Dan povratka. Svako dobro koje postoji proizilazi iz njega, a svaka manjkavost rezultat je njegovog zapostavljanja, jer je islamski zakon došao radi otklanjanja štete i njenog smanjenja, i radi postizanja koristi i njenog upotpunjavanja.

6. ISLAM I OLAKŠAVANJE I OTKLANJANJE TEŠKOĆA

Jedna od odlika i lijepih osobina kojima se islam odlikuje jeste to da olakšava i otklanja poteškoće. Islamski vjerovod zakon uzima u obzir stanje čovjeka prilikom raznih promjena poput: slabosti, siromaštva, putovanja i tome slično, a sve to radi toga što je sveobuhvatan, trajan i u skladu sa ljudskom prirodom.

Uzvišeni kaže: *Allah želi da vam olakša, a ne da poteškoće imate...* (Kur'an, 2:185) I kaže: *...i On vam u vjeri nije ništa teško propisao.* (Kur'an, 22:78)

Stoga je osnova islamskog vjerovodakona olakšavanje, a ne otežavanje. Tako svaka razumna osoba vidi svoju dušu sposobnom za izvršavanje onog što vjera traži, jer to ne predstavlja nikakvu teškoću niti tegobu.

Muhammed ﷺ je rekao: "Olakšavajte, a ne otežavajte, i obradujte (sa nagradom od Allaha), a nemojte rastjeravati." (Buhari i Muslim)

I kaže: "Propali i stradali su cjepidlake!" (Oni koji bez razloga sebi i drugima otežavaju poslove i ibadete.) Rekao je to tri puta. (Muslim)

7. ISLAM JE VJERA MONOTEIZMA

Tevhid (monoteizam) je najveći temelj islama i najveća obaveza čovječanstva. Islam naređuje vjerovanje u samo Jednog Boga. Temelji islamskog vjerovanja su: vjerovanje u Uzvišenog Allaha, Njegove meleke (anđele), Njegove knjige, Njegove poslanike, Sudnji dan i vjerovanje u Allahovu odredbu dobra i zla. Ovih šest stvari predstavljaju temelje islamskog vjerovanja na kojima se grade riječi i djela i na kojima se temelji plemeniti moral. O njima ćemo kasnije govoriti opširnije.

8. ISLAM JE VJERA ISTINSKOG BOGOSLUŽENJA

Uistinu je Allahovo naređivanje ibadeta (bogoslужenja) jedan od najjasnijih vidova Njegove milosti i dobrote prema ljudima. Prije svega jer je to pravo Njega Koji nas je stvorio, da samo Njega obožavamo i Njemu robujemo, a zatim što je sam ibadet potreban nama kao hrana našim dušama, jer bez njega se srce ne može smiriti, te kako bi se stalno Allaha sjećali. Islam se temelji na pet temelja: svjedočenju da je samo Allah istinski bog i da je Muhammed, Njegov rob i poslanik, obavljanju namaza (molitve), davanju zekata (obavezne milostinje), postu mjeseca ramazana i obavljanju hadždža (hodočašća). O čemu ćemo, također, kasnije govoriti opširnije.

9. ISLAM JE VJERA NAUKE I IZUČAVANJA

Prve riječi Kur'ana objavljene vjerovjesniku Muhammedu ﷺ su bile: *Uči - čitaj!* (Kur'an, 96:1)

Muhammed ﷺ je rekao: “**Ko krene putem na kom traži nauku, Allah će mu njime olakšati put ka Džennetu.**” (*Muslim*)

Islam potencira izučavanje svih vrsta znanosti koje koriste čovječanstvu. Sukob vjere i nauke zabilježen u historiji nekih religija, u islamu je nepoznanica.

Naprotiv, islam je uvijek bio svjetlo sticanja korisnog znanja i oslonac naučnika, pozivajući k peru – učenju i podučavanju, sve dok nauka doprinosi dobrobiti čovječanstva, zato je doprinos muslimana nauci tokom historije ogroman, o čemu će više govora biti kasnije.

10. ISLAM JE VJERA APSOLUTNE PRAVDE

Pravda je jedna od temeljnih vrijednosti islama i cilj zbog kojeg je Allah slao Svoje poslanike i objavio Svoje knjige. Uzvišeni Allah kaže: *Allah zahtijeva da svačije pravo poštuju (da pravedno postupate) i da dobro činite.* (Kur'an, 16:90)

Štaviše, naredio je pravedno postupanje i prema neprijatelju, te je upozorio da neprijateljstvo ne smije biti razlog da nepravedno postupamo prema drugima i da im njihova prava kršimo. Uzvišeni kaže: *Neka vas mržnja koju prema nekim osjećate nikako ne navede da nepravedni budete. Pravedni budite, to je najbliže čestitosti.* (Kur'an, 5:8). Muhammed ﷺ je rekao: “Čuvajte se nepravde, jer će nepravda biti tama na Sudnjem danu.” (*Muslim*)

11. ISLAM I JEDNAKOST MEĐU LJUDIMA

Ima li nešto ljepše od toga da čovjek živi u zajednici u kojoj svako ima istu priliku i u kojoj su svi jednaki, a jedino što ih čini boljim jednih od drugih jeste bogobožnost? Uzvišeni Allah kaže: *O ljudi, Mi smo vas od muškarca i žene stvorili i plemenima i narodima vas učinili da biste se prepoznavali. Najugledniji od vas kod Allaha je onaj koji je najbogobožniji; Allah je, uistinu, Onaj Koji sve i u*

potpunosti zna. (Kur'an, 49:13)

Muhammed ﷺ je rekao: "O ljudi, vaš Gospodar je jedan, vaš otac je jedan i nema prednost Arap nad nearapom, niti nearap nad Arapom... Najugledniji kod Allaha je onaj koji je najbogobojazniji..." (*Ahmed*)

Također je rekao: "Allah ne gleda u vaše likove i imetke, nego gleda u vaša srca i djela." (*Muslim*)

12. ISLAM I KAZNENO PRAVO

Islam je iz milosti propisao određene kazne u cilju očuvanja pet esencijalnih ljudskih vrijednosti, u cilju očuvanja vjere, života, razuma, časti i potomstva te očuvanje imetka. Dakle, islam, osim što odvraća od zla, daje i rješenja pomoću kojih će se suzbiti zlo.

Tako je islam propisao kaznu za: ubistvo, krađu, blud, konzumiranje alkohola, sijanje nereda na zemlji itd. Zato u zemljama gdje se sprovodi islam ima najmanje počinjenih krivičnih djela.

13. ISLAM I NASLJEDNO PRAVO

Sistem nasljedstva u islamu daje svakome ko zaslužuje njegovo pravo i u njemu nema nepravde, jer to je sistem uspostavljen na pravdi i mudrosti, potpomaganju i milosti, te čuvanju svačijeg prava, bio dijete ili star, muškarac ili žena. Sistem nasljeđivanja u islamu vodi brigu o potrebama, tako daje onome ko je u većoj potrebi i veći dio nasljedstva od onoga ko je u manjoj potrebi.

14. ISLAM GARANTUJE SLOBODU VJEROVANJA

Na pravo slobode vjerovanja ukazuje govor Uzvišenog Allaha: *Nema prisile u vjeru, Pravi put se jasno razlikuje od zablude...* (Kur'an, 2:256)

Od pojave islama, njegovi sljedbenici prilikom pozivanja drugih u svoje vjerovanje, nikada to nisu radili silom. Naprotiv, Uzvišeni Allah kaže: ***Na put Gospodara svoga mudro i lijepim savjetom pozivaj, i s njima na najljepši način raspravljaj!*** (Kur'an, 16:125)

Štaviše, da neko prisilino prihvati islam, a ne vjeruje srcem – takav islam mu se ne prihvata i smatra se licemjerjem, jer osoba mora biti u potpunosti ubijeđena u njega, bez imalo sumnje.

Kako da islam podstiče na prihvatanje islama silom bez ubijeđenja, kada nas islam obavještava da će najveću kaznu u Vatri imati, upravo, licemjeri koji ispoljavaju da su muslimani, a u srcima su nevjernici!?

Uzvišeni Allah kaže: ***Licemjeri će, doista, na samom dnu Džehennema biti i ti im nećeš pomagača naći.*** (Kur'an, 4:145)

15. ISLAM ZAHTIJEVA ISKRENOST U DJELIMA

Da bi djelo bilo prihvaćeno kod Uzvišenog Allaha mora biti učinjeno iskreno radi Njega i mora biti ispravno – po praksi Njegovog poslanika Muhammeda ﷺ. Uzvišeni Allah kaže: ***Iskreno ispovjedanje vjere dug je (prema) Allahu!*** (Kur'an, 39:3)

Muhammed ﷺ je rekao: ***“Zaista se djela cijene prema namjerama i zaista će svaki čovjek dobiti ono što je naumio svojim djelom...”*** (Buhari i Muslim)

16. ISLAM ZABRANJUJE NJEGOVO MIJENJANJE

Islam je savršena vjera za sva mjesta i sva vremena. Uzvišeni Allah kaže: ***Zar poslije istine ima išta osim zablude?*** (Kur'an, 10:32)

I kaže: ***U Knjizi Mi nismo ništa izostavili.*** (Kur'an, 6:38)

Muhammed ﷺ je rekao: ***“Ko nešto novo uvede u vjeru (ovu našu stvar), što nije od nje, to se odbija.”*** (Buhari i Muslim)

Zabrane inoviranja (novotarija) u vjeri, dodavanja ili oduzimanja, imaju za cilj da sačuvaju i zaštite vjeru od skrnavljenja i krivotvorenja. Na taj način izbjegava se pojava da vjera bude predmetom ljudskih hirova i prohtjeva. Ali, s druge strane, islam usmjerava ljudski potencijal i umne sposobnosti na kreativnost, inoviranje, istraživanje i otkrivanje tajni prirode i svemira, što bi moglo donijeti korist životu i čovječanstvu u razvoju i unapređenju sadašnjosti i budućnosti.

17. ISLAM PODSTIČE NA STALNO SPOMINJANJE I VELIČANJE UZVIŠENOG STVORITELJA

Uzvišeni Allah je rekao: *...i Allaha mnogo spominjite, da biste bili spašeni.* (Kur'an, 62:10)

I kaže: *Zaista u stvaranju nebesa i Zemlje, naizmjeničnosti noći i dana ima znakova za razumom obdarene. Koji Allaha spominju stojeći, sjedeći i ležeći i koji razmišljaju o stvaranju nebesa i Zemlje, govoreći: "Gospodaru naš, Ti ovo nisi stvorio uzalud, slavljen si, pa nas sačuvaj džehennemske vatre!"* (Kur'an, 3:190-191)

Muhammed ﷺ je rekao: "Da kažem: 'subhanallah (slavljen neka je Allah), velhamdulillah (sva hvala pripada Allahu), ve la ilahe illallah (nema drugog istinskog Boga osim Allaha), vallahu ekber (Allah je najveći) draže mi je od svega što je sunce obasjalo.'" (Muslim)

18. ISLAM I ODGOVORNOST

Islam je ljudima dao odgovornosti shodno njihovom stanju i kompetencijama te je upozorio na neodgovornost i zanemarivanje povjerenih obaveza svakog pojedinca.

Muhammed ﷺ je pojasnio da će čovjek biti pitan pred Allahom o odgovornosti, rekavši: “Svi ste vi pastiri i svako će biti odgovoran za svoje stado. Vladar je pastir i on je odgovoran za svoje stado, čovjek je pastir svoje porodice i odgovoran je za svoje stado, žena je pastir u kući svoga muža i biće odgovorna za svoje stado, sluga je pastir imetka svoga gazde i biće odgovoran za njega. Svi ste vi pastiri i svi ćete biti pitani za svoje stado.” (*Buhari i Muslim*)

19. ISLAM I PRETPOSTAVLJENI

Muhammed ﷺ je rekao: “Nema nijednog roba kome je Allah dao da bude pretpostavljeni svojim podanicima, a da mu Allah neće, kada umre, zabraniti ulazak u Džennet, ukoliko bude varao svoje podanike.” (*Buhari i Muslim*)

I kaže: “Allahu moj, kome bude povjereno namjesništvo i uprava nad mojim ummetom (sljedbenicima), pa im bude otežavao (grubo postupao prema njima) i Ti njemu otežaj, a kome bude povjereno namjesništvo i uprava pa bude blag prema njima, budi i Ti blag prema njemu.” (*Muslim*)

I, također, je rekao: “...to (vlast) je emanet (povjerenje), a na Sudnjem danu biće poniženje, sramota i kajanje, osim za onoga koji se toga prihvati, a sposoban je za to, te izvrši ono što je u tom pogledu obavezan.” (*Muslim*)

20. ISLAM PODSTIČE NA TAKMIČENJE U DOBRIM DJELIMA

Uzvišeni Allah kaže: *Onome ko čini dobro, bio muškarac ili žena, a vjernik je, Mi ćemo dati da proživi lijep život i, doista, ćemo ih nagraditi boljom nagradom nego što su zaslužili.* (Kur'an, 16:97)

Također kaže: *A vi se potrudite da druge, čineći dobra djela, preteknete!* (Kur'an, 2:148)

I kaže: *Onaj ko bude uradio koliko trun dobra - vidjeće ga, a onaj ko bude uradio i koliko trun zla - vidjeće ga* (tj. naći će sva svoja djela kod Allaha na Dan obračuna). (Kur'an, 99:7-8)

Muhammed ﷺ je rekao: “Nipošto ne potcjenjuj ništa od dobrih djela, pa i da se sretnoš radosna lica sa svojim bratom (prijateljem).” (*Muslim*)

21. ISLAM I RAD ZA OPŠTE DOBRO

Islam podstiče na rad za opšte dobro. Muhammed ﷺ je rekao: “Vidio sam čovjeka u Džennetu (Raju) zbog drveta koje je bilo na putu i smetalo muslimanima, pa ga je posjekao.” (*Muslim*)

Također je rekao: “Nijedan musliman ne zasadi sadnicu, sa koje pojede čovjek, ili životinja, ili ptica, a da to njemu ne bude uračunato kao sadaka (milostinja), sve do Sudnjeg dana.” (*Muslim*)

22. ISLAM I MEĐUSOBNO POTPOMAGANJE U DOBRU I POBOŽNOSTI

Uzvišeni Allah kaže: *I potpomažite se u dobročinstvu i bogobojaznosti, a nemojte se potpomagati u grijehu i neprijateljstvu.* (Kur'an, 5:2)

I kaže: *Tako mi vremena - čovjek, doista, gubi, samo ne oni koji vjeruju i dobra djela čine, i koji jedni drugima istinu preporučuju i koji jedni drugima preporučuju strpljenje.* (Kur'an, 103:1-3)

Muhammed ﷺ je rekao: “Ko ukaže i povede nekog na dobro djelo, ima nagradu kao i izvršilac.” (*Muslim*)

23. ISLAM I NAREĐIVANJE DOBRA I ODVRAĆANJE OD ZLA

Islam osim što to podstiče na takmičenje u dobrim djelima, u isto vrijeme zahtijeva da ljudi naređuju dobro i odvrćaju zlo shodno njihovim mogućnostima.

Uzvišeni Allah kaže: *Vi ste najbolji narod koji se ikada pojavio: naređujete da se čine dobra djela, a loša djela zabranjujete, i u Allaha vjerujete...* (Kur'an, 3:110)

Muhammed ﷺ je rekao: "Ko od vas vidi neko loše djelo neka ga izmijeni (ukloni) svojom rukom, a ako ne bude u stanju, neka to uradi riječima (neka naredi da se ukloni), a ako ni to ne bude u stanju, neka ga bar srcem svojim prezre, a to je najslabiji čin imana (vjerovanja)." (*Muslim*)

I, također, je rekao: "Tako mi Onoga u čijoj je ruci moja duša, ili ćete naređivati dobro i odvrćati od zla, ili će vam Allah poslati kaznu pa ćete moliti, a On vam se neće odazvati." (*Tirmizi*)

24. ISLAM I POKAJANJE

Pokajanje od svakog učinjenog grijeha stroga je dužnost. Ako se učinjeni grijeh odnosi samo na Božije pravo, a ne povezuje se s pravom nekog čovjeka, onda pokajanje ima tri uslova. Prvi je da odmah prestane sa činjenjem tog grijeha, drugi, da se srcem kaje zbog njegovog izvršenja i treći, da čvrsto odluči da se nikada više neće vratiti tom grijehu. A ako je, pak, grijeh učinjen prema nekom čovjeku, onda pokajanje, pored prethodna tri, ima još jedan uslov: da se oštećenome vrati njegovo pravo.

Uzvišeni Allah kaže: *Reci: "O robovi Moji koji ste se prema sebi ogriješili, ne gubite nadu u Allahovu milost! Allah će, sigurno, sve grijehе oprostiti. On, doista, mnogo prašta i On je milostiv."* (Kur'an, 39:53)

Muhammed ﷺ je rekao: “**Zaista, Allah prima pokajanje Svoga roba, sve dok mu duša ne stigne u njegovo grlo (do posljednjeg daha).**” (*Tirmizi*)

Prihvatanjem islama brišu se svi grijesi koje je čovjek do tada počinio. Muhammed ﷺ je rekao: “**Islam briše ono što je bilo prije njega.**” (*Muslim*)

25. ISLAM I SKROMNOST U POGLEDU ŽUDNJE ZA OVIM SVIJETOM

Uzvišeni Allah kaže: *...život na ovom svijetu je samo varljivo naslađivanje.* (Kur'an, 57:20)

Muhammed ﷺ je rekao: “**Budi na dunjaluku kao da si stranac ili prolaznik.**” A Ibn Omer ؓ govorio je: “**Kada zanočiš, nemoj očekivati jutro, a kada osvaneš, nemoj očekivati noći, iskoristi zdravlje prije bolesti i iskoristi život prije smrti.**” (*Buhari*)

Također je rekao: “**Umrlog prate tri stvari: porodica, imetak, i njegovo djelo, pa se dvoje vrati, a jedno ostane; vrate se njegova porodica i imetak, a ostane njegovo djelo.**” (*Buhari i Muslim*)

I rekao je: “**Budi skroman na dunjaluku, zavoljeće te Allah, i budi skroman prema onome što je u posjedu svijeta, pa će te svijet voljeti.**” (*Ibn Madže*)

26. ISLAM I ZADOVOLJSTVO BLAGODATIMA I ODGOVORNOST PREMA NJIMA

Muhammed ﷺ je rekao: “**Ko od vas osvane siguran na svome putu (u svome narodu), zdravog tijela, ima hrane za čitav dan; tome kao da je svo dunjalučko bogatstvo dato!**” (*Tirmizi*)

Također je rekao: “**Nije bogatstvo u mnoštvu imetka, nego je bogatstvo u bogatstvu duše.**” (*Buhari i Muslim*)

Što se tiče odgovornosti prema blagodatima koje su čovjeku date, Muhammed ﷺ je rekao: “Niko se neće pomaknuti s mjesta obračuna, dok ga Allah ne upita za: život - u što ga je proveo, za znanje - je li po njemu radio, za imetak odakle ga je zaradio i u što ga je potrošio, i za tijelo u što ga je koristio.” (*Tirmizi, Nesai*)

27. ISLAM ZABRANJUJE MIJENJANJE ALLAHOVOG STVARANJA

Da nije dozvoljeno mijenjati Allahovo stvaranje, tj. Allahova stvorenja kakvim ih je Allah stvorio, ukazuje govor Uzvišenog Allaha: *A on (šejtan) je rekao: “Ja ću se sigurno potruditi da preotmem za sebe određen broj Tvojih robova, i navodiću ih, sigurno, na stranputice, i primamljivaću ih, sigurno, lažnim nadama, i sigurno ću im zapovjediti pa će stoci uši rezati, i sigurno ću im narediti pa će stvorenja Allahova mijenjati!” A onaj ko za zaštitnika šejtana prihvati, a ne Allaha, doista će propasti!* (Kur’an, 4:118-119)

Prema tome, šejtan je taj koji naređuje da se mijenjaju Allahova stvorenja. Stoga, islam zabranjuje mijenjanje polova, plastične operacije uljepšavanja (osim ako su u pitanju deformiteti), kloniranje i sl.

Islam, također, zabranjuje muškarcima da oponašaju žene, a ženama muškarce: “Muhammed ﷺ je prokleo muškarce koji oponašaju žene i žene koje oponašaju muškarce.” (*Buhari*)

28. ISLAM PODSTIČE NA RAD A ZABRANJUJE PROSJAČENJE

Muhammed ﷺ je rekao: “Da neko od vas uzme užad, zatim ode na brdo i donese breme drva na svojim leđima, pa ih proda, i Allah mu njima sačuva obraz (da ne traži od drugih), bolje mu je

nego da traži od svijeta, pa mu on ili dadne ili ne dadne.” (*Buhari*)

I rekao je: “Kada bi nastupio Sudnji dan, a u ruci nekog od vas bila sadnica, ako bude u mogućnosti da je zasadi, neka to učini.” (*Ahmed*)

I kaže: “Gornja ruka (ona koja dijeli) bolja je od donje ruke (one koja uzima).”

I kaže: “Zaklinjem se: ...da neće čovjek početi prositi, a da mu Allah (zbog toga) ne dadne siromaštvo i neimaštinu.” (*Tirmizi*)

29. ISLAM ZABRANJUJE POHLEPU I ŠKRTOST ALI ZABRANJUJE I RASIPNIŠTVO

Uzvišeni Allah kaže: *Onaj ko se sačuva pohlepe i gramzljivosti, biće od spašenih.* (Kur'an, 64:16)

Muhammed ﷺ je rekao: “Neće se spojiti kod muslimana škrtnost i (potpuno) vjerovanje.” (*Ahmed i Nesai*)

I rekao je: “Kada bi čovjek imao punu dolinu zlata, zaželio bi da ima dvije doline, a njegova usta neće ništa napuniti do prašina, a Allah prima pokajanje od onog ko se pokaje.” (*Buhari i Muslim*)

Što se tiče rasipanja Uzvišeni Allah kaže: *Daj bližnjem svom pravo njegovo, i siromahu, i putniku-namjerniku, ali ne rasipaj mnogo, jer su rasipnici braća šejtanova, a šejtan je Gospodaru svome nezahvalan.* (Kur'an, 17:26-27)

30. ISLAM NAREĐUJE ČUVANJE JEZIKA

Islam naređuje lijep govor i čuvanje jezika. Muhammed ﷺ je rekao: “Ko vjeruje u Allaha i Sudnji dan neka govori dobro ili neka ćuti.” (*Buhari i Muslim*)

I, također, je rekao: “Musliman je onaj od čijeg jezika i ruku su mirni drugi muslimani.” (*Buhari i Muslim*)

Islam, također, strogo zabranjuje ogovaranje. Uzvišeni Allah kaže: *...i ne ogovarajte jedni druge! Zar bi nekom od vas bilo drago da jede meso umrloga brata svoga, a to je vama odvratno, zato se Allaha bojte, Allah, doista, prima pokajanje i milostiv je.* (Kur'an, 49:12)

Muhammed ﷺ je rekao: “Znate li šta je to ogovaranje?”

Rekoše: “Allah i Njegov Poslanik najbolje znaju.” Reče: “Da spomeneš svog brata po onom što on ne voli.” Rečeno je: “Šta misliš ako pri njemu bude ono što kažem?” Reče: “Ako pri njemu bude to što kažeš, ti si ga ogovorio, a ako ne bude to pri njemu, ti si ga potvorio.” (*Muslim*)

Isto tako neki ljudi se trude da pokvare odnose među ljudima i da ubacuju neprijateljstvo u njihova srca, a ne znaju da su time izloženi Allahovoj srdžbi, jer Muhammed ﷺ kaže: “Neće ući u Džennet onaj koji prenosi tuđe riječi kako bi pravio smutnju među ljudima.” (*Buhari i Muslim*)

Stoga, islam podstiče na provjeravanje svega što se govori ili prenosi. Uzvišeni Allah kaže: *I ne povodi se za onim što ne znaš! I sluh, i vid, i razum, za sve to će se, zaista, odgovarati.* (Kur'an, 17:36)

I kaže: O vjernici, ako vam nekakav grješnik donese kakvu vijest, dobro je provjerite, da u neznanju nekome zlo ne učinite, pa da se zbog onog što ste učinili pokajete. (Kur'an, 49:6)

Muhammed ﷺ kaže: “Dovoljno je čovjeku laži da priča sve što čuje.” (*Muslim*)

Islam, također, zabranjuje bestidan i ružan govor. Muhammed ﷺ je rekao: “Vjernik ne vrijeđa, ne proklinje, nije bestidan i besraman.” (*Tirmizi*)

31. ISLAM NAREĐUJE ISTINU A ZABRANJUJE LAŽ

Uzvišeni Allah kaže: *O vjernici, bojte se Allaha i govorite samo istinu.* (Kur'an, 33:70)

Muhammed ﷺ je rekao: “Držite se istine, jer, doista, istina vodi ka dobročinstvu, a dobročinstvo vodi ka Džennetu. Neće čovjek ustrajavati na govoru istine i njenom traženju, a da ne bude upisan kod Allaha kao iskren. A čuvajte se laži, jer, doista, laž vodi ka grijehenju, a grijehenje vodi ka vatri, i neće čovjek ustrajavati u lažnom govoru i traženju neistine sve dok ne bude upisan kod Allah kao lažov.” (*Buhari i Muslim*)

I rekao je: “Reci istinu pa makar i gorka bila.” (*Ibn Hibban*)

Islam, također, u najveće grijehе ubraja lažno svjedočenje.

32. ISLAM I ISPUNJAVANJE DOGOVORA I OBEĆANJA

Uzvišeni Allah kaže: *I ispunjavajte obaveze na koje ste se Allah-ovim imenom obavezali i ne kršite zakletve kad ste ih tvrdo dali.* (Kur'an, 16:91)

Muhammed ﷺ je rekao: “Muslimani ispunjavaju zadate uslove.” (*Tirmizi i Ebu Davud*)

I rekao je: “Tri su svojstva licemjera: kada govori laže, kada obeća ne ispuni i kada mu se nešto povjeri (ostavi u emanet), on to pronevjeri.” (*Buhari i Muslim*)

33. ISLAM STROGO ZABRANJUJE UBISTVO I SAMOUBISTVO

Nema sumnje da je jedno od najvećih prava koje čovjek ima, pravo na život i da je ugrožavanje ovog prava jedno od najvećih

nedjela. Uzvišeni Allah kaže: *...ako neko ubije nekoga ko nije ubio nikoga ili onoga koji na Zemlji nered ne čini – kao da je sve ljude poubijao; a ako neko bude uzrok da se nečiji život sačuva – kao da je svim ljudima život sačuvaao.* (Kur'an, 5:32)

Muhammed ﷺ je rekao: “Veliki grijesi su: mnogoboštvo, neposlušnost roditeljima, ubistvo i lažna zakletva.” (Buhari)

Shodno ovome, islam strogo zabranjuje abortus, osim u nuždi – ako je u pitanju život majke.

Što se tiče samoubistva, čovjekov život je emanet (odgovornost) koji mu je dat i nije dozvoljeno uništiti ga, bez obzira kakve okolnosti postojale. On Svevišnji je zabranio samoubistvo i nanošenje štete ili ozljeda po tijelu, rekavši: *I ne bacajte se rukama svojim u propast.* (Kur'an, 2:195).

Muhammed ﷺ prijete Džehenemom onome ko sebi oduzme život. Zato je u islamskim zemljama najmanji procenat samoubistava i pored toga što imaju veoma mnogo problema, siromaštva i sl.

34. ISLAM NAREĐUJE ČEDNOST, A STROGO ZABRANJUJE RAZVRAT I ONO ŠTO NJEMU VODI

Jedna od odlika islama objavljena od Gospodara svjetova je i to da on gradi čistu zajednicu postavljenu na plemenitom moralu, čistoći, čednosti i uzvišenim vrijednostima. Jedna od najljepših osobina čovjeka jeste stid. Muhammed ﷺ je rekao: “Stid donosi samo dobro.” (Buhari i Muslim)

Uzvišeni Allah kaže: *Reci vjernicima neka obore poglede svoje i neka vode brigu o stidnim mjestima svojim; to im je bolje, jer Allah, uistinu zna ono što oni rade.* (Kur'an, 24:30)

Blud je veliki grijeh, razvrat i odvratno djelo. Svemogući Allah zabranio ga je rekavši: *I što dalje od bluda, jer to je razvrat, kako je to*

ružan put! (Kur'an, 17:32)

Zbog njegove opasnosti i velike štete, Svevišnji Allah ga je strogo zabranio i odredio strogu kaznu za bludnike na ovome i na budućem svijetu. Također je zabranio sve ono što tome vodi poput: razgolićavanja, miješanja muškaraca i žena i osamljivanja među njima. Islam, također, strogo zabranjuje homoseksualizam, sodomiju i sl.

35. ISLAM STROGO ZABRANJUJE BESPRAVNO JEDENJE IMETKA

Uzvišeni Allah kaže: *Ne jedite imovinu jedan drugoga na nepošten (nedozvoljen) način...* (Kur'an, 2:188)

Islam strogo zabranjuje krađu, otimanje, kamatu, davanje mita, kockanje, varanje, prevaru, obmane u trgovini i drugim stvarima itd. Sve navedene stvari su sigurni put u propast. To su jedne od najštetnijih, po dušu čovjeka najgorih i po imetak najopasnijih navika, koju stoga, kao takve, islam najstrožije osuđuje i zabranjuje. U njima je bespravno sticanje imetka sa mnogim štetnim posljedicama.

Kamata sa sobom nosi štete koje pogađaju cijelo društvo, čini ljude siromašnim i uništava porodice. Bavljenje kamatom je jedan od najvećih grijeha. Muhammed ﷺ je prokleo onoga ko uzima kamatu, ko je daje, pisara i svjedoke, te rekao: "U pogledu grijeha svi su isti." (*Muslim*)

Također, je rekao: "Allah je prokleo i onoga ko daje, i onoga ko prima mito." (*Ahmed i Ibn Madže*)

Što se tiče kockanja Uzvišeni Allah kaže: *Šejtan želi da pomoću vina i kocke unese među vas neprijateljstvo i mržnju i da vas od sjećanja na Allaha i od obavljanja molitve odvрати. Pa hoćete li se okaniti?* (Kur'an, 5:91)

Što se tiče prevare i obmane Muhammed ﷺ je rekao: “Ne pripada nama onaj ko nas vara.” (*Muslim*)

36. ISLAM I ISHRANA

Islamski propisi otklanjaju i zabranjuju sve radnje i postupke koji vode nepravilnoj i štetnoj ishrani. Islam naglašava koncept umjerene ishrane.

Zato musliman ne treba jesti dok ne ogladni i piti dok ne ožedni. Uzvišeni Allah kaže: *I jedite i pijte, samo ne pretjerujte; On ne voli one koji pretjeruju.* (Kur'an, 7:31)

Muhammed ﷺ je rekao: “Najgora posuda koju čovjek može napuniti je njegov stomak. Nekoliko zalogaja koji mogu čovjeka držati uspravnim su mu dovoljni. Međutim, ako on mora jesti više, onda neka napuni jednu trećinu hranom, jednu trećinu vodom, a jednu trećinu neka ostavi za lako disanje.” (*Tirmizi*)

37. ISLAM ZABRANJUJE ALKOHOL I SVE ŠTO OPIJA (DROGE I SL.)

Islam zabranjuje konzumiranje svega onoga što šteti. Zabranjeno je sve što uništava organizam, truje ga, slabi i onemogućava njegovo normalno funkcionisanje. Cijeli svijet pati od problema alkohola i opojnih sredstava. Alkohol je majka svih zala. On je, također, jedan od vodećih uzroka smrti.

Islam je veoma strog u borbi protiv ovih pošasti te je zabranio sve ono što utiče na gubljenje razuma bez obzira koliko se razlikovala njihova imena. Uzvišeni kaže: *O vjernici, vino i kocka i kumiri i strelice za gatanje su odvratne stvari, šejtanovo djelo, zato se toga klonite da biste postigli što želite.* (Kur'an, 5:90)

Muhammed ﷺ je rekao: “Sve što opija je zabranjeno...” (*Muslim*)

I rekao je: “Allah je prokleo alkohol i onoga ko ga pije, toči, prodaje, onoga kome se prodaje, onoga ko ga pravi, ko ga nosi i kome se nosi.” (*Ebu Davud*)

38. ISLAM ZABRANJUJE SVINJSKO MESO

Kao što smo već spomenuli islam zabranjuje konzumiranje svega onoga što šteti čovjeku. Među onome što šteti spadaju stvari i životinje koje su nečiste i koje se hrane nečistoćom. Uzvišeni Allah kaže: *Zabranjuje vam se strv, i krv, i svinjsko meso, i ono što je zaklano u nečije drugo ime, a ne u Allahovo ime...* (Kur'an, 5:3)

Svinja je jedna od najprljavijih životinja na svijetu. Ona živi u blatu, svojoj nečistoći i prljavštini. Svinja je najbolji skupljač otpadaka i smeća. Svinja je životinja koja će pojesti svoje mrtvo mladunče, jer ona je strvožder. Jedenje svinjetine može uzrokovati mnoge teške bolesti.

Štaviše i Biblija zabranjuje svinjsko meso: “A svinja, iako ima papak, i to papak razdvojen, ne preživa - za vas je nečista. Njihova mesa nemojte jesti, niti se njihove strvine doticati - za vas su one nečiste.” (Biblija, Levitski zakon, 11:7-8)

39. ISLAM I ČISTOĆA

Islam veliku pažnju pridaje čistoći, a zabranjuje nečistoću i nečiste stvari. Uzvišeni Allah je naredio muslimanu da održava čistim svoje unutrašnje i spoljašnje stanje. Uzvišeni kaže: *Allah zaista voli one koji se često kaju i voli one koji se mnogo čiste.* (Kur'an, 2:222)

Muslimani se obredno čiste za obavljanje molitve, kojih ima pet obaveznih u toku dana, i pri tom otklanjaju nečistoću sa tijela i mjesta gdje obavljaju molitvu ukoliko je ima.

Islam, također, podstiče na pranje zuba, Muhammed ﷺ je rekao: **“Kada ne bih otežao svome ummetu, naredio bih mu da upotrebljava misvak (čisti zube) pri svakom namazu.”** (*Buhari i Muslim*)

Također, čišćenje nakon obavljanja nužde (velike ili male), je obaveza. Isto tako je obaveza supružnicima da se okupaju nakon odnosa, ili onome ko je polucirao.

Islam, također, podstiče da čovjek lijepo izgleda i oblači lijepu odjeću. Muhammed ﷺ je rekao: **“Uzvišeni Allah voli da se vide tragovi Njegovih blagodati na Njegovom robu.”** (*Tirmizi*)

S druge strane, islam zabranjuje nečiste stvari, poput odnosa sa ženom za vrijeme menstruacije i postporođajnog perioda, ili u analni otvor.

Muhammed ﷺ je rekao: **“Ko polno opći sa ženom dok ima menstruaciju, ili polno opći sa ženom u analni otvor, ili ode vraču, taj je uznevjerovao u ono što je objavljeno Muhammedu.”** (*Tirmizi*)

40. ISLAM STROGO ZABRANJUJE MAGIJU, VRAČANJE, SUJEVJERJE, NOŠENJE ZAPISA I HAMAJLIJA

Unatoč industrijskom i tehnološkom napretku svijeta, milioni ljudi širom svijeta žive u zatvorenom i mračnom svijetu sihra, magije i vradžbine. Muhammed ﷺ je rekao: **“Klonite se sedam upropaštavajućih grijeha!”** Upitaše: **“O Allahov Poslaniče, a koji su to grijesi?”** On je kazao: **“Pridruživanje sudruga Allahu, sihr (magija, čini), bespravno ubijanje, kamata, jedenje imetka siročeta, bježanje sa bojnog polja, i potvora čestitih vjernica.”** (*Buhari i Muslim*)

Koliko je samo života uništio sihr, a oni koji se time bave su nevjernici. Uzvišeni Allah kaže: *Učili su ono što će im nauditi i od*

čega nikakve koristi neće imati, iako su znali da onaj koji tom vještinom vlada neće nikakve sreće na onom svijetu imati. A doista je jadno ono za šta su se prodali, kad bi samo znali! (Kur'an, 2:102)

I kaže: *A čarobnjaci neće nikad uspjeti!* (Kur'an, 10:77)

41. ISLAM I STRPLJIVOST

Uzvišeni Allah kaže: *O vjernici, budite strpljivi, budite izdržljivi...* (Kur'an, 3:200)

Muhammed ﷺ je rekao: “Čudan li je primjer vjernika! U svakoj situaciji on dobija, a takvo stanje nije ni s kim drugim nego samo sa vjernikom; ako ga zadesi kakva radost, on zahvaljuje Allahu što mu donosi korist, a ako ga, pak, pogodi kakvo zlo i šteta, on se strpi i postojano se drži pa mu i to donosi nagradu od Allaha.” (Muslim)

42. ISLAM OPORUČUJE BLAGOST I OSTAVLJANJE SRDŽBE

Uzvišeni Allah kaže: *...i nastojte da zaslužite oprost Gospodara svoga i Džennet prostran kao nebesa i Zemlja, pripremljen za one koji se Allaha boje, za one koji, i kad su u obilju i kad su u oskudici, udjeljuju, koji srdžbu savlađuju i ljudima praštaju – a Allah voli one koji dobra djela čine.* (Kur'an, 3:133-134)

Muhammed ﷺ je rekao: “Zaista je Allah blag i On voli blagost (ljubaznost) u svim stvarima.” (Buhari i Muslim)

Također je rekao: “U čemu god se nađe blagost (ljubaznost), ona to ukrasi, a gdje god ne bude blagosti, to bude unakaženo (manjkavo).” (Muslim)

I rekao je: “Nije junačina onaj koji u hrvanju sve savlada (obara), nego je junačina onaj koji vlada sobom pri srdžbi.” (Buhari i Muslim)

43. ISLAM ZABRANJUJE OHOLOST I PODSTIČE NA PONIZNOST

Uzvišeni Allah kaže: *O vjernici, neka se muškarci jedni drugima ne rugaju; možda su oni bolji od njih, a ni žene drugim ženama; možda su one bolje od njih. I ne kudite jedni druge i ne nazivajte jedni druge ružnim nadimcima! O kako je ružno da se vjernici spominju podrugljivim nadimcima! A oni koji se ne pokaju, sami sebi čine nepravdu.* (Kur'an, 49:11)

I kaže: *Teško svakom klevetniku - podrugljivcu!* (Kur'an, 104:1)

Muhammed ﷺ je rekao: "U Džennet neće ući osoba koja u svome srcu bude imala koliko jedan trun oholosti!" Neko od prisutnih reče: "Čovjek voli da mu odjeća i obuća budu lijepi (pa da li je to oholost)?", a Poslanik ﷺ odgovori: "Allah je lijep i voli ljepotu. Oholost je odbijanje istine i ponižavanje ljudi." (*Muslim*)

Također je rekao: "Doista mi je Allah objavio da budete ponizni jedni prema drugima, tako da se ne ponosi jedan nad drugim niti da nepravdu čini jedan prema drugom." (*Muslim*)

I kaže: "Dovoljno je čovjeku grijeha da potcjenjuje (prezire) svoga brata muslimana." (*Muslim*)

44. ISLAM ZABRANJUJE UHOĐENJE, SUMNJIČENJE I ZAVIST

Muhammed ﷺ je kazao: "Čuvajte se sumnjičenja, jer je sumnjičenje najlažniji govor. Nemojte prislušivati, nemojte špijunirati, nemojte zavidjeti jedni drugima, nemojte se međusobno mrziti, nemojte jedni drugima okrećati leđa, budite braća, o, Božiji robovi, kao što vam je On naredio. Musliman je muslimanu brat i on mu ne čini nepravdu; ne ponižava ga i ne prezire.

Bogobožnost je ovdje, bogobožnost je ovdje - i pokaza na svoje grudi. Dovoljno je čovjeku zla da prezire svog brata muslimana. Svakom muslimanu zabranjena je krv, čast i imetak drugog muslimana. Allah ne gleda u vaša tijela niti u vaše likove, nego gleda u vaša srca i vaša djela.” (*Muslim*)

Što se tiče zavisti Uzvišeni Allah kaže: *Zar ljudima zavide na onome što im je Allah iz obilja Svoga darovao?* (Kur'an, 4:54)

Muhammed ﷺ je rekao: “Čuvajte se zavisti, jer zavist uništava dobra djela, kao što vatra uništava drva.” (*Ebu Davud*)

Također, islam traži da se čovjek kloni onoga što ga se ne tiče. Muhammed ﷺ je rekao: “Od ljepote islama - vjere jednog čovjeka jeste da se kloni onoga što ga se ne tiče.” (*Tirmizi*)

45. ISLAM PODSTIČE NA NESEBIČNOST, SAMILOST I SAOSJEĆANJE SA DRUGIMA

Muhammed ﷺ je rekao: “Primjer vjernika u međusobnoj pažnji, milosrđu i saosjećanju primjer je jednog tijela. Kada oboli jedan njegov organ, svi ostali organi odazovu mu se i pridruže u bolu sa nesanicom i temperaturom.” (*Buhari i Muslim*)

Također je rekao: “Allah se neće smilovati onome ko se ne smiluje ljudima.” (*Buhari i Muslim*)

Isto tako islam podstiče da se drugome želi ono što i sebi. Muhammed ﷺ je rekao: “Niko od vas neće biti vjernik sve dok ne bude svome bratu želio ono što želi sebi.” (*Buhari i Muslim*)

Islam oporučuje prikrivanje grešaka. Muhammed ﷺ je rekao: “Onome ko prikrije sramotu muslimana, Allah će prikriti njegovu na Sudnjem danu.” (*Buhari i Muslim*)

Islam traži uspostavljanje reda i mira među ljudima.

Uzvišeni Allah kaže: *Nema nikakva dobra u mnogim njihovim tajnim razgovorima, osim kada traže da se milostinja udjeljuje, ili da se dobra djela čine, ili da se uspostavlja sloga među ljudima.* (Kur'an, 4:114)

I kaže: *Vjernici su samo braća, zato pomirite vaša dva brata i bojte se Allaha, da bi vam se milost ukazala.* (Kur'an, 49:10)

Islam, također, zabranjuje iskazivanje zloradosti zbog nesreće drugog. Uzvišeni Allah kaže: *One koji žele da se među vjernicima širi razvat, čeka kazna i na ovom i na budućem svijetu.* (Kur'an, 24:19)

Muhammed ﷺ je rekao: "Ne raduj se nesreći drugog, jer možda se Allah njemu smiluje, a tebe iskuša!" (*Tirmizi*)

46. ISLAM I LIJEP KARAKTER (MORAL, PONAŠANJE)

Muhammed ﷺ je upitan o onome šta najviše uvodi ljude u Džennet, pa odgovori: "Bogobožnost i lijep moral (ponašanje)." Potom je upitan što najviše uvodi ljude u Džehennem, pa je rekao: "Usta i spolni organ." (*Tirmizi*)

I rekao je: "Zaista su među vama najbolji oni koji su najljepšeg ponašanja." (*Buhari i Muslim*)

I kaže: "Najdraži i najbliži meni na Sudnjem danu će biti ljudi najljepšeg morala, a najmrži i najudaljeniji od mene na Sudnjem danu će biti brbljivci, hvalisavci i oni koji usiljeno govore." (*Tirmizi*)

Štaviše, islamsko ponašanje ide toliko u detalje da zabranjuje došaptavanje dvojice uz prisustvo trećeg bez njegove dozvole, kako ga ne bi uvrijedili ili kako ne bi nešto loše pomislio, kao i što zabranjuje da se sjedne na tuđe mjesto.

Muhammed ﷺ je rekao: “Zabranjeno je dvojici da se sašaptavaju u prisustvu trećeg.” (*Buhari i Muslim*) Isti propis je i kada razgovaraju jezikom nerazumljivim za trećeg.

Allahov Poslanik ﷺ je, također, rekao: “Neka nipošto neko od vas ne podigne čovjeka s njegovog mjesta, kako bi on na njega sjeo, nego se razmaknite i mjesta jedni drugima napravite.” (*Buhari i Muslim*)

47. ISLAM POSEBNU PAŽNJU POSVJEĆUJE BRAČNOJ ZAJEDNICI I LIJEPOM POSTUPANJU PREMA SUPRUGAMA

Islam podstiče na brak i na formiranje porodice. Uzvišeni Allah kaže: *Udavajte neudate i ženite neoženjene...* (Kur'an, 24:32)

Muhammed ﷺ je rekao: “Brak je moj sunnet (praksa), a onaj ko ne radi po mom sunnetu ne pripada meni.” (*Ibn Madže*)

Uzvišeni Allah je spomenuo koristi braka u jednom kratkom ajetu rekavši: *One su odjeća vaša, a vi ste njihova odjeća.* (Kur'an, 2:187)

Tako svaki od supružnika čuva drugog i štiti ga od svih uticaja koji upropaštavaju njegov moral ili umanjuju njegovu plemenitost ili štete njegovom tijelu, kao što odjeća štiti od hladnoće, tako isto svaki od supružnika čuva drugog.

Muhammed ﷺ je rekao: “Najbolji među vama su oni koji su najbolji svojim porodicama (tj. suprugama), a ja sam najbolji prema svojoj porodici.” (*Tirmizi*)

Također, je rekao: “Oporučujte jedni drugima da budete dobri prema svojim ženama.” (*Buhari*)

Islam je počastio ženu i uzdigao je na najveće stepene, o čemu će više govora biti kasnije.

48. ISLAM NAREĐUJE DJECI DOBROČINSTVO PREMA RODITELJIMA I RODITELJIMA PREMA DJECI

Uzvišeni Allah kaže: *Gospodar tvoj zapovijeda da samo Njega obožavate i da roditeljima dobročinstvo činite. Kad jedno od njih dvoje, ili oboje, kod tebe starost dožive, ne reci im ni: "Uh!" – i ne odbij ih od sebe, i obraćaj im se riječima poštovanja punim. Budi prema njima pažljiv i ponizan i reci: "Gospodaru moj, smiluj im se, oni su mene, kad sam bio dijete, njegovali."* (Kur'an, 17:23-24)

Također, Muhammed ﷺ je zabranio neposlušnost roditeljima i ubrojao je u najveće grijeha, i oporučio je da je najpreča osoba da se prema njoj lijepo odnosi majka, a zatim otac.

U ljepote islama, također, ubraja se i to što pravo roditelja kod djece nije ograničio samo na vrijeme dok su oni živi, nego njihovo pravo ne prestaje ni poslije smrti, na način što će upućivati dovu (molbu) Allahu za njih, ispuniti zavjete koje su ostavili, održavati prijateljske veze koje su oni održavali, udjeljivati na njihovo ime milostinju itd.

Uzvišeni Allah kao što je obavezao djecu mnogim obavezama prema roditeljima isto tako je obavezao i roditelje mnogobrojnim obavezama prema djeci.

Neke od tih obaveza bivaju prije njihovog samog rođenja, a tiču se odabira dobrog supružnika; a neke bivaju poslije rođenja u vidu: nadijevanja lijepog imena, nježnosti i samilosti prema njima, lijepog odgoja, izdržavanja dok sami ne budu mogli da se izdržavaju, izjednačavanja sve djece, bez odlikovanja jednih nad drugim itd.

49. ISLAM I ODRŽAVANJE RODBINSKIH VEZA

Islam je uspostavio principe na kojima se bazira komunikacija među ljudima, a posebno mjesto dao je rodbinskim vezama. U islamu bližnju rodbinu, sa kojima je obaveza održavanje veza, sačinjavaju svi oni s kojima se ne može zasnovati bračna zajednica, a sa daljnjim rođacima je održavanje veza preporučeno.

Uzvišeni Allah kaže: *Allaha se bojte – s imenom čijim jedni druge molite – i rodbinske veze ne kidajte, jer Allah, zaista, stalno nad vama bdi.* (Kur'an, 4:1)

Muhammed ﷺ je o održavanju rodbinskih veza kazao: “**Ko vjeruje u Allaha i Sudnji dan neka održava rodbinske veze.**” (*Buhari*) Održavanje rodbinskih veza se iskazuje kroz: posjećivanje, ugošćivanje, brigu o njima, pomaganje, davanje poklona, poštovanje itd.

50. ISLAM I PRAVA KOMŠIJA I GOSTIJU

Mnogo ljudi ne posjećuje svoje komšije i ne pita za njih. Ima ljudi koji uznemiravaju svoje komšije. Ovakva vrsta izolacije je rezultat savremenog života koji je učinio da mnogi ljudi zaborave svoje obaveze prema zajednici. Muhammed ﷺ kaže: “**Ko vjeruje u Allaha i Sudnji dan neka počasti susjeda.**” (*Buhari i Muslim*)

Također je rekao: “**Ko vjeruje u Allaha i Sudnji dan neka ne uznemirava svoga komšiju.**” (*Buhari i Muslim*)

Rekao je i ovo: “**Nije vjernik (potpunog vjerovanja) onaj koji zanoći sit, a njegov komšija je gladan.**” (*Buhari*)

Što se tiče gostoprimitstva, ono je odraz lijepog ponašanja i dobro djelo na koje je islam podstakao. Muhammed ﷺ je kazao: “**Ko vjeruje u Allaha i Sudnji dan neka počasti svoga gosta.**” (*Buhari i Muslim*)

Međutim, ovdje treba napomenuti da islam zabranjuje ulazak u tuđe kuće bez prethodnog najavljivanja i dozvole, što je kod nas, nažalost, jako učestala i ružna pojava. Uzvišeni Allah kaže: ***O vjernici, u tuđe kuće ne ulazite dok dopuštenje ne zatražite i dok ukućane ne pozdravite.*** (Kur'an, 24:27)

51. ISLAM I PRAVA SIROMAŠNIH I SLABIH

Islam je došao s potpunim sistemom koji vodi brigu o svakom pojedincu i svim kategorijama u društvu, garantujući svakom od njih njegovo pravo. Društvo u kojem slabi i siromašni osjećaju da su bitni i da se odgovorni o njima brinu jeste društvo u kojem vlada solidarnost, milosrđe i humanost, društvo čije se blagodati prosipaju na svakoga.

Islam je propisao izdvajanje zekata (obavezne milostinje), koji se udjeljuje onima u potrebi. Međutim, isto tako podstiče na udjeljivanje dobrovoljne milostinje.

Uzvišeni Allah kaže: ***Što god podijelite, On će vam nadoknaditi, jer On je najbolji opskrbitelj.*** (Kur'an, 34:39)

Muhammed ﷺ je kazao: "Sadaka (milostinja) neće umanjiti imetak..." (*Muslim*)

Također je rekao: "Svaki je musliman dužan podijeliti sadaku (milostinju)." Neko reče: "A šta ako je nema?" "Zarađivaće svojim rukama, i tako sebi privređivati, a i sadaku dijeliti", odgovori Poslanik. "A šta ako ne bude mogao?" "Pomoći će nevoljniku koji je u nuždi." "A šta ako ne bude mogao?" "Naređivaće na dobro i korisno." "A šta ako ni to ne bude radio?" "Suzdržavaće se od zla, jer mu je i to sadaka." (*Buhari i Muslim*)

Islam, također, podstiče na davanje pozajmica. Muhammed ﷺ je rekao: "Ko odgodi dug dužniku koji ima poteškoće pri vraćanju duga, za svaki dan čekanja vraćanja duga piše mu se sadaka

(milostinja) u vrijednosti tog duga. Međutim, kad nastupi rok za vraćanje duga, ali ga i nakon toga odgodi, on će isto za svaki dan imati duplu sadaku u vrijednosti duga za svaki dan koji prođe.”
(Ahmed)

A posebna nagrada pripada onima koji oprostite dug. Muhammed ﷺ je kazao: “Bio je jedan trgovac koji je pozajmljivao ljudima imetak, pa kada bi vidio onog ko je u neimaštini i oskudici (od njegovih dužnika) rekao bi svojim mladićima: ‘Predite mu preko toga (oprostite mu dug) ne bi li Allah prešao preko naših grijeha’, pa mu je Allah prešao preko njegovih grijeha.” (Buhari i Muslim)

Islam, također, naređuje da se vodi briga o siročadima, da im se dobročinstvo čini te da im se pruži ruka pomoći. Uzvišeni kaže: *I siročić ne ucivili.* (Kur’an, 93:9)

Muhammed ﷺ je kazao: “Ja i onaj koji vodi brigu o siročetu ćemo u Džennetu biti (blizu) kao ovo dvoje”, pa je pokazao svoja dva prsta. (Muslim)

Također, Allahov Poslanik ﷺ je rekao: “Svemogućići i Uzvišeni Allah će na Sudnjem danu reći: ‘O sine Ademov, razbolio sam se, pa me nisi obišao!’ ‘Gospodaru, kako ću Te obići, ta Ti si Gospodar svjetova?!’, reći će on, a Allah će mu odgovoriti: ‘Zar nisi znao da se Moj rob, taj i taj, razbolio pa ga nisi obišao? Zar nisi znao da bi Me, da si ga obišao, kod njega našao? O sine Ademov, tražio sam da Me nahraniš, pa Me nisi nahranio!’ ‘Gospodaru, kako ću Te nahraniti, ta Ti si Gospodar svjetova?!’, reći će on, a Allah će mu odgovoriti: ‘Zar nisi znao da je Moj rob, taj i taj, tražio da ga nahraniš, pa ga nisi nahranio? Zar nisi znao da bi to, da si ga nahranio, kod Mene našao? O sine Ademov, tražio sam da Me napojiš, pa Me nisi napojio!’ ‘Gospodaru, kako ću Te napojiti, ta Ti si Gospodar svjetova?!’, reći će on, a Allah će odgovoriti: ‘Moj rob, taj i taj, je tražio da ga napojiš, pa ga nisi napojio!’

Zar nisi znao da bi to, da si ga napojio, kod Mene našao?”
(Muslim)

I rekao je: **“Obiđite bolesnog, nahranite gladnog, oslobodite zarobljenog!”** (Buhari)

A o pravu djece i starih je rekao: **“Nije od nas onaj koji nije milostiv prema našim mlađima i koji ne poštuje naše starije.”**
(Ebu Davud i Tirmizi)

52. ISLAM I PRAVA ŽIVOTINJA

Samilost, u islamu nije ograničena samo na ljudsku vrstu, nego ona obuhvata i blagonaklonost prema životinjama. U vremenu kada je hrišćanska evropa izdavala knjige o načinima mučenja ljudi za potrebe inkvizicije, muslimani su pisali o lijepom postupanju prema životinjama. Nakon što je Poslanik ﷺ pripovijedao svojim drugovima kako su jednom čovjeku oprošteni grijesi jer je napojio psa, oni su upitali: **“Allahov Poslaniče, zar u činjenju dobročinstva prema životinjama imamo nagradu?”**, a on odgovori: **“Za svako živo biće možete zaraditi nagradu.”** (Buhari i Muslim)

Islam je zabranio mučenje životinja na bilo koji način, bilo to zatvaranjem, izgladnjivanjem, ili uzimanjem za metu, čak je zabranio i njihovo proklinjanje. Štaviše, samilost prema životinjama, u islamu, ide do te mjere da se traži da se bude pažljiv prilikom njihovog klanja i da se to čini na najljepši način.

Zaključak: Na kraju čovjeku ne preostaje ništa osim da slijedi ovaj veličanstveni put, koji će ga izvesti iz tmina na svjetlo, na kojem će za svaki, naizgled, težak i neizlječiv problem naći rješenje, za svaku novonastalu situaciju i pojavu naći propis, za svaku malu i veliku stvar uputstvo i savjet, jedini ispravni put koji će ga učiniti srećnim i na ovom i na onom - vječnom svijetu.

MUDROST PROPISA I UNIVERZALNI ODGOVOR

Nerijetko možemo naići na ljude koji pitaju: “Zašto je Allah propisao abdest na takav način”, ili “Zašto podne-namaz ima četiri rekata”, ili “Zašto je Allah propisao ovo, zašto je Allah propisao ono, šta je mudrost toga i toga” i tome slično.

Propisi islama mogu se podijeliti na:

- One propise čiju ljepotu **nužno iziskuju** i razum i ljudska priroda, poput apsolutne pravde koja je od temeljnih vrijednosti islama.

- One propise čiju ljepotu **nužno ne iziskuju** razum i ljudska priroda, ali je mogu dokučiti, na nju ukazuju i u potpunom je skladu i sa razumom i sa ljudskom prirodom, poput manifestacije Božije milosti i ljubavi u propisima.

Ova vrsta propisa ima puno stepeni, pa ljepotu nekih propisa razum i ljudska priroda dokučuju brže, poput univerzalnih intencija vjere, od kojih smo neke naveli, a ljepotu nekih propisa dokučuju sporije.

- One propise čiju ljepotu i detaljnu mudrost razum i ljudska priroda **ne mogu dokučiti bez Objave** poput toga zašto je forma neke molitve takva i takva, a ne drugačija.

U ove propise spadaju i oni čiji detaljni razlog ne možemo spoznati, ali možemo spoznati njihovu mudrost, i oni čiji razlog ni mudrost ne možemo spoznati, ali potpadaju pod univerzalnu mudrost.

Allah je stvorio duše i učinio da one imaju potrebe, kao što je propisao i stvari koje zadovoljavaju te potrebe.

Te potrebe se dijele na tri vrste:

- **Osnovne (nužne) potrebe** - su one bez kojih duša nema života niti spasa uopšte, osim uz osnovnu hranu koja će te potrebe zadovoljiti, i u to ulaze *osnove vjere*.

- **Obavezne potrebe** - su one bez kojih duša ne može biti zdrava, već je bolesna, i njih će zadovoljiti obavezna hrana, u šta ulaze *vjerske obaveze*.

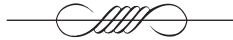
- **U potpunjavajuće potrebe** - su one bez čijeg zadovoljavanja duša ne može postići svoje savršenstvo, i one se mogu zadovoljiti usavršavajućom hranom, u šta spadaju *stvari koje vjera preporučuje*.

Pošto je Allah Taj koji je stvorio duše i odredio da imaju potrebe, On je Taj koji zna koja to hrana odgovara i zadovoljava te potrebe. Tako je, shodno Svom savršenom znanju, i propisao tu hranu oličenu u osnovama, obavezama i preporučenim stvarima vjere, koja zadovoljava osnovne, obavezne i usavršavajuće potrebe duše. Tako je iznad svih tih potreba – potreba duše za obožavanjem Savršenog Svevišnjeg Stvoritelja. Svi propisi predstavljaju različite nivoje ostvarivanja te najuzvišeniye potrebe ljudske duše koja predstavlja svrhu njenog postojanja i njenu najveću čast i blagodat.

Stoga, Allah zna da se, primjera radi, obavezna potreba duše čovjeka u podnevsko vrijeme zadovoljava obavljanjem namaza (molitve) od četiri rekata u to vrijeme i na način na koji je propisan i u vrijeme u koje je propisan, i zbog toga je propisao taj namaz u takvom vidu i u tom vremenu, učinivši da on bude odgovarajuća hrana za tu konkretnu čovjekovu duhovnu potrebu, i niko od stvorenja ne može zamijeniti ovu hranu drugom, zato što je Allah Taj koji je stvorio duše i njihove potrebe i, shodno tome, propisao hranu koja će te potrebe zadovoljiti, a sve to spada u stvari gajba – ljudskom umu nedokučivog.

Dakle, nije čovjek taj koji može spoznati sve potrebe svoje duše i odrediti konkretnu hranu koja će ih zadovoljiti, jer s obzirom na to da je Allah jedini Koji je stvorio ljudsku dušu i načinio joj potrebe, jedino On zna koja hrana toj duši odgovara.

Ovo je univerzalni odgovor onome ko pita o mudrosti i razlogu propisivanja Allahovih zakona, s tim da svaki detalj svakog ibadeta iza sebe krije bezbroj mudrosti i koristi, od kojih su neke ljudi dokučili, a neke nisu, i ovo je otvoreno polje za svakog učenjaka.

ODGOVORI NA NAJČEŠĆE PRIGOVORE I ZABLUDE O ISLAMU

Kada prenosimo poruke islama, nije dovoljno samo navoditi pozitivne stvari koje su opšteprihvaćene. Većina nemuslimana danas ima određenu dozu odbojnosti prema islamu, jer u njihovoj podsvijesti postoji nekoliko pitanja na koja oni nisu dobili adekvatan odgovor. Kada im pričate o lijepim osobenostima islama, složiće se sa vama. Međutim, istovremeno će pomisliti: “Hej, pa vi ste isti oni muslimani koji dozvoljavaju brak sa više žena i sa mladim djevojkama! Vi ste isti oni muslimani koji ponižavaju ženu, naređujući joj da nosi hidžab! Svi ste vi fundamentalisti” i sl.

Najčešći razlog zbog kog većina ljudi ima loše mišljenje o islamu je nepoznavanje islama, i to što su oni konstantno bombardovani dezinformacijama od strane medija. Internacionalni mediji, poput satelitskih TV kanala, radio stanica, novina, časopisa i knjiga, a prije svega i internet su puni antiislamskog sadržaja, tako da ćemo ovdje dati odgovore na najčešće prigovore i zablude o islamu.

Prije toga, imamo nekoliko ključnih napomena:

- Ova tema spada u ogranke islama, a ne u njegove temelje.
- Mjerila da je nešto loše ili dobro moraju imati svoj izvor.

Ko je izvor kriterijuma za ocjenjivanje nečega da li je dobro ili loše? Običaj? Nečije subjektivno razmišljanje? Međunarodne konvencije? Razum? Objava? Odgovor na ovo pitanje je temelj odgovora na sve prigovore koji su upućeni ograncima, tj. pojedinačnim propisima islama.

- Istinitost vjere se ne dokazuje putem pojedinačnih ogranaka, već drugim dokazima od kojih smo neke naveli.

- Kada se dokaže istinitost određene Objave kategoričkim razumskim dokazima, ona postaje mjerilo dobrog ili lošeg u pojedinačnim propisima, jer je razumski već dokazano da dolazi od Apsolutno Savršenog, Mudrog, Pravednog i Dobrog.

Prema tome, svi ogranci islama kojima nevjernici prigovaraju *apriori* padaju u vodu, jer se radi o sukobu u izvorima kriterijuma, o sukobu između kriterijuma čiji su izvor ljudski običaji, ukusi, subjektivni doživljaji, koji se vremenom mijenjaju, i kriterijuma čiji je izvor Uzvišeni Svevišnji Svemudri Sveznajući Stvoritelj. Ljudski izvori kriterijuma vrijednosti mogu samo biti manje ili više subjektivni, jer su uvijek građeni pod uticajem nečega, iznutra ili spolja, i ne mogu obuhvatiti sve relevantne faktore za donošenje apsolutno objektivnog suda o nečemu, dok je božanski izvor kriterijuma apsolutno objektivan i nije pod ničijim uticajem. I ne samo da Bog obuhvata sve faktore od čijeg suda zavisi sud o nečemu, štaviše, On je apsolutni Sudija sam po sebi, izvor svakog dobra i aksiom svih aksioma. Pa kako, uopšte, porediti između ta dva kriterijuma!?

Nakon uvodnih napomena, možemo preći na sekundarna objašnjenja, koja služe radi dodatnog približavanja nekih ogranaka islama današnjem čovjeku. Međutim, kada uopšte i ne bismo naveli ova sekundarna objašnjenja – prethodne uvodne napomene bile bi dovoljno i univerzalno objašnjenje.

Međutim, ovo navodimo radi dodatnog obogaćivanja znanja, uz napomenu bitnosti shvatanja prethodnih napomena, pravila, koja su ključ u ispravnom shvatanju svih ogranaka islama za sva vremena, ma koliko se ukusi i kriterijumi čovječanstva mijenjali kroz stoljeća i milenijume.

VIŠEŽENSTVO U ISLAMU I ŽENIDBA POSLANIKA ﷺ SA MLADOM AIŠOM

Najčešća i uglavnom prva stvar koja se spočitava islamu i muslimanima je tema višeženstva, i ženidba Božijeg Poslanika ﷺ sa mladom Aišom.

Prije svega, treba reći da je višeženstvo bila normalna praksa još davno prije islamskog perioda. Dakle, islam nije izmislio i započeo višeženstvo. Zatim, poligamija je u islamu dozvoljena, ali ne i obavezna. Štaviše, Kur'an je jedina vjerska knjiga na kugli zemaljskoj koja sadrži rečenicu: *“Oženite se samo jednom ženom!”*

Ni u jednoj drugoj religijskoj knjizi nećete naći ograničenje po pitanju broja žena u jednom braku! Po ovim knjigama, čovjek može oženiti neograničeno mnogo žena. Nekada je hrišćanima bilo dozvoljeno oženiti koliko god žele žena, jer im Biblija ničim to ne ograničava, i ne postoji zapis koji dokazuje da je Isus bio protiv višeženstva. Višeženstvo je dozvoljeno i kod Jevreja. U Bibliji ćete naći da je Solomon imao 700 žena i 300 priležnica.³¹

Prije nego što je Kur'an objavljen, nije postojala gornja granica za broj žena u jednom braku.

31 Vidjeti: Biblija, Prva knjiga o carevima, 11:3.

Mnogi Arapi su prosto skupljali žene, neki su ih imali na desetine! Islam je postavio gornju granicu od četiri žene. Islam je dozvolio muslimanu da ima dvije, tri ili četiri žene, ali samo pod uslovom da prema svima njima bude pravedan. Uzvišeni Allah kaže: *Ženite se onim ženama koje su vam dopuštene, sa po dvije, sa po tri i sa po četiri! A ako strahujete da nećete pravedni biti, onda samo jednom.* (Kur'an, 4:3)

Odnos između broja novorođene muške i ženske djece je približno isti. Međutim, ženska djeca imaju bolji imunitet od muške. Žensko dijete se lakše izbori sa bolestima. Zbog toga je, u ranom periodu, veći broj smrtnih slučajeva među dječacima, nego među djevojčicama. Tokom ratova, mnogo više muškaraca bude ubijeno. Mnogo više muškaraca umre u raznim nesrećama i od raznih bolesti. Prosječan životni vijek žene je veći od prosječnog životnog vijeka muškarca. Bilo gdje u svijetu ćete naći više udovica nego udovaca. U mnogim državama broj žena je veći nego broj muškaraca. Dakle, ograničavanje muškaraca da se žene samo jednom ženom nije praktično.

U zapadnim društvima je uobičajeno da muškarac ima ljubavnicu ili nekoliko vanbračnih veza. Time se žena dovodi u nezaštićen i ponižen položaj. Ista ta društva, međutim, ne mogu prihvatiti da čovjek ima legitimno više od jedne supruge, čime bi se ona zaštitila i zbrinula, živeći častan i uredan život, gdje će imati svoj poseban dom i svoju porodicu. Islam je spasio čast žene dozvoljavajući višeženstvo, a zabranjujući razvrat. Dakle, višeženstvo rješava mnoge socijalne probleme društva poput: slučaja bolesnih i neplodnih žena, slučaja udovica i razvedenih žena, prostitucije itd.

Ograničavanje čovjeka na brak sa jednom ženom znači prisilno ostavljanje drugih mnogobrojnih žena bez braka.

VIŠEŽENSTVO POSLANIKA MUHAMEDA ﷺ

Višeženstvo je bila normalna praksa prije islama. Poslanici poput Abrahama (Ibrahima), Davida (Davuda), Solomona (Sulejmana), bili su oženjeni sa više žena. Međutim, neprijatelji islama su činjenicu da je Poslanik Muhammed ﷺ imao više žena tokom povijesti često koristili da bi napadali na njegovu ličnost i na taj način devalvirali njegovu misiju i djelo. Takvi napadi su dobili na intenzitetu u posljednje vrijeme.

Potrebno je istaći da onaj ko ozbiljno proučava životni put Muhammeda ﷺ s lakoćom dolazi do saznanja da se on nije opredjeljivao za višeženstvo zbog pukog zadovoljenja strasti. To je više nego očito. One, pak, koji prigovaraju da je to učinio zbog zadovoljenja tjelesnih potreba uputno je podsjetiti na nekoliko istorijski neospornih činjenica:

Prvo: Poslanik ﷺ je mogao sebi za supruge birati najljepše mlade djevojke i na taj način postići veliki tjelesni užitak. Međutim, on nije tako postupao: jedina djevica koju je oženio bila je Aiša, a sve ostale bile su žene koje su ranije bile udavane i većina ih je bila u srednjoj životnoj dobi.

Drugo: Poznato je da je Muhammed ﷺ proveo djetinjstvo i mladalačko doba u Mekki, živeći časnim i neporočnim životom. U tome su saglasni i muslimanski i nemuslimanski znanstveni krugovi. Poslanikovi biografi zabilježili su da je on, u vremenu kada se mekanska omladina odavala vinu, kocki i ženama, bio daleko od tih poroka.

Treće: Poslanik ﷺ u braku s jednom ženom proveo je veći dio svoga života, od dvadeset pete do pedesete godine. Dvadeset i pet godina je proveo u braku sa Hadidžom, koja je još od njega bila starija.

Tek nakon njene smrti, kada je ušao u šestu deceniju života on se opredijelio da ima više žena.

Postoji više razloga zbog kojih se Poslanik ﷺ opredjeljivao da ima veći broj supruge. Učenjaci, između ostalih, navode četiri važna znamenja u Poslanikovim ﷺ brakovima: podučavanje islamu, ustanovljenje određenih vjerskih propisa, društveni razlozi i politički motivi.

1) Podučavanje islamu. Jedan od temeljnih ciljeva Poslanikovog višeženstva bio je obezbjeđivanje kvalitetnih učiteljica koje će podučavati muslimanke propisima islama, pogotovo kada su u pitanju propisi koji se tiču isključivo žena, gdje muškarac osjeća stid kad o tome treba govoriti ženama. Allahov Poslanik ﷺ je bio osoba sa veoma izraženim stidom. U hadiskim djelima se navodi da je Poslanikov stid bio veći od stida djevice koja se skriva u svojim odajama.

Zato je razumljivo da on nije mogao drugim ženama izravno odgovarati na sva njihova pitanja, tako da su često njegove supruge drugim ženama na direktan način prenosile vjerske propise. Islamska literatura je, također, prepuna primjera gdje se Poslanikove supruge pojavljuju kao učiteljice i odgajateljice kasnijih islamskih naraštaja.

2) Ustanovljenje određenih vjerskih propisa navodi se kao jedan od razloga Poslanikovog ﷺ višeženstva. Poznato je da su predislamski Arapi imali običaj posinjavanja. Po tom običaju, dijete koje bi se posinilo pripisivalo se onome ko ga je posinio, iako on nije njegov otac. Muhammed ﷺ prije poslanstva je posinio Zejda ibn Harisa. S obzirom da su Poslaniku umirala muška djeca ljudi su počeli zvati Zejda - Zejd sin Muhammedov. Nakon što je došao islam, on je dokinuo posinjavanje.

Islam je preporučio da se vodi briga o siročadima i nezbrinutoj djeci, ali nije dozvolio potpuno usvajanje na način da se usvojeno dijete pripisuje onome ko ga je usvojio. U to vrijeme vladao je običaj da ukoliko posinak razvjenča svoju ženu, onda onome ko ga je posinio nije bilo dozvoljeno da tu ženu oženi. Uzvišeni Allah, je zapovjedio Poslaniku ﷺ da oženi Zejneb, bivšu suprugu Zejda i da tako praktično potvrdi ukidanje običaja u vezi s posinjavanjem.

3) Društveni razlozi navode se u literaturi kao jedan od razloga Poslanikovog višeženstva. Naime, poznato je da islam posvećuje veliku pažnju instituciji braka, jer se putem braka ustanovljavaju i učvršćuju prisne ljudske veze, odnosi i prijateljstva, pa se tako Poslanik ﷺ ženio iz porodica svojih najboljih prijatelja ili je udavao svoje ćerke za njih.

Potrebno je istaći da u društvene razloge Poslanikovog višeženstva spada i njegovo nastojanje da zbrine žene koje su ostajale nezbrinute kao udovice ili koje su bile nezaštićene. Tako je Poslanik ﷺ stupio u brak sa šezdesetogodišnjom Sevdom. Mogao se oženiti mladom djevojkom, ali se oženio njom koja je ostala udovica i nije imala nikoga da se brine o njoj u neprijateljskoj sredini u Mekki, gdje su muslimani bili potlačeni, pa se Poslanik ﷺ oženio njome iz milosti i da bi je zaštitio od mogućih zlostavljanja.

4) Politički motivi. U razlozima Poslanikovog ﷺ višeženstva evidentni su i politički motivi. Štaviše, ti motivi su veoma važni. Kao primjer može poslužiti njegova ženidba sa Džuvejrijom bintu-l-Haris, koja je bila kćerka poglavara plemena Benu-l-Mustalik koje je bilo poraženo. Budući da je bio veoma obziran prema onima koje je zapalo poniženje nakon časti, Poslanik ﷺ sa njom se oženio da je poštedi mogućnosti da je neko uzme kao sluškinju, kao i s očekivanjem da će puštanjem zarobljenika pridobiti srca pripadnika plemena Benu-l-Mustalik.

Muslimani su zbog tog braka, zarobljenike tog plemena oslobodili nazvavši ih tazbinom Allahovog Poslanika. Pripadnici plemena su nakon toga svi redom primili islam.

Na osnovu iznesenih podataka koji su zabilježeni u relevantnoj istorijskoj literaturi, jasno je da Poslanikovo vižeshenstvo imalo mnogo dublji smisao od pukog fizičkog zadovoljenja.

POSLANIKOVA ﷺ ŽENIDBA SA MLADOM AIŠOM

Ne postoji niti jedan jedini tekst Kur'ana ili govor Poslanika ﷺ koji se na bilo koji način bavi podsticanjem muškaraca u zreloj dobi da se žene djevojčicama. Sve što postoji u islamu jeste propis o tome da muško i žensko, kada postanu polno zreli postaju pravni obveznici, odnosno na njih se odnose vjerski propisi, između ostalog, to znači da mogu stupiti u brak ukoliko ispunjavaju uslove za to. Islam se ne bavi preciziranjem dobi u kojoj će se neko udati ili oženiti, niti razlikom u godinama. To je stvar psiho-fizičke zrelosti supružnika, običaja i društvenih normi sredine. Povodom toga bitno je naglasiti da islam propisuje brak uz dozvolu staratelja i pristanak djevojke koja mora biti polno zrela i psihofizički sposobna za brak. Jer, islam zabranjuje nanošenje bilo kakvog oblika štete.

Nažalost, mnogi ljudi danas pogrešno razumiju i napadaju islam kritikujući Poslanikov ﷺ brak sa mladom Aišom. Međutim, taj brak je bio zasnovan na kulturi jednog naroda i vremena, što je bila normalna stvar kod njih u tom periodu prije četrnaest stoljeća, i u tom kontekstu se treba i posmatrati.

Dakle, trebamo prvo razumjeti da je vrijeme prije 1400 godina bilo vrlo drugačije od današnjeg vremena. Vrijeme se mijenjalo pa su se tako i ljudi mijenjali.

U vremenu prije 1400 godina, ljudi su živjeli teškim životom, brže su sazrijevali i kraće živjeli, i bilo je sasvim normalno oženiti mladu djevojku.

Nemoguće je porediti djecu od kojih se zahtijevala potpuna odgovornost i mukotrpan rad da bi preživjeli, sa današnjom djecom koja odrastaju uz slatkiše, crtane filmove i video igrice.

Također, fizička zrelost djevojke biva drugačija od mjesta do mjesta, shodno klimatskim uslovima, pa djevojke u toplijim krajevima brže sazrijevaju u odnosu na djevojke u hladnijim krajevima.

Na Arapskom području djevojke su sazrijevale u ranoj mladosti, tako da djevojka od desetak godina je mogla biti fizički i psihički razvijenija, nego danas djevojka od 15 godina ili više. Također, i danas je poznato mnogo slučajeva gdje su na desetina mladih djevojaka, čak mlađih od devet godina, rodile djecu.³² I momci su nekada brzo sazrijevali. Amr ibn El-'As je od svog sina Abdullaha bio stariji samo 11 godina, što znači da je u brak morao stupiti sa oko 10 godina. I to nije bio rijedak slučaj u to vrijeme, nego nešto normalno. Sa 13 godina su kod Arapa dječaci učestvovali u ratu boreći se mačem. Sa 16 godina je Usama predvodio islamsku vojsku.

Dakle, tokom vremena poslanika Muhameda ﷺ udaja mladih djevojaka bila je normalna praksa. Štaviše, Aiša je bila prošena prije nego što se vjerila za poslanika Muhameda ﷺ što, opet, ukazuje da je to bila sasvim normalna stvar. Jedna od žena poslanika Muhameda ﷺ sedamnaestogodišnja Safija bila je jevrejska djevojka, a već je bila dvostruka udovica. Bila je prethodno dva puta udavana za jevrejske muževe, jer je brak sa mladim djevojkama bio uobičajen i u jevrejskoj zajednici. Također, mnogi hrišćanski naučnici smatraju da je Marija imala 12 godina kada je rodila Isusa.

32 Vidjeti: http://en.wikipedia.org/wiki/List_of_youngest_birth_mothers

Istorijska je činjenica da su se djevojke uzrasta od 9 do 14 godina, i još mlađe, udavale po Evropi, Aziji i Africi. Tako je, na primjer, Simonida (1294-1345) imala samo pet ili šest godina kada je njen otac, vizantijski car Andronik Paleolog, poslao na srpski dvor po cijenu mira. Mala princeza bila je zalog mira, a zatim i nevesta kralja Milutina, koji je tada imao oko pedeset godina, nekoliko brakova iza sebe i odraslu djecu, a koji je kasnije proglašen i svecem. Štaviše, prije braka sa Simonidom, bio je oženjen ćerkom bugarskog cara Georgija Tertera, za koju se smatra da se zvala Ana Terter, a kako navode historičari Ana je prilikom sklapanja ugovora braka imala najviše pet godina.³³

Kada pogledamo istoriju Evrope i Amerike možemo da vidimo zakonski kada djevojka biva punoljetna i kada joj se dozvoljava odnos ili brak. Primijetićemo da je taj period od deset do trinaest godina, bio čak do sredine devetnaestog stoljeća.³⁴ I ne osvrćući se samo na ranije običaje Evrope i Amerike, već gledajući situaciju u našem vremenu, četrnaest stoljeća nakon ženidbe Poslanika ﷺ sa mladom Aišom, nećemo da se iznenadimo ako primjetimo da se i danas djevojke zakonski udaju ili, nažalost, stupaju u vanbračne odnose, u ranom djevojačkom dobu u mnogim djelovima svijeta.

Zato nije moguće, a nije ni realno da se priča o tome šta je bilo prihvatljivo prije četrnaest stoljeća, iz današnje perspektive. Poznato je da su Poslanikovi neprijatelji iz reda arapskih idolopoklonika iznosili razne prigovore Poslaniku ﷺ. Oni su, zapravo, koristili svaku moguću priliku da napadnu Poslanika i na nečemu mu prigovore. Biografska literatura je puna brojnih prigovora koje su Poslaniku iznosili arapski i, uopšteno, drugi neprijatelji. Međutim,

33 Vidjeti: *Kralj Milutin*, Mičeta, Luka (2017). Beograd: Laguna. ISBN 978-86-521-2456-5.

34 Vidjeti: *The Age of Consent: Young People, Sexuality and Citizenship*, (2005) Waistes, Matthew.

nije zabilježeno da mu je neko u tom vremenu prigovorio zbog toga što je oženio Aišu kao mladu djevojku od devet godina, jer je to za to vrijeme, bila sasvim normalna pojava.

Činjenica da su takvi brakovi u tadašnje vrijeme bili običaj i da se polna zrelost postizala veoma rano bili su razlozi da se tek u prošlom stoljeću, a ne ranije diskutuje o sklapanju braka Božijeg Poslanika ﷺ sa mladom Aišom.

Dakle, ovaj brak, kao ni višeženstvo Poslanika ﷺ nisu pobuđivali nikakvu pažnju, sve dok nije došlo vrijeme orijentalizma, koji je nastao kao projekat izučavanja islama s ciljem ubacivanja sumnji u njegovu ispravnost. Od ovih skupina islamomrzaca tada su, po prvi put, potekle optužbe na račun Vjerovjesnika ﷺ vezano za njegov bračni život, te je predstavljan u najgorem svjetlu kao pohotljivi razvratnik. Međutim, činjenice govore sasvim drugačije i svako ko istraži razloge i okolnosti svakog pojedinog Poslanikovog ﷺ braka, naći će samo dokaze njegovih vrlina i najuzvišenijog morala, što umiruje srce vjernika, a objektivnom nevjerniku daje uvjerljiv odgovor.

Ono što je istina jeste da, kritičari ovog braka, uistinu, ne mare za brak mladih djevojaka, već im je cilj da oskrnave ličnost Božijeg poslanika Muhammeda ﷺ i da podstiču druge protiv njega kako bi mu narušili ugled. A ono što umanjuje njihov kredibilitet, jeste njihovo pravo lice brige o ljudima i pravima žena. Da su imali iskrene namjere da pričaju o ovom braku počeli bi prvo da se zanimaju o sličnim brakovima koji su se desili u istoriji njihovih naroda i njihovih velikana.

Naprotiv, oni su se usredsredili na jednu osobu i prikazaju je kao da je on došao sa nečim novim što ranije nije bilo, i kao da je on prvi stupio u brak sa mladom djevojkom ili kao da je on jedina osoba koja je to učinila u istoriji čovječanstva. Sve je to pokazatelj

njihove mržnje i licemjerstva optužujući muslimane za istu stvar koju su oni sami radili ili sami rade. Zbog ove propagande mnogi su odbili islam.

Zato je na nama obaveza da na najljepši način dostavimo i objasnimo ljudima istinu.

S druge strane, ako je kritičarima Poslanikovog braka samo cilj da mu ospore taj brak i podsticanje drugih da ospore validnost braka između čovjeka i mlade djevojke, također iziskuje se od njih da pričaju i o svim pozitivnim stvarima koje su bile za vrijeme njegove misije kao Poslanika.

Na kraju, ono što je bitno razjasniti jeste da je Aiša u vrijeme kada se udala bila spremna za udaju i bila je i fizički i psihički zrela. Ugovor o vjeridbi je napravljen prije njene punoljetnosti, a čekalo se na brak tri godine dok ona nije postala vjerezakonski punoljetna. Za to vrijeme je bila pripremana za brak i bračne obaveze. Brak poslanika Muhammeda i Aiše bio je u potpunosti legalan i prihvaćen od strane svih zakona, uključujući i zakon društva iz njegovog vremena.

Onaj ko ne poznaje život Poslanika ﷺ i islamske propise, dokaze vjerovjesništva i savršenstva Božije Objave, i ne posmatra ovaj brak u duhu vremena i običaja sredine, gleda na njega kao na nešto čudno, strašno i nepravedno. Međutim, Aiša se nikada nije požalila na Poslanika ﷺ ni na taj brak s njim. Ona je s njim bila najsretnija žena na svijetu.

Poslanik ﷺ je jedanput svojim suprugama dao priliku da se razvedu od njega ako žele ili da prihvate skroman život s njim. Zna li koja je prva supruga koja mu je odgovorila da bira život sa njim? - Da, tačno! To je bila Aiša.

Poslanik ﷺ je ljudima bio savršeni uzor u svim sferama života, uzor kako biti idealan muž i puno mlađoj supruzi, i puno starijoj, i u monogamnom i u poligamnom braku.

Brak Aiše, kao najmlađe supruge, i Hadidže kao starije supruge, predstavljaju primjere najskladnijih brakova, i obje žene su bile izuzetno srećne sa Poslanikom ﷺ i to ne bi mijenjale ni za šta.

Zatim, Poslanikov ﷺ brak s Aišom nije bio njegova ideja, već preporuka od drugih. Da bi mu to kasnije bilo oporučeno i Objavom od Uzvišenog Boga, jer Poslanikov brak sa mladom Aišom je bio od velike koristi za islam i za muslimane. Njena mladost joj je ponudila ono što nije drugim ženama. Bila je inteligentna i mogla je brzo da pamti i napajala se znanjem o vjeri sa njenog izvora. U nasljeđe joj je Poslanik ﷺ ostavio znanje, a koje je kasnije učinilo da ona bude jedan od glavnih izvora islama, a to potvrđuje činjenica da su i stariji i mlađi ugledni učeni ljudi dolazili kod nje i raspitivali su se o mnogim propisima vjere.

Ona je jedan od najvećih islamskih pravnika u islamu. Nije bila upitana o nekoj stvari, a da nije odgovorila i više nego što je bila upitana. Četvrtinu pravnih propisa je baš ona dostavila širim muslimanskim masama. Jedina žena u čijoj je kući Poslaniku ﷺ dolazila objava je njena kuća, što je veliki pokazatelj da se htjelo od nje da bude ona koja će pričati o Allahovoj Knjizi onako kako je Uzvišeni Stvoritelj zadovoljan. Ostala je tako nepresušni izvor islama sve dok nije umrla. Ta činjenica je, također, veoma bitna ukoliko se želi pravilno razumjeti zašto se Poslanik ﷺ oženio mladom Aišom. Jer, kao što smo već spomenuli, jedan od temeljnih ciljeva Poslanikovog višeženstva bio je obezbjeđivanje kvalitetnih učiteljica koje će poučavati muslimane i muslimanke propisima islama.

I na kraju, višeženstvo i naročito brak s Aišom, Allah bio zadovoljan njom, nastoje se prikazati kao dokaz pohotljivosti Muhammeda ﷺ, a poenta ovog prigovora, osim vrijeđanja i omalovažavanja Poslanika ﷺ jeste da on kao takav ne može biti Božiji poslanik. Međutim, kao što je već spomenuto, onaj ko poznaje život Poslanika ﷺ može uvidjeti da je on kao mladić u sredini u kojoj je blud bio vrlo često praktikovan, u kojoj su postojale prostitutke čije su kuće jasno bile obilježene kako bi ih mušterija mogao posjetiti, živio čedno ne približavajući se užicima kojima su se ođavali mladići u njegovim godinama. Zatim, nakon što se oženio, do kraja pete decenije svoga života živio je samo u braku s Hadidžom, Allah bio zadovoljan njom, kao vjeran suprug. Tek u pedesetim godinama stupa u poligamni brak.

O kakvoj pohoti onda nevjernici pričaju!? Da ostavimo sve dokaze vjerovjesništva po strani, odnosno da i bez njih logički razmislimo o ovom slučaju: Da li je logično da pohotan čovjek u mladosti, u dobi u kojoj su strasti najrazbuktaliije, živi čedno, dostojanstveno, bude vjeran suprug ženi starijoj od njega, a da se zatim u pedesetim godinama, kada seksualna moć svakog čovjeka znatno opada, razuzda? Zatim, zar bi se čovjek koji je pohotan zadovoljio s tako malim brojem supruža od kojih je samo jedna bila djevica, a mogao je imati desetine ili stotine mladih djevoja da je htio!?

Takve tvrdnje, koje kod muslimana izazivaju gnušanje, demantovali su i nepristrasni nemuslimanski intelektualni krugovi. U tom pogledu Ana Bizant (Annie Besant), napisala je veoma lijepe misli, koje ovdje navodimo umjesto zaključka:

“Nemoć je bilo kome proučiti život i lik velikog arapskog vjerovjesnika i shvatiti kako je taj vjerovjesnik živio, kako je ljude poučavao, a da ne osjeti poštovanje za toga velikog vjerovjesnika, jednoga

od najvećih poslanika. Iako ću ja u sklopu onoga što želim ispričati, možda izložiti i nešto što je mnogima poznato, svaki put kad čitam nešto u vezi s tim, iznova osjetim dodatno poštovanje za toga velikoga arapskog učitelja. Može li neko reći da čovjek u naponu snage, u dvadeset petoj godini života, oženi ženu stariju od sebe, bude joj odan tokom dvadeset pet godina, sve do svoje pedesete godine, do vremena kad kod žene presahnu tjelesne pobude, pa se tek nakon svega oženi radi zadovoljenja tjelesnih potreba, a da u tome nema životne mudrosti? Ukoliko se pažnja obrati ženama koje je on ženio, nije teško uočiti da je svaka od njih bila razlog ulaska u neki savez za dobro njegovih sljedbenika i vjere, ili uporište ostvarenja nečega što je koristilo njegovim prijateljima, ili je ženi koju je ženio bila jako potrebna zaštita.”³⁵

DA LI JE ISLAM VJERA NASILJA I DA LI SU MUSLIMANI TERORISTI?

Uprkos podacima da je islam vjera koja se najbrže širi, islam je vjera o kojoj ljudi gaje najviše predrasuda i zabluda. Islam se nalazi na meti svih vrsta medija. Mediji svakodnevno pokušavaju namjerno diskreditovati islam, najčešće izvrcući činjenice, izvještavajući o nekim “muslimanskim” teroristima, posmatrajući izolovane slučaje, koji uglavnom nemaju veze sa vjerom islamom, praveći na taj način generalizaciju. Oni tako žele dokazati da je upravo islam taj koji odgaja svoje sljedbenike kao teroriste, kako bi zastrašili svijet i udaljili što veći broj ljudi od islama, kao i da bi ostvarili neke političke ciljeve i lične koristi.

35 Vidjeti: *The Life and Teachings of Muhammad*, Annie Besant, Madras, 1932., str.4.

Zbog toga je jedna od najvećih zabluda koja postoji u današnjem vremenu, da je islam vjera nasilja i da su muslimani teroristi.

Međutim, da li je to istina? - Nije!

Bilo kakav ekstremizam je daleko od istinskog islama i njegovog učenja! Islam ni u jednom segmentu ne odobrava teror, jer po islamskom učenju zastrašivanje nevinih ljudi i ugrožavanje njihovih života, imetaka i sigurnosti spada u najteže velike grijeha za koje je propisana oštra sankcija u islamskom zakonodavstvu.

DVOSTRUKI ARŠINI

Zapad odavno pokazuje duple standarde. Kada se desi zločin kojeg je počinio neki jevrej, hrišćanin, ili pripadnik bilo koje vjere ili sekte, neće kazati da je to počinio jevrej ili hrišćanin, ali kada to uradi musliman, onda će reći da je to počinio muslimanski terorist, bez obzira da li je ta osoba imala ikakvih dodirnih tačaka sa vjerom ili ne. Štaviše, kada zločin uradi neko ko se pripisuje islamu, automatski postaje teroristom pa makar ubio samo jednu osobu, i o tome bruje svi mediji, međutim, ako je osoba neke druge vjere ubila na desetine ljudi, onda se ona, uglavnom, nazove neuračunljivom, osobom sa psihičkim problemima, i tome sl., a vijest o tome se ubrzo zataška. Očito da je izraz "terorizam" uglavnom rezervisan samo za muslimane.

Međutim, ono što posebno privlači pažnju jeste, uglavnom biva, da musliman zaboravi svoja lična dokumenta, nakon navodnog zločina kojeg je počinio. Tako da se i čak u izgorjelom avionu mogu pronaći pasoši navodnih terorista samoubica. Ovdje se postavlja logičko pitanje: od čega je napravljen taj pasoš kome ni temperature koje tope čelik ne mogu ništa, koji ostaje netaknut iako je sve oko njega potpuno izgorjelo!? Zamislite, avion udara u zgradu i potpuno izgori na ogromnoj temperaturi, ali samo pasoš

“muslimanskog teroriste” ostane neoštećen...

Zatim, ako musliman nosi bradu, to je znak da je potencijalni terorista. Ko god drugi nosi dugu bradu, nije problematičan. Zar nisu svi časni ljudi u svim religijama imali bradu!? Isus, mir nad njim, je imao bradu. Skoro svi velikodostojnici u svojim religijama puštaju brade. U čemu je, onda, problem!?

Kada se u medijima predstavlja islam, uglavnom se prikazuju djela nekih zabludjelih sekti, poput šija, koji i ne pripadaju islamu, ili zabludjelih sufija, a ne prikazuju ljepote islama.

Medijski napadaju, ljagaju i optužuju pokriveno muslimanke, dok su u isto vrijeme časne sestre poštovane i zaštićene od svih uvreda, iako su pokriveno kao i muslimanke. Zašto? Čemu dvostruki standardi?

Osim toga, kada se u medijima blati islam i islamske svetinje, onda je to sloboda govora, međutim, kada se, primjera radi, po nečemu lošem spomenu Jevreji, onda je to antisemitizam, rasizam, govor mržnje i sl. Kada neko objavi neki rad protiv islama, ili se neko sa muslimanskim imenom javno odrekne islama, odmah automatski dobija azil i sve moguće počasti u zapadnim zemljama.

Ovdje treba spomenuti, da postoje izolovani nemili događaji, kao što u svakome društvu postoje “crne ovce”, pogotovo kada se radi o nekim maskiranim ljudima, za koje ne možemo, pouzdano, znati ko su, a što je još veći apsurd od njihovih ruku uglavnom stradaju muslimani. Zato je rečeno upoznaj islam da bi znao ko su istinski muslimani, a ne gledaj u muslimane da bi po njima sudio islamu. Zbog toga se djela određenih pojedinaca ne smiju pripisivati islamu, jer je islam čist od toga.

Primjera radi, jedan od najvećih terorista u istoriji nije bio musliman, već rođeni hrišćanin - Adolf Hitler, krivac za ubistvo više od šest miliona Jevreja. Iako je rođeni hrišćanin ne možemo kriviti

hrišćanstvo zbog toga. Imate li predstavu koliko je to šest miliona nedužnih ljudi? Da se svi teroristi sakupe i prebroje svoje žrtve, nisu mu ni do koljena.

Kada je Hitler krenuo u krvavi obračun protiv Jevreja, jedini koji su im dali utočište bili su muslimani u Palestini. Ukazali su im punu dobrodošlicu. Danas, Jevreji ih žele izbaciti iz Palestine. Zamislite, na primjer, da vam na vrata pokuca povrijeđeni čovjek i zatraži pomoć. Vi ga uvedete u kuću i pružite mu pomoć. Nakon nekoliko dana, on vas istjera iz vaše sopstvene kuće. Vi se bunite, zovete upomoć i želite ući u svoju kuću, ali vas proglaše teroristom! Primjer Palestine je poput mnogih drugih primjera navodnih “terorista” u svijetu.

JEDAN EKSTREMIZAM RAĐA DRUGI

Zbog čega sva ova propaganda oko islamskog terorizma?

Osim borbe protiv islama, postoje i mnogi politički motivi. Poznato je da se glasovi na izborima najlakše dobijaju ako stvorite vještačku krizu između dvije zajednice. Također, da bi skrenuli pažnju sa svojih grešaka, fabrikuju takav scenario, držeći ljude u strahu, koji odvlači pažnju masa. Iza udarnih naslova poput “Rat protiv terorizma” stoje interesne grupe, koje koriste obmanjivanje javnosti radi skretanja pažnje sa svojih kriminalnih aktivnosti i zločina.

Optužba za terorizam postala je opasno oružje koje se uperuje protiv pojedinaca, mnogih naroda, grupa, organizacija, a ponekad i protiv pojedinih vlada i država. Dovoljno je samo optužiti neku osobu ili instituciju za terorizam da se ona odmah osudi i preduzmu mjere za njeno kažnjavanje ili se povede otvoreni rat protiv nje. Svakim danom povećava se mržnja i nesnošljivost prema sve brojnijim muslimanima, što rezultira islamofobijom, a zatim i

fizičkim i verbalnim napadima na mnoge nevine ljude.

Slobodno možemo reći da je optužba za terorizam postala najefikasnije sredstvo kojim se terorizam služi.

Najopasnije u upotrebi termina terorizam danas je to što se svjesno miješa i izjednačava pojam nasilnika i žrtve, napadača i obespravljenog, a ponekad to ide do te mjere da se potpuno izvrću činjenice i legalizuje ono što radi nasilnik i napadač, a žrtva se optužuje za terorizam.

Upravo je propaganda protiv terorizma dovela do toga da u ratovima bude ubijeno na stotine hiljada nevinih žrtava, te da počinioци u navodnoj borbi protiv “terorizma” imaju opravdanje za svoje zločine. A ono što je posebno interesantno jeste kako se ratovi protiv “terorizma” uglavnom vode u zemljama koje imaju naftu, ili neka druga bogatsva. Danas su te zemlje osiromašene, porušene, i opljačkane.

Upravo je ovo problem, jer jedan ekstremizam rađa nove. I vjerovatno, najbolja klima koja ohrabruje devijantne ideje jeste klima u kojoj ljudima bivaju uskraćena njihova prirodna i zakonska prava. Klima koja im oduzima pravo na duševni mir i emotivni smiraj, i u kojoj se nasrće na njihovu vjeru, čast, porodice, imetke... Problem je, upravo, to što se ne bavimo korijenima problema!

Već je od ranije spomenuto da islam strogo zabranjuje samoubistvo i ubijanje nedužnih, u šta spadaju i samoubilački napadi. Međutim, šta se to desilo sa osobom koja ni mrava ne bi zgazila da poduzme neke stvari koje ne bi u normalnim okolnostima nikada uradila!?

Njemački pisac i doktor za politička pitanja, Jurgen Todenhofer, koji je bio poslanik Njemačkog parlamenta u pet mandata, u televizijskoj emisiji “*Das sonntagsgespräch*” (Nedeljni razgovor) nakon što objašnjava da su zapadnjaci istinski teroristi, a

ne muslimani, kaže: “Šta bi ste vi uradili da vam neko pobije cijelu porodicu i namilije...? I na kraju mnogima biva svejedno, hoće li se sami dići u vazduh ili poginuti od američke bombe!”³⁶

Zato, jedino kada se pozabavimo korijenom problema i njihovo-uzrocima, možemo se boriti protiv nasilja i terorizma, a ljudi će, konačno, moći živjeti u miru i slobodi.

Dr. Todd Green, profesor religije na Luther koledžu u SAD-u, povodom svoje knjige *Presumed Guilty: Why We Shouldn't Ask Muslims to Condemn Terrorism*, u intervjuu za RSE, naveo je tri glavna razloga zašto ne treba tražiti od muslimana da osude terorizam:

“Prvi je da traženje od muslimana da osude terorizam pretpostavlja da je islam uzrok terorizma, iako će vam, ustvari većina naučnika reći da su politički i socijalni faktori, uključujući i vojno angažovanje, ratovi, okupacija zemalja, primarni razlozi koji podstiču terorizam, a ne religija kao takva.

Drugi razlog zbog kojeg ne treba da pitamo muslimane da osude terorizam je zato što muslimani osuđuju terorizam neprekidno. Ima toliko dokaza za to da muslimani govore protiv terorizma i zašto onda postavljati to pitanje kada je istina već tu pred nama.

Tu je i treći i najvažniji razlog zbog kojeg ne treba da tražimo od muslimana da osude terorizam - zato što je u srži samog pitanja naša zapadna opsesija sa islamom i terorizmom. Time zapravo odvrćamo pažnju od nas, većinske populacije zapadnih nacija, da se, pričajući o drugima, ne suočimo sa našom sopstvenom nasilnom prošlošću i našim aktuelnim saučesništvom u nasilnom svjetskom poretku. Sve dok govorimo o muslimanima i nasilju ne moramo da govorimo o nasilju koje su počinili bijeli Amerikanci, bijeli Evropljani, bijeli hrišćani, kako u prošlosti, tako i u mnogo

36 To je detaljno izložio u svom djelu “*Why Do You Kill*”.

slučajeva u sadašnjosti. I stoga nam treba okončanje odvrćanja pažnje sa ovoga i prestanak postavljanja tog pitanja.”

DA LI SE ISLAM ŠIRIO NASILNO?

Već su u prethodnom poglavlju spomenute neke odlike islama koje ukazuju na njegovu stvarnost. A to je da je islam vjera mira, pravde, ljubavi, pažnje i samilosti prema drugima.

Isto tako spomenuto je da u vjeru nema prisile, tako da se islam od samog početka pa sve do danas nikada nije širio nasilno i mačem.

Istinski mač islama su bili njegova ljepota i pravda prema svakom, pa su muslimani u svim djelovima svijeta dočekivani kao oslobodioci od tiranije i nepravde.

Muslimani su osam stoljeća vladali Španijom. Nikada nikoga nisu silom natjerali da prihvati islam. Kad su krstaši počeli harati Španijom, pobili su i protjerali sve muslimane koje nisu mogli pokrstiti.

Muslimani vladaju Egiptom 1400 godina. I pored toga, danas postoji preko 14 miliona Kopta hrišćana, koji su bili hrišćani stoljećima unazad. Kopti su živi dokaz da islam nije širen sabljom.

Muslimani su vladali Indijom oko 1000 godina. Da su samo htjeli, imali su moć baš svakog nemuslimana u Indiji natjerati da primi islam. Danas čak 80% stanovništva Indije nisu muslimani.

Svi ti nemuslimani živi su dokaz da islam nikada nije bio širen pomoću sablje.

Muslimani su, također, vladali Balkanom pet stoljeća, a današnji većinski stanovnici tih država, i njihove neporušene crkve i manastiri, svjedoče da se islam nije širio silom, jer svi bi za to dugačko vrijeme postali muslimani. Islam se uvijek prihvatao do-

brovoljno.

Indonezija je zemlja sa najvećom populacijom muslimana na svijetu. U Maleziji, većina stanovnika su muslimani. Koja je to muslimanska vojska ikada kročila u Indoneziju i Maleziju!?

Danas je u Americi i Evropi islam vjera koja se najbrže širi. Pa koja to sablja tjera ljude po Zapadu da u tako velikom broju prihvataju islam!?

Istoričari navode da ukupan broj ubijenih za vrijeme poslanstva Muhammeda ﷺ u toku od 23 godine, ne prelazi 2 hiljade sa obje strane. Međutim, koliko ljudi je ubijeno tokom Prvog svjetskog rata? Preko dvadeset miliona ljudi je ubijeno tokom Prvog svjetskog rata! U Drugom svjetskom ratu - preko pedeset miliona je ubijeno, a još mnogo teško povrijeđeno. Uporedite samo ove podatke. Ovo nisu bili ratovi koje su vodili muslimani. Procjenjuje se da je kineski komunizam odnio preko 50 miliona nevinih života, a ruski preko 40 miliona.

Dakle, iako se muslimani žele predstaviti izrazito nasilni i varvarski osvajači, istina je drugačija... Islam je još prije 14 stoljeća postavio kodeks ponašanja prilikom borbi. **Islam zabranjuje ubijanje žena, djece, staraca, monaha, sveštenika, da se skrnave leševi, da se nekom garantuje sigurnost a da se zatim prevari, da se uništavaju bogomolje, stoka i drveća itd.** Štaviše, muslimani su imali obavezu hraniti neprijateljske vojnike koje su porazili, a narodu garantovati sigurnost i prava, što je muslimane, uzdiglo na nivo tolerancije koje druge vojske nisu mogle ni sanjati... Pa na osnovu čega tvrde da je islam nasilna i teroristička vjera!?

Postoje i oni koji nepristrasno govore o ovoj temi. Poznati hrišćanski historičar, Gustav Lebon kaže: *“Islam se nije širio sabljom, već misionarstvom. Putem misionarstva islam su prihvatili i oni narodi koji su porazili Arape, poput Turaka i Mongola. Kur’ansko učenje se*

proširilo u Indiji u kojoj nije bilo Arapa, osim onih koji su posjetili Indiju kao trgovci i putnici. Ništa manjim intenzitetom islam se nije širio ni u Kini koju Arapi nikada nisu osvojili. Sila i represija nisu igrali nikakvu ulogu u širenju islama. Arapi su pobjeđene narode ostavljali slobodnim u njihovoj vjeri.”³⁷

Tako da islamu i muslimanima najmanje imaju prigovarati i govoriti im o ljudskim pravima zapadne kolonijalne sile, koje su porobile mnoge zemlje, prognali njihova stanovništva, eksploatisali njihova bogastva, nasilno ih ugonili u svoju vjeru, ubili i iskorijenili na stotine miliona ljudi, a mnoge odveli u ropstvo. Ove države koje sebe smatraju vrhuncem demokratskog društva, do skoro su imale ljudske zoo vrtove, u kojem su crnce držali kao životinje. Možete li zamisliti!?

Posljednji zvanični ljudski zoo vrt zatvoren je, ne tako davne, 1958. godine u Briselu. Njihovi zločini još uvijek traju preko neokolonijalizma, imperijalizma, korporativnog predatorskog i pljačkaškog kapitalizma i “oslobađajućih” ratova.

Međutim, koliko god da se napada islam ljudi postaju zainteresovaniji za njega, pa su počeli čitati Kur’an. Mnogi su prihvatili islam čim su pročitali prijevod Kur’ana, jer čim osoba dođe u kontakt sa Istinom, zabluda je osuđena na propast. Mi muslimani trebamo dostavljati poruku istine na najljepši način. Uzvišeni Allah kaže: ***Na put Gospodara svoga mudro i lijepim savjetom pozivaj i s njima ne najljepši način raspravljaj...*** (Kur’an, 16:125)

To je ta “sablja” – sablja intelekta, sablja logike i osvajanja srca, a Uzvišeni Allah je obećao pobjedu islama: ***On je poslao Poslanika Svoga s uputstvom i pravom vjerom da bi je izdigao iznad ostalih vjera, makar ne bilo po volji mnogobošcima.*** (Kur’an, 9:33)

37 Vidjeti: *Arapska civilizacija*, Gustav Lebon, 128-129. str.

DA LI JE ISLAM VJERA STAGNACIJE I ZAŠTO SU DANAŠNJI MUSLIMANI ZAOSTALI?

Muslimani su nekada nosili baklju upute i znanja dok je Zemlja tumarala tminama neznanja. Muslimani su postavili terazije pravde dok su ostali narodi dizali bič tiranije. Muslimani su proglasili ravnopravnost u vremenu kada su ljudi obožavali svoje kraljeve i prvake. Muslimani su oživjeli srca vjerovanjem, razum znanjem i sve ljude slobodom i civilizacijom! Muslimani su izgradili gradove i civilizacije. Muslimani su podučili stanovnike Zemlje. Bili smo profesori, a oni učenici.

Naša snaga je u našem imanu, ponos u vjeri, pouzdanje u Gospodara, zakon nam je Kur'an, predvodnik nam je Vjerovjesnik ﷺ dok je vladar sluga ljudima. Zavladao smo, a zatim pravedni bili, dok smo gradili visoka smo zdanja podigli, kad smo osvajali daleko smo stigli. Bili smo jaki, a pravedni, u ratu samilosni, u miru pravedni, najbolji vladari i prvaci među osvajačima. Osnovao smo civilizaciju koja je sva bila u dobru i blagostanju, civilizaciju duha i tijela, vrline i sreće, kojom su se mnogi ljudi okoristili, u čijem su okrilju svi stanovnici Zemlje odmarali. Mi, muslimani!

Da li su se uzvišeni ideali ljudi ostvarili osim kod nas? I da li svemir poznaje ljudsku zajednicu, osim naše, koja je izgrađena na plemenitom moralu, istinoljubivosti i davanju prednosti drugima nad sobom? Da li se igdje spojila stvarnost života sa snovima mudraca i nadama reformatora osim na početku islama? Bili smo čisti i tjelesno i duhovno, i materijalno i apstraktno! Nijednu stvar nismo radili niti ostavljali, niti bismo ustali niti sjeli, niti otišli niti došli, osim radi Allaha. Usmrtili smo prohtjeve duša naših, tako

da su prohtjevi slijedili ono sa čim je Kur'an došao. Bili smo krem čovječanstva, najčistiji dio ljudskoga roda...

O našim slavnim djelima je ispjevano i napisano na stotinu djela, a da se nisu sva iscrpjela, jer naša slavna djela ne nestaju zato što se izbrojati i pobrojati ne mogu. Ko će pobrojati naša dostignuća u nauci? Ko će istražiti sve naše genijalce i junake, zar je moguće pobrojati sve kamenčiće u velikom i šljunkovitom rječnom koritu?

Mi, muslimani! Naša je vjera očita vrlina i sjajna istina, bez zastora, skrivenosti i tajni, jasna poput sunca, pa zar u tome nema pouke? Nama pripada budućnost ako se vratimo svojoj vjeri! Nama, muslimanima!

DOPRINOS MUSLIMANA CIVILIZACIJI I NAUCI

Islamska civilizacija zblížila je čovjeka s Uzvišenim Stvoriteljem, povezala Zemlju s nebesima, ovaj svijet potčinila budućem, spojila duh i materiju, uspostavila ravnotežu između razuma i srca, napravila spoj između nauke i vjerovanja - podigavši značaj moralnog uzdizanja na razinu značaja materijalnog uspona. Zahvaljujući tome, islamska civilizacija dala je veliki doprinos razvoju svjetske civilizacije.

Zahvaljujući sveobuhvatnom karakteru Kur'ana, pravna nauka se brzo razvila kod muslimana.

U Medini je, još prije 14 stoljeća Poslanik ﷺ uspostavio islamsku državu i postavio *prvi građanski ustav u povijesti* i on je poznat kao *Medinska povelja*.

Poslanik ﷺ je u njemu potvrdio miran suživot između pojedinaca, i različitih društvenih grupacija i vjera, i brinuo se o pravima manjina, što nije bilo poznato prije tog perioda.

Neke od tačkaka Medinske povelje su:

1. *Vjernici, zaista, neće ostaviti svog člana pod teretom obaveza (duga i porodice), a da ga uz dobročinstvo ne pomognu.*

2. *Bogobojazni vjernici trebaju biti protiv nasilnika među njima, ili onog ko čini bilo koju vrstu nasilja, grijeha, neprijateljstva, ili smutnje među vjernicima. Svi moraju biti protiv takvog makar on bio dijete nekog od njih.*

3. *Oni Jevreji koji su članovi naše države, stiču pravo na našu pomoć i podršku. Niko im neće nepravdu činiti, niti nekom pomoći protiv njih.*

4. *Bogobojazni vjernici se nalaze na najljepšoj i najispravnijoj uputi.*

5. *Jevreji plemena Benu 'Auf čine zajednicu s vjernicima. Jevreji imaju svoju vjeru, a muslimani svoju. Ovo važi za njih same, a i njihove štíćenike. Onaj koji čini nasilje ili griješi, neće upropastiti nikog osim sebe i svoju porodicu.*

6. *Među njima (potpisnicima povelje) mora biti međusobno potpomaganje protiv onog ko napadne Jesrib (Medinu).*

7. *Ova povelja neće zaštititi nasilnika i grješnika od odgovornosti. Siguran je onaj koji izađe iz Medine i onaj koji ostane u njoj, samo ne oni koji nepravdu ili grijeh učine, a Allah je sa onim ko dobročinstvo čini i ko je bogobojazan i Muhammed je Allahov poslanik.*

U vrijeme kada su se narodi gušili u neznanju i pisali svakojake bajke, mučili ljude, ganjali vještice i spaljivali nedužne žene, islam se kao vjera pravde i milosti poput munje širio na sve strane svijeta, pronoseći svjetlo znanja i vjeru istine.

Osnivane su škole, otvarane brojne biblioteke i pribavljane knjige, tako da je većina ljudi opismenjena. Cvjetala je književnost i nauka, podizane su građevine... Kao rezultat tog pokreta islamska civilizacija postala je vodilja čovječanstvu. U njoj su osnovane škole: medicinska i tehnička, te opšteobrazovne i druge stručne

škole, a izgrađene su i bolnice, hemijske fabrike i opservatoriji. Otuda su muslimanske prijestolnice bile zavičaj nauka, u kojem je prebivao veliki broj učenjaka i eksperata medicinske, farmaceutske, hemijske, astronomske, matematičke nauke, botanike i drugih prirodnih nauka. Zastupljene su bile i neke društvene nauke, poput filozofije, logike, prevodilaštva i druge. Zato su je pohodili putnici i namjernici iz različitih evropskih zemalja koji su tragali za naukom i znanjem.

Kada su srednjovjekovni evropski gradovi bili zatrpani smećem i fekalijama, kada su harale kuge i mnoge zarazne bolesti i kada se kupanje smatralo nečim odvratnim i lošim po zdravlje, muslimani, nakon što su zavladali Španijom, su po gradovima uveli javna kupatila, uličnu rasvjetu, popločane ulice, kanalizaciju, a pored svega toga iznad grada bi sadili cvijeće po okolnim brežuljcima, tako da kada bi naišao vjetar, gradom bi se širio miris tog cvijeća. Poređenja radi, London je popločane ulice, javnu rasvjetu i kanalizaciju, dobio "samo" 800 godina nakon što su to muslimani imali u Španiji!

Većina Evropljana ne zna, ili neće da prizna išta o dugu koji njihova civilizacija ima prema islamu, čak i prema modernoj industrijskoj transformaciji, naučnom napretku i drugim dostignućima.

Čak i mnogi muslimani ne znaju o doprinosu muslimana. Muslimanska naučna ostavština postavila je temelje napretku nauke i tehnologije u Evropi u drugom milenijumu. Evropa je do tada čamila u onome što je danas poznato kao "mračno doba" i može se bez imalo pretjerivanja reći da je susret Evrope s muslimanima i muslimanskom civilizacijom pokrenuo evropsku renesansu. Sve do 1600. godine radovi muslimanskih naučnika su na mnogim evropskim univerzitetima korišteni kao udžbenici.

Osim toga, na račun islamskih učenjaka mnogi zapadnjaci su postali “slavni” fizičari, matematičari, hemičari i drugo, dok se islamski učenjaci i ne spominju.

Već je spomenuta bitnost nauke u islamu. Uzvišeni Allah kaže: *Allah će na visoke stepene uzdignuti one među vama koji vjeruju i kojima je dato znanje.* (Kur'an, 58:11)

Muslimani su prenijeli i unaprijedili brojeve, koje danas koristimo, ostatku svijeta; izmislili algoritam, razvili trigonometriju; kompas i navigaciju; sat; usavršili kalendarsko računanje vremena; razvili optiku dokazujući da zraci prelaze od objekta promatranja u oko, pisali o optičkim varkama, binokularnom vidu, fatamorganama; razvili hemiju i sačinili klasifikaciju hemijskih elemenata; izmislili uređaj za transformaciju iz rotacijskog kretanja u linearno povratno, koji je neophodan za rad pumpi i motora, a bez kojeg se industrijska revolucija ne bi ni mogla dogoditi; razvili principe mehanike, hidrometar, sistem poluge, klatno, astrolab, imenovali preko 200 zvijezda, izračunali nagibne uglove nebeskih tijela, itd.

Koncept sile zemljine teže bio je poznat muslimanima u 12. stoljeću, tj. nekoliko stoljeća prije Isaka Njutna koji ga je samo dodatno usavršio. Muslimani su proučavali letenje i konstruisali letilice hiljadu godina prije braće Vrajt.

U devetom stoljeću muslimani su prenijeli i proširili tehnologiju proizvodnje papira po Srednjem istoku i Evropi, što je dovelo do ekspanzije u izdavanju knjiga. Postavili su temelje sociologiji; izradili knjigu o srednjovjekovnoj istoriji i geografiji Evrope izradivši 70 karata svijeta. Među njima su bili poznati putopisci i istoričari, čiji se naučni radovi i danas cijene kao pionirski doprinos razvoju istorije i geografije. Najbolje islamske bolnice bile su nekoliko stoljeća ispred evropskih. Obavljali su

hirurške operacije, vršili operaciju očiju, još tada nacrtali i objasnili krvotok, izumjeli preko 200 hirurških instrumenata, od kojih se i danas mnogi koriste u savremenoj medicini. Muslimanski ljekari su pogotovo veliki doprinos ostavili u farmakologiji. Ne samo da su otkrili mnoge lijekove na biljnoj bazi, već su i usavršili tehnike hemijske ekstrakcije koje i danas poznajemo, kao što su: filtracija, destilacija i kristalizacija; imali na stotine lijekova, imali apoteke...

Veliki uticaj muslimani su ostavili i na polju nastavnih metoda u obrazovanju. Za vrijeme vladavine muslimana visokoobrazovni istraživački i razvojni centri, instituti, biblioteke, bolnice s katedrama, naučni laboratoriji i opservatoriji postali su normalna pojava. Radovi muslimanskih naučnika prevedeni su s arapskog na latinski i druge evropske jezike, a studenti iz cijele Evrope hrlili su na studije na muslimanske univerzitete, koji su postali glavni obrazovni centri svijeta, na kojima su studirali čak i hrišćanski sveštenici. Najstariji univerzitet na svijetu osnovala je žena muslimanka, još davne 859. godine u Maroku, dok je ženi sa Zapada trebalo oko hiljadu godina nakon toga da se izbori za pravo studiranja. Treba znati da su ovo samo neki od brojnih primjera koji govore o zaslugi muslimana u razvoju i napretku ljudske civilizacije.

Robert Briffault, francuski hirurg i socijalni antropolog, kaže: *“Ono što mi danas zovemo naukom nastalo je kao rezultat novih metoda eksperimenta, promatranja i mjerenja koje su u Evropu donijeli Arapi. Moderna nauka je najznačajniji doprinos islamske civilizacije, koji je dostupan svima, bez obzira na pol, rasu, kastu, vjeru ili naciju.”*³⁸

Na kraju, najveći doprinos islama je sam islam, jer islam kao vjera i njegov zakon štite čovječanstvo od društvenih bolesti, daje mu smisao, moralan život i odgoj, i upućuju ga na sve ono što koristi čovjeku i na ovom i na budućem svijetu.

38 *The making of Humanity*, Robert Briffault.

Islam je spas za cijelo čovječanstvo! Islam nudi rješenje za sve probleme!

Međutim, pitanje koje se danas često postavlja je zašto su muslimani u jednom povijesnom momentu prestali napredovati na polju nauke i tehnologije. Postoje mnogi faktori, interni i eksterni, koji su izazvali njihovu stagnaciju i nazadovanje.

Ukratko: Nazadovanje muslimana nije bila uzrokovano nemoći islama da nudi nove ideje i programe, niti je bila iscrpljena duhovna snaga izvora na kojima se temeljila ta civilizacija. Radilo se o odstupanju od temeljnih izvora islama. Kad su se muslimani počeli udaljavati od izvora islama, bilo svojevolumno ili prisilnim sistemima, tada počinje period njihove dekadencije i propasti.

Zatim "civilizovani" Zapad i drugi su ih omeli u njihovom daljem napretku. Varvarska razaranja pogodila su dva islamska glavna intelektualna centra: Bagdad na istoku i Kordovu i Granadu na zapadu. Mnoge biblioteke sa stotinama hiljada knjiga i rukopisa, zajedno sa ovim gradovima, su spaljene. Ubijeno je na milione muslimana, a mnogi su nasilno i pokrštavani. Pokolji nisu poštediti ni naučnike. Ono što je stvarano stoljećima, varvari su uništiti za nekoliko dana, što je unazadilo ljudsku civilizaciju za 1000 godina.

KAKO DA MUSLIMANI POVRATE UGLED?

S Kur'anom i Allahovim Poslanikom ﷺ muslimani su postali najčasniji ljudi, kad su prihvatili Kur'an kao vodilju, a Poslanika za svoga vođu. Kada su se, međutim, udaljili od njih, postali su plijen najnižih naroda, kao kazna na oba svijeta za napuštanje svojih najviših vrijednosti.

Ako muslimansko društvo danas nema dovoljno snage, tome nije uzrok islam, već udaljavanje od islamskog načina života.

Dakle, trenutačno stanje muslimana nije dokaz protiv islama, već je obratno – islam je dokaz protiv muslimana. Islam poziva muslimane jedinstvu – a oni se razbijaju i razilaze. Islam ih poziva obrazovanju i znanju – a oni su se udaljili od njega. Islam ih poziva korisnom radu i odbrani – a oni spavaju i ljenčare. Islam ih poziva pravdi – a oni su nepravedni jedni prema drugima. Islam ih poziva lijepom ponašanju – a oni se prikloniše nemoralu i nekulturi. Islam ih poziva ekonomskom korišćenju zemaljskih resursa – a oni su nemarni prema tome...

Dakle, problem današnjih muslimana nije to što zaostaju za Zapadom, već što zaostaju za islamom!

A što se tiče naših prethodnika, koji su bili iskreni u vjeri, i koji se odazvaše pozivu Gospodara – oni su bili najbolja generacija ljudi koja se pojavila na zemaljskoj kugli. Oni su uspostavili najveću civilizaciju u povijesti ljudskoga roda.

Uzvišeni Allah kaže: *Allah neće promijeniti stanje jednog naroda sve dok taj narod ne promijeni samoga sebe.* (Kur'an, 13:11)

Dakle, muslimanima današnjice neće povratiti i donijeti ugled, osim isto ono što je donijelo ugled prvim muslimanima, a to je vraćanje islamu i njegovom praktikovanju u potpunosti, na način kako su to razumjele i radile prve čestite generacije.

DA LI JE ŽENA U ISLAMU PONIŽENA I OBESPRAVLJENA?

Prije nego što se da odgovor na ovo pitanje, potrebno je spomenuti kakav je bio položaj žene prije islama da bismo shvatili koliku je uslugu islam ženi učinio. Pogrešno se misli da je sve blagostanje došlo sa Zapada, pa tako i slobode i prava za ženu. Prije pojave islama, već su postojale hrišćanske knjige i religija hrišćanstva, Jevreja, i svih ostalih religija koje i danas postoje. Nijedna od njih nije dala ženi prava i slobode koje joj je baš islam dao.

Položaj žene prije islama je bio kao položaj građanina trećeg reda. Ona nije imala pravo na svoje tijelo, na život, na odlučivanje o izboru muža, nikakvo odlučivanje u porodici, pa ni o vlastitoj djeci, nije imala pravo na obrazovanje, na nasljedstvo itd.

Pred vavilonskim zakonom žene su bile degradirane i bez ikakvih prava. Ako bi čovjek ubio neku ženu, umjesto da on bude kažnjen – njegova supruga bi bila ubijena.

Grčka civilizacija se smatra najsvjetlijom među svim starim civilizacijama. U tom “svijetlom” društvenom sistemu žena je bila degradirana i sva prava su joj oduzeta. Prema grčkoj mitologiji, “neka žena” po imenu Pandora je glavni krivac za sve nevolje čovječanstva. Grci su žene gledali kao polu-ljudska bića, koja su ništavna u odnosu na muškarce. Iako se ženska čednost u početku poštovala, Grci su kasnije podlegli svom egu i seksualnim perverzijama. Prostitucija je postala uobičajena pojava kod svih slojeva društva.

Kada je rimska civilizacija bila u zenitu “slave”, čovjek je imao pravo oduzeti život svojoj ženi, bez ikakvih posljedica.

Prostitucija i razgolićavanje su bile uobičajene pojave kod Rimljana. U to vrijeme ravnopravnost između muškaraca i žena bila je potpuno nezamisliva. Postojale su čak i rasprave da li je žena uopšte imala dušu.³⁹ Samo je crkva na najbrutalniji način mučila i spalila na desetine hiljada žena, optužujući ih da su vještice.

U predislamskoj Arabiji je smatrano sramotom imati žensko dijete i događalo se da roditelji zakopavaju svoju žensku djecu zbog straha od siromaštva i zbog sramote.

Zatim je došao islam koji je ženi dao pravo na život; čast i poštovanje kao kćerci, supruzi, majci; pravo na obrazovanje; pravo na izbor muža; pravo na naslijeđe i raspolaganje imetkom po svojoj volji itd.

Sva ova prava islam je dao ženi prije više od 1400 godina, a o ovim pravima žene svijeta su mogle samo sanjati do unazad 100 godina, kad su se za njih izborile pokretima žena i dugotrajnim borbama.

Danas, u društvu u kojem živimo, date su najveće “slobode ženi”. Međutim, da li su žene zaista u društvu u kome vlada mir i sigurnost, u kojem su zadovoljne i uživaju poštovanje? Naime, iako je sve više zakona o zaštiti žena, stanje žena je sve gore! Sve je više prebijenih žena, silovanih žena, žena na ulici, žena koje se bave najnižim poslovima, natjeranih u prostituciju, sve je više djece koja se odmeću od kuće, odaju alkoholu, drogi, nasilju itd., jer narod u kome žena napusti odgoj svoje djece, dobijaće, iz godine u godinu, sve gore i gore generacije, što će dovesti taj narod u propast. Pa da li je ovakvo društvo – društvo napretka ljudskog roda!?

To je zato što ti zakoni nisu usklađeni prema prirodi žene,

39 Stiven Rozen, u svojoj knjizi *Hrana za duh* navodi da je Crkveni sabor u Makonu 585. godine ponajviše sazvan kako bi se odlučilo da li žene imaju dušu ili ne!

prema onom za što je ona stvorena i što čini njeno zadovoljstvo i sreću. Uloga žene je veoma važna jer je ona stub porodice, i kada se taj stub poruši imamo propast. Upravo je novo društvo nametnulo novu vrstu još gorih poniženja za ženu i još goreg položaja i nepoštovanja.

Zato je veoma važno shvatanje islamskih propisa i vraćanje propisima islama, propisima koje je Svemogući Allah dao u svojoj mudrosti, Onaj koji sve najbolje zna. Savršenstvo Božijeg zakona je da je muškarca i ženu stvorio jednakim pred Njim, ali zbog njihove prirode odredio im je drugačije uloge u životu i za te uloge ih je stvorio.

Na ove razlike se ne gleda kao na dokaze superiornosti ili inferiornosti, već kao upotpunjavanje. U islamu, porodica je od centralne važnosti. Muškarac je odgovoran, prije svega, za finansijsku dobrobit porodice dok žena doprinosi porodičnoj, fizičkoj, edukacionoj i emocionalnoj dobrobiti. Ispunjavanjem obostranih odgovornosti prave se jake porodice, a pritom i jaka društva. Također, emocionalno, ni čovjek ni žena ne žive srećan život jedno bez drugog.

HIDŽAB – ODJEĆA ČEDNOSTI

Kao što i biva, svjetlo istine uvijek naiđe na ogorčene protivnike, okovane tminama sopstvenih grijeha, neznanja, pokvarenosti i zlobe, koji svim mogućim snagama i sredstvima nastoje da ih omalovažavaju i napadaju.

Govore da je islam nepravedan prema ženi, da je ponižava i omalovažava.

Međutim, većina novih muslimana, konvertita u islam, su

upravo žene - čak dvije trećine njih. Ako je islam takav kao što ga opisuju, zašto upravo žene više prihvataju islam?

Svjesni činjenice da žena muslimanka, čedna i ponosna, daleko od pokvarenosti društva, predstavlja stub koji će da učvrsti muslimanski ummet, oni svoje napade uglavnom usmjeravaju na tu stranu. “Žalosni” i “dušebrižni” zbog mišljenja da je žena u islamu obespravljena, zarobljena u okove, oni nude svoja “rješenja i izlaze” iz te obespravljenosti.

Oni ženi muslimanki nameću ideju emancipacije žene, oslobađanje od svih okova i upuštanje u “slobodan” način življenja. Međutim, to je daleko od onoga što oni propagiraju, jedini cilj im je ženu muslimanku iščupati iz zagrljaja islama, čednosti i istinske sreće.

Jedna od stvari koja je najviše izložena njihovim napadima i koju oni karakterišu kao simbol nazadovanja, jeste hidžab - odjeća žene muslimanke.

Žene su dužne u islamu da nose hidžab u prisustvu muškaraca, koji im nisu u bliskom srodstvu, odjeću koja čedno i skromno pokriva njihova tijela, i koja ne ukazuje na crte tijela; također, podrazumijeva da se žena okiti plemenitim govorom, skromnošću i dostojanstvenim ponašanjem.

Hidžab nije nešto novo. Žene muslimanke ovim slijede i primjer čestitih žena iz prošlosti kao što je Merjem (Marija), Isaova (Isusova) majka. Također, i u Bibliji stoji: *“I svaka žena koja se gologlava moli Bogu ili prorokuje, sramoti glavu svoju.”* (Prva Korinćanima poslanica, 11:3:6.)

Iako postoje mnoge društvene koristi u nošenju hidžaba, glavni razlog što žene u islamu nose hidžab je to što je hidžab naredba od Gospodara, i On zna šta je najbolje za Njegova stvorenja.

U mnogobrojnim društvima, danas, žene se od najranijih dana njihovog djetinjstva podučavaju da je njihova vrijednost proporcionalna njihovom spoljašnjem izgledu. One su primorane da slijede nerealne i ponižavajuće standarde ljepote, kako bi zadovoljile pritisak gledanja i društvena očekivanja. U takvom neprikladnom okruženju, gdje je toliki naglasak stavljen na spoljašnji izgled i ljepotu, unutrašnja ljepota osobe se smatra jako nebitnom.

Nasuprot tome, hidžab jača ženu tako što ističe njenu unutrašnju duhovnu ljepotu, prije nego što ističe njen spoljašnji izgled, omogućavajući im tako da se skoncetrišu na ono što je zaista bitno u životu. Hidžab promoviše ženstvenost žena prije nego što je suzbija, i pruža ženama dostojanstvo i samopoštovanje ukazujući im na njihovu prirodu, suprotno od prostog i površnog mjerila, kao što je spoljašnji izgled. Hidžab pruža ženama snagu za oblikovanjem sopstvenog karaktera uz pomoć plemenitih mjerila, kao što su pravednost, znanje i društvena korist, suprostavljajući se tako potrošačkom društvu koje diktira njihovu vrijednost kroz materijalna sredstva, kao što je njihov spoljašnji izgled ili količina novca koju zarađuju. Hidžab omogućava ženi slobodu da bude korisni član društva, čuvajući pri tom njenu čednost.

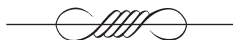
Hidžab ne predstavlja potiskivanje, nasilje ili ućutkivanje. Naprotiv, on je zaštita protiv ponižavajućih pogleda, neželjenih situacija i nepravednih diskriminacija. Izvor je duševnog jačanja i dostojanstva, i na milione žena muslimanki u cijelom svijetu se odlučuju za nošenje hidžaba kao sastavnog dijela njihove vjere.

Daleko od toga da je on čin potlačenosti. U stvari hidžab je način slobodnog mišljenja, čednosti i što je najvažnije čin vjeronanja. Poštovanje žena je jako bitan aspekt učenja u islamu, a ono je predstavljeno u hidžabu, koji na prvom mjestu čuva njenu čast.

Istinite jednakosti će biti kada žene ne budu imale potrebe da izlažu svoja tijela da bi tako bile uvažene, niti da brane svoju odluku da skrivaju svoja tijela za sebe.

Desetine miliona slučajeva seksualnog uznemiravanja u svim sferama života zapadnih zemalja je samo jedna od posljedica udaljavanja od Božijeg zakona. Na poslu, u školi, na fakultetu, u sredstvima javnog prevoza, u vojsci, u parlamentu, u svim sferama života žene su žrtve uznemiravanja. Svakih 92 sekunde u Americi se desi jedno seksualno uznemiravanje, a svakih 9 minuta žrtva je dijete, što se može provjeriti u zvaničnim statističkim podacima.⁴⁰ Iste one žene za koje se govori da su tako emancipovane i zaštićene. A da ne govorimo o desetinama miliona, u toku samo jedne godine, abortusom ubijene “neželjene djece” širom svijeta.

Zato nemoj da te zavara zapadnjačka priča o “ženskoj slobodi”. To je samo odvratan izgovor za eksploataciju ženskih tijela, degradaciju duše i kaljanje časti. Tvrde da su uzdigli prava žene. Naprotiv, oni su njen položaj doveli do stepena potrošne robe, ljubavnica i javnog vlasništva koje je puko sredstvo u rukama onih koji traže zadovoljenje strasti!

40 Vidjeti: <https://www.rainn.org/statistics>

***Jedino slijedenje islama
može spasiti čovječanstvo i dovesti ga do blagostanja.***

ISLAM JE RJEŠENJE ZA SVE PROBLEME

Danas se savremeni svijet suočava sa mnogobrojnim problemima različitih vrsta. Najveći problemi sa kojima se društvo susreće su nepravda, ratovi, društveni nemir, zabrinutost, raširenost zločina i nasilja, nemoral i pozivanje u sve vrste nastranosti, silovanja, samoubistva, trgovina ljudima, poroci, egoizam, nered, korupcija, siromaštvo itd.

Koliko samo ljudi u svijetu umre od gladi, side, kriminala... Ne možemo, gotovo, naći ni jednu državu na svijetu koja se ne suočava sa ovim složenim problemima društva.

Ovakvo stanje je dovelo do toga da savremeni čovjek pokušava pobjeći iz stvarnosti u kojoj živi.

Čovjekov život, iako dekorisan i pun boja izvan, iznutra je plitak i površan, ili prazan. Mnoge ljude uglavnom vode pohlepa, mržnja, sebičnost i ostale destruktivne emocije. Sve je to dovelo do visokog stepena nereda i nemoralna, do te mjere, da kod mnogih ne postoje nikakva pravila. Glavni razlog svih ovih problema je bezboštvo (ateizam) i apsolutna sloboda data čovjeku pod okriljem "moderne" civilizacije. Prva posljedica koju nevjerstvo ostavlja u dušama pojedinca jeste besmislenost, duševni nemir i nestabilnost.

Bezbožnik se odgaja kao bezosjećajna osoba, koja nema nikakvu unutrašnju, duhovnu zapreku, koja bi ga odvratila od grijeha i nasilja i podstakla na dobročinstvo i samilost.

Ako čovjek ne vjeruje u Svemoćnog Stvoritelja koji ga prati i ako ne vjeruje u konačni obračun, onda ga ništa ne može spriječiti da ostvari svoje nemoralne ciljeve, ma koliko oni loši bili.

S druge strane, odsustvo ispravnog vjerovanja, ne samo da ruši ličnost i duhovni elemenat u čovjeku, nego zajedno s tim ruši i cjelokupno ljudsko društvo. To je iz razloga što jedna društvena zajednica, ma koliko materijalno napredna bila, ne može biti zdrava i ispravna, ako jedinke, od kojih se sastoji to društvo, nisu moralne. Poznato je da je porodica osnovna jedinica društva i kvarenje ljudi neminovno povlači za sobom i narušavanje porodičnih veza. Raspušten i pokvaren muž, bez sumnje će svoj loš moral prenijeti na porodicu. Nestalo je povjerenja između muža i žene, pa se često pokaže da dijete koje se rodilo nije njegovo. Nepostojanje porodične harmonije i slaganja dovelo je do čestih razvoda brakova, a izdaja i preljuba žene postali su svakodnevnica. U okrilju ovakve rasturene porodice odgajaju se djeca koja se u svemu ogledaju na oca i majku i tako raste još jedna nova neodgojena generacija, koja predstavlja budućnost društva u kojem živi, a koje na taj način ide u sigurnu propast.

Razlog, svemu ovome, je odsustvo islama u praktičnom životu koji će čovječanstvo dovesti do spasa i blagostanja i na ovom i na budućem svijetu.

Uzvišeni Allah je rekao: *A onaj ko okrene glavu od Knjige Moje, taj će teškim životom živjeti...* (Kur'an, 20:124)

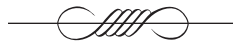
Čak i mnogi nemuslimanski učenjaci, filozofi, učitelji, i političari su upozorili na efekte materijalističke zapadne civilizacije koje će imati pogubne posljedice po čovjeka.

Osvald Šprengler, Njemac, napisao je još 20-ih godina prošlog stoljeća knjigu pod naslovom “Propast Zapada”. Pisac ove knjige je proučavao prethodne civilizacije, koje su bile i nestale, ili su opstale, ali su danas potčinjenje drugim civilizacijama. On je u njima tražio zajedničke stvari koje su, svojim pojavljivanjem u nekom društvu, to isto društvo neminovno vodile u propast nakon kraćeg ili dužeg perioda. Po njemu, sve te stvari su se već objedinile u Zapadnoj civilizaciji...

Zato, bez sumnje, tvrdimo da je islam rješenje za sve probleme čovječanstva i da budućnost pripada islamu! Njegovo svjetlo će obasjati cijeli svijet, što potvrđuje i Poslanikov ﷺ govor: **“Ova vjera će dostići do svakog mjesta do kojeg stižu dan i noć i Uzvišeni Allah neće ostaviti nijednu kuću, zidanu ili nastambu, a da u nju neće uvesti ovu vjeru ponosom ponosnih ili poniženjem poniženih. Ponosom kojim će Allah pomoći vjeru islam i poniženjem kojim će Allah poniziti nevjerstvo.”** (Ahmed)

Danas sve više ljudi, pogotovo omladina sa Zapada, prihvata islam, jer jedino on vodi istinskoj sreći i daje potpuni smisao životu. Ako pripadaš islamu zahvali se Uzvišenom Allahu Koji ti je podario najveću blagodat koju čovjek može imati! A ako kojim slučajem još nisi u islamu, razmisli o svom životu, jer mi smo ti kojima treba islam, a ne mi njemu. Ako uistinu želiš da živiš srećnim životom onda iskreno zamoli Uzvišenog Boga Jedinog da te uputi, jer On je Taj Koji uputu daje.

Uzvišeni kaže: *Allah odabira za Svoju vjeru onoga koga On hoće i upućuje u nju onoga ko Mu se iskreno obrati.* (Kur’an, 43:13)

POZIV ISTINE – POZIV U TEVHID

Poziv Istine je poziv u tevhid - vjerovanje u Božiju jednoću (monoteizam) i ispovijedanje istog. Jednoća Allaha (Tevhid) je centralna poruka zbog koje su stvorena nebesa i Zemlja, a podrazumijeva izdvajanje Uzvišenog Allaha kao jedinog autoriteta u svakom pogledu. Zbog tevhida su slani poslanici, i zbog njega je Uzvišeni objavljivao Knjige. Zbog njega su se ljudi podijelili na vjernike i na nevjernike, na srećne – stanovnike Dženneta (Raja) i na nesrećne – stanovnike Džehennema (Pakla).

Uzvišeni kaže: *Prije tebe (Muhammede) nijednog poslanika nismo poslali, a da mu nismo objavili: “Nema istinskog boga osim Mene, zato Mi ibadet činite!”* (Kur’an, 21:25)

I kaže: *Nisam stvorio džine i ljude osim da Mi ibadet čine.* (Kur’an, 51:56)

Arapska riječ *ibadet* (obožavanje i robovanje) je naziv za sve ono što Uzvišeni Stvoritelj voli i sa čime je zadovoljan od riječi i djela, bilo javnih ili tajnih. Dakle, *ibadet* je obožavanje Allaha i robovanje jedino Njemu kroz izvršavanje onog što je On naredio i ostavljanje onog što je zabranio, uz potpunu ljubav i poniznost, sa iskrenom namjerom i samo na način kako je to On propisao.

Ibadet može biti *srčani*, *govorni (jezički)* i *praktični (tjelesni)*. Ibadeti koji su vezani za srce su npr. vjerska uvjerenja, ljubav prema

Allahu, strah, nada, oslanjanje, iskrenost, skrušenost, i sl. Ibadeti koji su vezani za govor su npr. svjedočenje islama, učenje Kur'ana, zikr, traženja oprost, iskrenost u govoru, naređivanje dobra, odvratanje od zla i sl. Praktični ibadeti su npr. pet dnevnih namaza, zekat, post, hadždž te ostale obavezne i pohvalne radnje.

Ibadet se upućuje samo Allahu, a upućivanje ibadeta nekom drugom mimo Allaha predstavlja mnogoboštvo. Uzvišeni kaže: *Reci: "Klanjanje moje, i obredi moji, i život moj, i smrt moja doista su posvećeni Allahu, Gospodaru svjetova."* (Kur'an, 6:162)

Tevhid, odnosno vjerovanje u Allahovu jednoću, prva je i posljednja obaveza svakom čovjeku. Čovjek ulazi u islam izgovarajući riječi tevhida "*Nema drugog istinskog boga osim Allaha, i Muhammed je Allahov rob i poslanik*", a ako preseli na tevidu njegova konačnica je Džennet.

Tevhid je temelj primanja svih djela. To je pravo našeg Stvoritelja kod nas. Allahov Poslanik ﷺ je rekao: "**Allahovo pravo kod ljudi je da Mu ibadet čine i da Mu širk ne čine. A pravo ljudi kod Allaha je da ih ne kazni ako Mu ne budu činili širk.**" (*Muslim*)

Šta je to širk? Širk je suprotan tevidu. Tevid jezički znači izdvajanje nečeg, dok suprotno tome širk znači pridruživanje. Širk terminološki znači, pripisati nekom ili nečemu, drugom mimo Allaha, ono što je svojstveno samo Allahu. Na taj način osoba ruši tevid (vjerovanje u Allahovu jedinstvenost) i Allahu pridružuje sudruga, što je mnogoboštvo - najveći grijeh kojeg Allah neće oprostiti osobi, ukoliko se za isti nije iskreno pokajala, a zatim umrla na tevidu. Uzvišeni kaže: *Ko Allahu čini širk, Allah će mu ulazak u Džennet zabraniti i boravište njegovo će Džehennem biti...* (Kur'an, 5:72)

Također, pored širka (mnogoboštva) suprotno vjerovanju je *kufir* – odnosno nevjerovanje.

Misija islama upravo je pozivanje u vjerovanje u Allaha i Njegovu jednoću, i poziv da se ibadet čini samo Njemu. Upravo je to jedan od Poslanikovih ashaba (drugova) odgovorio persijskom vojskovođi: *“Allah nas je poslao da ljude izbavimo iz robovanja ljudi u robovanje Gospodaru ljudi, da ih izbavimo iz tiranije različitih vjera u pravdu islama, iz tjeskobe dunjaluka (ovog svijeta) u prostranstvo dunjaluka i Ahireta (budućeg svijeta).”*

ISLAMSKO VJEROVANJE (IMAN)

Iman obuhvata sve stvari u koje čovjek mora vjerovati svojim srcem i biti čvrsto ubijeđen u njih, bez imalo sumnje.

Iman se temelji na šest stvari: vjerovanje u Uzvišenog Allaha, Njegove meleke (anđele), Njegove knjige, Njegove poslanike, Sudnji dan i vjerovanje u Allahovu odredbu dobra i zla.

Ovih šest stvari predstavljaju temelje islamskog vjerovanja na kojima se grade riječi i djela i na kojima se temelji plemeniti moral. Odlike tih temelja imana su izvor iz kojeg proizilaze odlike i ljepote islama, i upravo kroz njih dolazi do izražaja važnost islamskog vjerovanja i njegova neophodnost u ljudskom životu.

VJEROVANJE U ALLAHA

Ovo je najveći temelj islamskog vjerovanja i najveća obaveza čovječanstva. To je vjerovanje i ispovijedanje da je Uzvišeni Allah Gospodar, Stvoritelj, Vladar i Onaj koji upravlja svim pitanjima Njegovih stvorenja, vjerovanje da je On Uzvišeni jedinstven u Svom Biću i Svojim svojstvima u čemu Mu niko ne sličići, i vjerovanje da

samo On istinski zasluđuje da bude obođavan i da se samo Njemu robuje, te da je svako bođanstvo mimo Njega lađno.

Muslimani vjeruju u sve ono čime je Allah sam Sebe opisao i čime Ga je opisao Poslanik ﷺ bez zalađenja u kakvoću, poređenja, iskrivljavanja ili negiranja.

Vjerovanje u Allaha i slijeđenje Njegove posljednje Objave (Islama) je jedini put ka istinskoj sreći na oba svijeta. Plodovi vjerovanja u Allaha Uzvišenog su mnogobrojni:

- Allah Uzvišeni otklanja od vjernika sve ruđno i štetno. On ih izbavlja iz teškoća, čuva ih od spletke neprijatelja, kako je i objavio: *Allah doista štiti vjernike.* (Kur'an, 22:38)

- Vjerovanje je uzrok lijepog i ugodnog života. Uzvišeni je kazao: *Onome ko čini dobro, bio muđkarac ili žena, a vjernik je, Mi ćemo dati da prođivi lijep život, i doista ćemo ih nagraditi boljom nagradom nego što su zasluđili.* (Kur'an, 16:97)

- Vjerovanje oslobađa duđu (psihu) od svih praznovjerja, zabluda i strahova. Ko istinski povjeruje u Allaha Uzvišenog, on se predaje Allahu Svemogućem u svemu jer On Uzvišeni je Gospodar svjetova, On je jedini Bog pored Kojeg nema drugog Boga, tako da vjernik s tim spoznajama ne boji se stvorenja, ne oslanja se i ne ovisi o ljudima, zbog čega postaje slobodan i oslobođen svih praznovjerja i zabluda.

- Zadobijanje Allahovog zadovoljstva, što predstavlja najveći plod i rezultat vjerovanja, a time se zasluđuje ulazak u Džennet, uspjeh uđivanja u vječnoj blagodati i Allahova potpuna milost.

VJEROVANJE U MELEKE (ANĐELE)

Meleki su Allahova stvorenja koja mi ne vidimo, a o kojim nas je Uzvišeni Allah obavijestio i opisao nam ih i spomenuo neka njihova imena i svojstva. Stvoreni su od svjetlosti. Oni su časna, plemenita

i Bogu pokorna stvorenja koja Mu na primjeren i dostojanstven način robuju. Oni nikada grijeh ne čine i izvršavaju Allahova naređenja bez pogovora, kako im se naredi, poput dostavljanja Objave poslanicima, uzimanja duša ljudi, zapisivanja ljudskih djela itd.

Vjervanje u meleke donosi mnogobrojne plodove za život vjernika, spomenućemo neke:

- Spoznaja Allahove veličine, snage i apsolutne moći, jer veličina stvorenja upućuje na veličinu Stvoritelja, što doprinosi da vjernik više veliča i poštuje Allaha Svemogućeg koji je od svjetlosti stvorio ogromne meleke!

- Spoznaja čovjeka s njihovom pravom suštinom. Oni su samo stvorenja, robovi, stvoreni radi ibadeta Allahu i ne zaslužuju da se obožavaju. Na taj način musliman se spašava od idolatrije, odnosno uzimanja meleka za božanstva mimo Allaha Uzvišenog u što su upali mnogi ljudi.

- Ustrajnost u pokornosti Allahu Uzvišenom, jer onaj ko vjeruje u meleke koji pišu svako čovjekovo djelo, mora pokazati više strahopoštovanja prema Allahu Uzvišenom, izbjegavajući svaki grijeh u tajnosti i na javi.

- Strpljivost u izvršavanju Allahovih naredbi, te osjećaj smirenosti i neusamljenosti, jer vjernik je čvrsto uvjeren da je ovaj prostrani svemirski prostor ispunjen hiljadama i hiljadama meleka koji se klanjaju Allahu Uzvišenom u skladu i savršenstvu, u najljepšem obliku ibadeta.

- Zahvala Allahu Uzvišenom na pažnji prema čovjeku, jer je On Svemogućí zadužio neke meleke da čuvaju i štite čovjeka.

VJEROVANJE U BOŽIJE KNJIGE (OBJAVE)

Pod ovim vjerovanjem podrazumijeva se da je Uzvišeni Allah objavio nekim Svojim poslanicima knjige kako bi njima upućivali i usmjeravali ljude. Od tih knjiga su: Tevrat, Zebur, Indžil, te zadnja, pečat svih knjiga, Časni Kur'an – koji je jedina uputa do Sudnjeg dana.

Spomenućemo samo neke od mnogobrojnih plodova ili koristi vjerovanja u Allahove Knjige – objave:

- Spoznaja o Allahovoj pažnji prema Svojim robovima i Njegovoj milosti koju im ukazuje, jer je svakom narodu darovao poslanika i dao objavu da ih izvede na Pravi put, kako bi ostvarili sreću na ovome i na budućem svijetu.

- Otkrivanje Allahove mudrosti u Njegovim vjerezakonima koje je propisivao svakom narodu po njihovim potrebama, mogućnostima i stanju. Uzvišeni je kazao: ***Svima vama smo zakon i pravac propisali.*** (Kur'an, 4:48)

- Zahvaljivanje na Allahovim blagodatima i Knjigama koje je objavio, jer su one svjetlo i uputa na dunjaluku i ahiretu.

VJEROVANJE U BOŽIJE POSLANIKE

Jedan od temelja vjerovanja jeste i vjerovanje u sve poslanike i vjerovjesnike, odnosno vjerovanje da ih je Uzvišeni Allah izabrao između ljudi kao poslanike koji su po Njegovoj zapovjedi pozivali ljude na Allahov Put, u Njegovu vjeru. Također, vjerovanje da su oni najbolji ljudi, istinite i potpune upute, najispravnijeg govora i djela. Oni su upućivači na svako dobro, pozivači u spas.

Mnogobrojni su plodovi vjerovanja u poslanike, spomenućemo samo neke:

- Upoznavanje Allahove milosti ljudima i Njegove pažnje prema

Svojim robovima, jer im je slao poslanike, između njih, da ih izvedu i ukažu na Pravi put, da im pojasne kako da se pokoravaju svome Stvoritelju, s obzirom da ljudski um bez objave to ne može dokučiti i spoznati. O posljednjem poslaniku Muhammedu ﷺ Uzvišeni je rekao: *A tebe smo samo kao milost svjetovima poslali.* (Kur'an, 21:107)

- Iskazivanje ljubavi, poštovanja i hvale prema Allahovim poslanicima, neka je na njih Allahov mir i spas, imajući u vidu da su oni istinski robovali i pokoravali se Allahu Uzvišenom, dostavljali Božije objave ljudima, podnosili na tom putu velika iskušenja, savjetovali ih i usmjeravali na put dobra.

- Vjerovanje u sve poslanike, shodno onome što je došlo o njima, stanju i situacijama u koje su zapadali, iskušenjima koja su proživljavali, otvara i proširuje vjerniku velike vidike, predstavljajući mu u svemu tome uzor i lijep primjer.

- Svi poslanici pozivali su u vjerovanje u Jednog Istinskog Boga. U tome se nije razlikovao ni prvi ni posljednji poslanik. Gradili su jednu građevinu na isti način. Sve ovo daje ubjeđenje u istinu, jer slaganje vjerovjesnika, i pored razlikovanja vremena i stanja u kojima su živjeli, na jednom pozivu, na jednom putu, upućuje i potvrđuje istinitost ovog poziva.

VJEROVANJE U SUDNJI DAN

To je čvrsto uvjerenje da će Allah Svemogući proživjeti i izvesti ljude iz njihovih grobova, a zatim će im suditi za njihova djela, nagrađivati i kažnjavati, sve dok stanovnici Dženneta i Džehennema ne zauzmu svoja vječna staništa. To je Dan obračuna gdje će se svaka nepravda ispraviti, i gdje će svako dobiti ono što je zaslužio. To je dan kada imetak i slava neće koristiti. Samo će koristiti dobra djela. Vjernici će vječno biti u Džennetu, a nevjernici u Džehennemu.

Džennet je vječna kuća uživanja i blagodati koju je Allah Uzvi-

šeni pripremio za odane robove vjernike, koji su bili pokorni Allahu i Njegovom Poslaniku. U Džennetu su pripremljene neizmjerne i neprekidne blagodati i užici koji se ne mogu ni zamisliti.

Džehennem je stanište vječne patnje i kažnjavanja koje, je Allah Uzvišeni pripremio za nevjernike. U Džehennemu su pripremljene razne kazne i bolne patnje koje se ne mogu ni zamisliti, a čije strahote ukazuju na težinu grijeha koji su uzrok te kazne.

Plodovi vjerovanja u Sudnji dan su mnogobrojni:

- Veliki je dokaz potpune Allahove pravednosti i milosti kada će nasilnik biti kažnjen za svoje nasilje, a dobročinitelj nagrađen za svoje dobročinstvo.

- Obuzdava duše od slijeđenja strasti, zanosa i pretjeranosti, mržnje i neprijateljstva, drskosti, jer onaj ko pomisli na nešto od toga i poželi da nešto slično uradi zna da je ispred njega Dan obračuna.

- Upozorenje nemarnima i onima koje su dunjalučki život i blagodati zauzeli i odveli od dobročinstva i iskorištavanja vremena u pokornosti Allahu Uzvišenom, da je život kratak, a da stvarno i vječno uživanje slijedi na ahiretu - budućem neprolaznom svijetu. Ako čovjek vjeruje u Sudnji dan, zaključiće da svaka blagodat na dunjaluku nije ni vrijedna poređenja sa blagodatima ahireta, a kamoli da bude vrijedna ijednog poniranja u džehennemsku vatru. S druge strane, bilo koja nedaća na dunjaluku, ako je na putu Božijem, nije ni izbliza mučna u poređenju sa kaznom na ahiretu, niti je prevelika cijena i za jedan tren boravka u Džennetu.

- Podstiče na takmičenje u pokornosti, činjenju dobrih djela i ostavljanju loših, u ovom našem kratkom ovosvjetskom životu, jer nagrada na Drugom svijetu je vječna, a povratka za ponovno činjenje djela nema.

VJEROVANJE U ALLAHOVO ODREĐENJE

Allah je Sveznajući i sve je zapisao. Njegovo sveznanje obuhvata apsolutno sve, On zna i ono što se desilo i ono što će se desiti, ali i ono što se nije desilo, a da se desilo, kako bi se i na koji način desilo. Allah Svojom voljom čini šta hoće, i ništa se ne dešava mimo Njegove volje. On je Stvoritelj svega, i sva djela koja ljudi čine, također, su rezultat Allahovog stvaranja i ona ni u kojem slučaju, kada je o Allahovom stvaranju riječ, nisu izuzetak.

Allahova odredba i njegovo apsolutno znanje o tome šta će čovjek učiniti, ne primorava samu osobu da to radi. Naprotiv, čovjek, Allahovom voljom, ima slobodan izbor u onome što može da radi i što se od njega traži, i upravo na osnovu toga će čovjek biti nagrađivan ili kažnjen, kao što Uzvišeni Allah kaže: *I reci: "Istina dolazi od Gospodara vašeg, pa ko hoće – neka vjeruje, a ko hoće – neka ne vjeruje!"* (Kur'an, 18:29)

Mnogobrojni su i značajni plodovi vjerovanja u Božije određenje i propisivanje sudbine u životu čovjeka, a spomenućemo neke:

- Vjerovanje u Allahovo određenje izgrađuje u čovjeku oslonac samo na Allaha, jer je On Uzvišeni, Onaj koji jedino može koristiti i nauditi. Mimo Njega niko i ništa ne može koristiti niti nauditi, osim onoliko koliko to On Uzvišeni dopusti.

- Olakšava čovjeku spoznaju samoga sebe, sprječavajući mu oholost i gordost, jer čovjek ne poznaje šta ga čeka u budućnosti. Lišava vjernika umišljenosti i samodopadanja kada ostvari bilo kakav cilj, jer je taj svoj cilj postigao samo Allahovim određenjem i dobrotom. Obmanjenost i umišljenost čovjeka čini da zaboravi na zahvalu istinskom Darovatelju dotične blagodati, a to je Uzvišeni Allah.

- Vjerovanje u Allahovo određenje oslobađa čovjeka od pošasti zavidnosti, tako da vjernik ne zavidi ljudima na dobru koje im je Allah Uzvišeni iz obilja Svoga podario, jer On je Opskrbitelj i Onaj koji sudbinu određuje. Vjernik je svjestan da se prilikom pokazivanja zavidnosti, ustvari time opire Allahovoj odredbi i sudbini.

- Vjerovanje u Allahovo određenje budi u srcu vjernika sigurnost i spokoj, jer vjernik zna da ono što ga je zadesilo nije ga moglo mimoći, a ono što ga je zaobišlo nije mu sudbinom bilo dodijeljeno. On se trudi da ostvari sve što mu koristi i u tome ne posustaje. Nakon što uradi sve što je na njemu, sve što je u njegovoj mogućnosti, oslanja se na Uzvišenog Allaha i traži pomoć od Njega u ostvarenju potrebnog. Ne ostavlja rad i ne pravda se Allahovim određenjem. Ukoliko i nakon uloženog truda i svih svojih mogućnosti, ne ostvari željeno, to razumije kao Allahovom odredbom. Biva smiren i zadovoljan tom Allahovom odredbom, Njegovom voljom i htijenjem i kaže: "Allah je odredio i biva samo onako kako On hoće."

- Vjerovanje u Božije određenje budi u srcu hrabrost i odvažnost pri susretu sa izazovima i tegobama te ojačava ambiciju, jer vjernik je čvrsto uvjeren da je čas smrti davno određen, a opskrba svakom zagarantovana, te da nijednog čovjeka neće zadesiti ništa više od onoga što mu je propisano.

PRAKTIČNE DUŽNOSTI ISLAMA

Nakon što smo upoznali temelje islamskog vjerovanja, ovdje ćemo se upoznati s drugim dijelom islamskog vjerovanja u opštem pogledu, a to je oblast obredoslovlja.

Uzvišeni Allah želi da svi ljudi dođu do savršenstva svojih duša. U raskoši Svoje neizmjerne plemenitosti, ljubavi i dobrote prema čovječanstvu, od postanka ljudskog roda slao je upute ljudima kako da postanu pravi ljudi, kako da usavrše svoje duše, kako da postignu vječno blaženstvo i sreću. I posljednji Allahov poslanik Muhammed ﷺ došao je s Uputom. Prenio nam je Kur'an, Allahov govor, i objasnio islam svojom riječju i djelom.

Dakle, Pravi put je sigurno ukazano. O njemu sumnje nema. Sve preporuke Uzvišenog Allaha, kao i Njegove zapovjedi, sve riječi Muhammeda ﷺ i sva njegova djela, usmjereni su da nauče čovjeka kako da postigne najveći cilj.

Allahov Poslanik je rekao: **“Islam je izgrađen na pet stvari: svjedočenju da nema istinskog boga osim Allaha i da je Muhammed Allahov poslanik, obavljanju namaza, davanju zekata, hodočašću Kabe i postu mjeseca ramazana.”** (*Buhari i Muslim*)

Dakle, pet je osnovnih islamskih dužnosti, tj. temelja nad kojima se gradi islam. Islam se u ovom hadisu poredi sa zgradom koja je izgrađena na pet temeljnih stubova. Bez tih stubova zgrada ne može stajati, a ostala djela na koja islam podstiče upotpunjavaju tu zgradu. Ukoliko izostane neko od tih ostalih djela, zgrada biva krnjava, ali i dalje stoji uspravno, za razliku od ovih temeljnih stubova koji kada izostanu zgrada se ruši i pada.

ŠEHADET (SVJEDOČENJE ISLAMA)

Svjedočenje islama čini se riječima: “**La ilahe illallah Muhammedun resulullah**” – nema istinskog Boga osim Allaha i Muhammed je Allahov Poslanik.

Izgovor i prihvatanje riječi šehadeta je prva obaveza svakog muslimana. Ko želi prihvatiti islam obavezan je da izgovori ove riječi i da čvrsto vjeruje u njih i radi po njima.

Svjedočiti *la ilahe illallah* – “*da nema istinskog boga osim Allaha*” znači srcem vjerovati, biti ubijeden i riječima i praktično očitavati da niko osim Uzvišenog Allaha ne zasluhuje da se obohuava, da mu se robuje i čini ibadet te da je obohuavanje bilo koga ili čega drugog osim Allaha zabluda i nevjerstvo.

Svjedočenje *Muhammedun resulullah* - “*da je Muhammed Allahov poslanik*” je drugi dio prvog temelja islama. Svjedočenje da nema istinskog boga osim Allaha ne koristi bez svjedočenja da je Muhammed Allahov poslanik. Uzvišeni Allah odabrao je Muhammeda za Svog posljednjeg poslanika, pa ko porekne poslanika, porekao je i Onog ko ga je poslao.

Svjedočenje da je Muhammed Allahov poslanik sadri nekoliko stvari: smatrati istinitim ono što je Poslanik ﷺ rekao; izvršavanje njegovih naredbi i izbjegavanje svega što je zabranio; i da se pokoravamo Allahu Uzvišenom na način kojeg je utemeljio i praktikovao Poslanik ﷺ i istom nas podučavao.

OBAVLJANJE NAMAZA – MOLITVE

Nakon izgovaranja šehadeta, prva stvar kojom se čovjek obavezuje jeste namaz. Zato je Uzvišeni Allah žestoko zaprijetio i pripremio užasne patnje za onoga koji ostavi namaz.

Allahov Poslanik ﷺ je rekao: **“Između čovjeka i kufra (nevjerstva) i širka (mnogoboštva) je ostavljanje namaza.”** (*Muslim*)

Namaz (ar. salat) je temelj vjere i svakodnevna veza roba sa njegovim Gospodarom i Stvoriteljem. Iz tog razloga namaz je najveći i najvažniji oblik ibadeta (obredoslovlja, pokornosti) Svemogućem, u kome Mu muslimani pokazuju pokornost i predanost, putem molitve te različitih položaja tijela.

Obavezni namaz se obavlja svakog dana pet puta u tačno određena doba dana. Allah Uzvišeni naredio je muslimanu obavljanje namaza u svakom stanju; kada je kod kuće, na putovanju, u stanju zdravlja i bolesti.

U trenucima dok obavljamo namaz najbliži smo Allahu. Namaz nije samo molitva. To je trenutak u životu čovjeka kada on direktno staje pred Bogom, predaje Mu se svim svojim bićem, iskazujući Mu zahvalnost za sve blagodati.

U tim trenucima Ga molimo da nam oprostí grijehé, da nam ispuni neku želju, da nas zaštiti od nevolja, iskušenja i slično.

Cilj namaza je da čisti ljudsku dušu od svih zlih misli, svih loših želja i prohtjeva, od zlih djela.

Namaz je odgojni čin, podstrek na dobra djela, podstrek na rad za opšte dobro svih ljudi.

Na namazu vjernik polaže račune pred Allahom Uzvišenim za sva svoja djela, ispituje svoju savjest.

Namaz, iskreni namaz, odgaja vrline u ljudskoj duši, a otklanja mahane.

Kao što voda pri uzimanju abdesta (obrednog pranja prije namaza) spira nečistoću s tijela, tako namaz spira nečistoću koja se nataložila na ljudskoj duši. Pet puta dnevno čovjek vjernik preporuča svoj duh, duhovno se uzdiže i Allahu približava.

DAVANJE ZEKATA (OBAVEZNE MILOSTINJE)

Zekat je treći temelj islama. On predstavlja neznatno izdvajanje obaveznog dijela određenog imetka koji je višak, nakon što pregodini, od strane imućnih, radi postizanja zadovoljstva Uzvišenog Gospodara, i radi čišćenja duše, čišćenja imetka i pomaganja zajednice.

Sva materijalna dobra su data samo na privremenu upotrebu ljudima, jer sve je prolazno.

Materijalne žrtve za druge ljude u čovjeku bude plemenite osjećaje, a iznad svega postiže se Allahova milost toliko potrebna čovjeku. Imetak prestaje biti svrha života na Zemlji.

Sva materijalna dobra postaju samo predmeti za upotrebu. Čovjek robuje samo Allahu, a nikako novcu i zlatu.

Allah Uzvišeni je propisao zekat muslimanima radi mnogobrojnih ciljeva i plemenite svrhe, od kojih su:

- Izdvajanjem zekata čovjek zahvaljuje Uzvišenom na Njegovim blagodatima, na imetku i bogatstvu, i potvrđuje svoju iskrenost i pokornost Stvoritelju, jer se odriče imetka koji mu je drag, zbog nečeg dražeg i vrijednijeg, a to je Allahovo zadovoljstvo.

- Davanjem zekata musliman čisti svoju dušu od zla pohlepe, gramzivosti i bolesne težnje za gomilanjem blaga.

- Davanjem zekata vjernik čisti svoj imetak i time mu Allah daje bereket (blagoslov) u njemu.

- Davanjem zekata ostvaruje se i oživljava princip međubra-

tske ljubavi i povezanosti, jer je u duši ljudskoj usađena narav da voli onoga ko joj dobro čini.

- Zekat rješava problem siromaštva i ostvaruje socijalno blagostanje i imovinsku uravnoteženost u raznim slojevima društva.

Uzvišeni Allah kaže:

Zekat pripada samo siromašnima i nevoljnicima, i onima koji ga sakupljaju, i onima čija srca treba pridobiti, i za otkup iz ropstva, i zaduženima, i na Allahovu putu, i putniku namjerniku. Allah je odredio tako! A Allah sve zna i Mudar je. (Kur'an, 9:60)

POST MJESECA RAMAZANA

Svakog dana tokom mjeseca Ramazana, muslimani poste od zore pa do zalaska sunca, uzdržavajući se od hrane, pića, polnog odnosa i drugih djela koja kvare post.

Postom vjernik potvrđuje svoju iskrenost u vjeri, jer radi Allaha trpi glad i žeđ ostavljajući svoje prohtjeve i potrebe, i na taj način zahvaljuje na mnogobrojnim blagodatima.

Cilj posta je postizanje bogobožnosti.

Uzvišeni Allah je rekao: *O vjernici! Propisuje vam se post kao što je bio propisan onima prije vas, da biste bogobožni bili.* (Kur'an, 2:183)

Dakle, ramazanski post nije običan post, čija je svrha gladovanje, patnja i ispaštanje. Post ima svoj duboki značaj. Njime čovjek postiže najviše duhovne stepene, prečišćava dušu i izražava kroz to vrhunsku zahvalnost Stvoritelju.

Post je važan u izgradnji karaktera, u jačanju volje. On je značajan činilac u postizanju snage odricanja, samosavlađivanja, čovjekoljublja i istinoljublja.

Kroz post, čovjek doživljava bratsku solidarnost s gladnim i siromašnim ljudima širom čitavog svijeta, očvršćava svoj karakter, podiže socijalnu svijest i smisao o dužnosti prema ljudima koji pate.

Kroz iscrpljeno tijelo, ali osnažen duh, uspješnija je borba protiv svih poroka.

OBAVLJANJE HADŽA (HODOČAŠĆE)

Hadždž – hodočašće u Mekki je peti temelj islama, a predstavlja jedinstven ibadet koji se manifestuje tjelesnom, srčanom i novčanom pokornošću i odricanjem u ime Allaha Uzvišenog.

Hadždž je obaveza koju je dužan izvršiti svaki imućan i fizički sposoban musliman i muslimanka, jednom u životu.

Hadždž je, ustvari, putovanje Uzvišenom Allahu, odazivajući se Njegovom pozivu.

Hadždž kao vjerski čin donosi raznovrsne blagodati, dobra i koristi ljudima poput oglašavanja Allahove jednoće – tevhida, oprost grijeha, međusobno upoznavanje i zbližavanje muslimana, učenje i saznavanje vjerskih propisa i mnogo drugog.

U svakom obredu hadždža sadržana je opomena za onog ko opomenu prima, i pouka za onog ko za njom traga.

U to, između ostalog, i spada:

– da se čovjek, pripremanjem opskrbe za put na hadždž, prisjeti opskrbe za put ka Ahiretu.

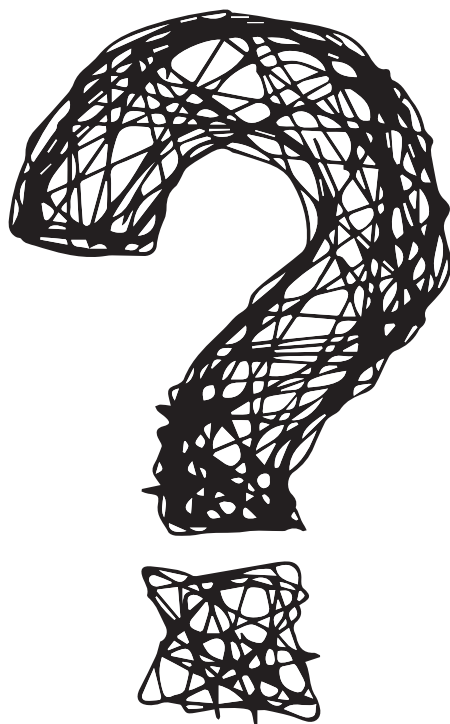
– da kada napusti svoju domovinu i uđe u pustinju, prolazeći mnogobrojne prepreke na putu, se prisjeti napuštanja ovog svijeta kroz smrt, odlaska na mjesto okupljanja za Sudnji dan, kao i tjegoba koje se na tom putu prolaze.

– da kada oblači ihrame (odjeću hodočasnika), treba se podsjetiti oblačenja ćefina (odjeće u kojoj se ukopavaju umrli).

– da ga prizor velike gužve, glasova i suza i raznolikosti jezika podsjeti na stajanje na Sudnjem danu.

Na hadžu nema bogatih i siromašnih, ne postoje razlike po položajima. Svi skrušeno, svi jednako obučeni, svi potpuno izjednačeni, kao što će biti na Danu Velikog Suda, traže oprost od Allaha Uzvišenog.

***Kada pogledaš tu neminovnu stvarnost,
tu prolaznost od koje niko nije pošteđen,
kada dođe trenutak smrti, kada će u trenu nestati SVE...
Za čim ćeš žaliti?***

SMISAO ŽIVOTA

Mnogo je puteva na ovom svijetu, međutim, svi oni smrti vode. Bez obzira ko bio, vladar ili podanik, imućan ili siromašan, muškarac ili žena, zasigurno ćeš umrijeti. Ništavnost ovog svijeta ne razotkriva ništa toliko kao smrt.

Nikome ko ima imalo zdravog razuma, ona ne ostavlja nikakvog prostora da se ovom svijetu raduje.

Pogledaj oko sebe, koliko samo ljudi izgubi život u treptaju oka, za djelić sekunde, na razne načine i u različitim starosnim dobima.

Čovjek kada osvane ne može znati da li će omrknuti, a kada omrkne ne može znati da li će osvanuti... A opet, većina ljudi su nemarni prema tome i žive kao da nikada neće umrijeti, sve dok iznenada ne dođe kraj nakon kojeg nema povratka, nakon čega nema druge šanse!

Kada pogledaš tu neminovnu stvarnost, tu prolaznost od koje niko nije pošteđen, kada dođe trenutak smrti, kada će u trenu nestati SVE... Za čime ćeš žaliti?

Znaj da nakon što umreš tvoje tijelo će postati hrana crvima, sve ono što je ostalo iza tebe će biti podijeljeno drugima, a sa sobom ćeš ponijeti samo svoja djela!!!

Zato onome kome je smrt stradalište, zemlja postelja, crv prijatelj, grob stanište, utroba zemlje prebivalište, Sudnji dan sasta-

nak, a Džennet ili Džehennem konačno odredište, nema ništa preče nego da o tome razmišlja i da se za to priprema.

Uzvišeni Allah kaže: ***Onaj koji je stvorio smrt i život da bi iskušao koji od vas će bolje postupati.*** (Kur'an, 67:2)

Uzvišeni Stvoritelj nam objašnjava da je stvaranje života i smrti radi pokornosti Njemu, da bi bili ispitani ko će bolje da postupa. Ko god Mu bude pokoran, On će da ga nagradi, a ko god Mu bude nepokoran, On će da ga kazni. Ono što čovjek posije na ovom svijetu, požnjeće na budućem, i nikome nepravda neće učinjena biti!

Dakle, čovjek je na ovom dunjaluku stvoren radi ispita i iskušenja, koja će mu odrediti njegov položaj na budućem vječnom svijetu. Uzvišeni kaže: ***Tog Dana ljudi će se odvojeno pojaviti da im se pokažu djela njihova: onaj ko bude uradio koliko trun dobra, vidjeće ga, a onaj ko bude uradio koliko trun zla, vidjeće ga!*** (Kur'an, 99: 6-8) Zato, neka ti Allahovo zadovoljstvo bude glavna briga, **jer istinski smisao života je provesti ga u pokornosti Allahu!**

Možda te zbunjuje što možemo primijetiti kako mnogi prkoše svojom nevjerom i grijehom, a pored toga, žive i umiru, a da ih ne snalazi kazna koju zaslužuju. To je zato što ovaj svijet nije mjesto konačne nagrade i kazne. Uzvišeni Allah takve ostavlja u ovosvjetskim prolaznim blagodatima zbog njihove ustrajnosti u grijешenju, kako bi im kazna na Onom svijetu bila teža i odgovornost veća, i kada u tome ne bi bilo preveliko iskušenje vjernicima, Allah bi nevjernicima još više ukrasa podario. Uzvišeni kaže: ***A da neće svi ljudi postati nevjernici, Mi bismo krovove kuća onih koji ne vjeruju u Milostivog od srebra učinili, a i stepenice uz koje se penju i vrata kuća njihovih i divane na kojima se odmaraju, i ukrase od zlata bismo im dali, jer sve je to samo uživanje u životu na ovome svijetu, a onaj svijet u Gospodara tvoga biće za one koji budu Njegova naređenja izvršavali, a Njegovih se zabrana klonili.*** (Kur'an, 43:33–35)

S druge strane, Uzvišeni Allah daje iskušenja vjernicima, kako bi Mu se pokajali i povratili ili kako bi zaslužili veće nagrade. Allahov Poslanik ﷺ je rekao: **“Kome Allah želi dobro, stavi ga na iskušenja!”** (*Buhari*) Te kako bi Uzvišeni Allah ukazao na dobre od loših, i odvojio iskrene od licemjera... Uzvišeni Allah kaže: ***Mi ćemo vas provjeravati, kako bi smo znali (ukazali) borce na Allahovu putu, i strpljive među vama, i da bi smo otkrili vijesti o vama.*** (Kur'an, 47:31)

Kada su u pitanju vrste iskušenja i okolnosti u kojima se čovjek rađa, ovaj svijet je nalik kružnoj trkačkoj stazi gdje svi, naizgled, startuju sa različitih pozicija, međutim, svi imaju istu dužinu da pređu. Drugim riječima, bez obzira što su okolnosti pod kojima se rađamo i živimo različite, **svi mi imamo istu šansu za Džennet**, a veličina nagrade će biti prema iskrenosti, ispravnosti, i trudu koji se uloži (shodno okolnostima i mogućnostima, vrsti i težini iskušenja).

Allah je svakom dao ono što je najbolje za njega! Zato osoba treba biti strpljiva i zahvalna Uzvišenom Allahu na onome što joj je odredio. Allah Uzvišeni kaže: ***Allah vas iz trbuha majki vaših izvodi, vi ništa ne znate, i daje vam sluh i vid i razum da biste bili zahvalni.*** (Kur'an, 16:78)

Veće prilike nose sa sobom i veću odgovornost, pa samim tim i veću kaznu, ako osoba bude nezahvalna i ako ne bude ispunila dužnosti prema blagodati koju je imala. Zato je i davanje blagodati iskušenje – da bi čovjek bio iskušan hoće li zahvalan biti, kao i njeno nedavanje – da bi čovjek bio iskušan ako ga kakva nevolja snađe hoće li se strpiti...

Uzvišeni Allah je podario čovjeku mnogobrojne blagodati koje se ne mogu ni izbrojati. Svi mi uživamo neke od njih. On Svemoćni podario nam je sluh i vid, a nekima je uskratio ova dva vrijedna dara. Dozvoli mi da upitam: Kada bi osoba znala da će oslijepiti, šta bi sve dala da sačuva svoj vid!? – Sigurno bi dala sve što ima!

A kada bi znala da će izgubiti svoje noge, šta bi učinila da do toga ne dođe!? – Sigurno bi opet dala sve što ima! A da li osoba može dvaput uzastopno dati sve što ima? No, mi nikada nismo dali ništa, a On Uzvišeni obdario nas je razumom, zdravljem, imetkom, porodom. Štaviše, On nam je potčinio cijeli svemir; Sunce, nebo, Zemlju i sva druga Njegova stvorenja. Uzvišeni kaže: ***Ako vi budete brojali Allahove blagodati, nećete ih nabrojati...*** (Kur'an, 16:18)

Muhammed ﷺ je rekao: “**Ko od vas osvane siguran na svome putu (u svome narodu), zdravog tijela, ima hrane za čitav dan; tome kao da je svo dunjalučko bogatstvo dato!**” (Tirmizi) Pa zar da ne budemo zahvalni i Allahu pokorniji?

Međutim, sve ove blagodati nestaju sa završetkom našeg kratkog zemaljskog života, osim jedne blagodati koja na ovom svijetu donosi sreću i smirenost i prenosi se na život poslije smrti. To je **blagodat upute u islam**; najveći dar kojeg Allah Svemilosni daje Svojim pokornim robovima.

Ima li veće blagodati od Allahove blagodati čovjeku kojom ga izvodi iz tmina na Svjetlo i upućuje ga na vjeru s kojom je On Uzvišeni zadovoljan, kako bi čovjek ostvario cilj radi kojeg je stvoren i tako, Allahovom milošću, ostvario sreću na ovome svijetu i vječno uživanje na onom svijetu, i ujedno sačuvao se bolne patnje.

Koliko god godina da imaš i kakva god tvoja prošlost bila, vrata pokajanja, promjene i povratka Allahu su širom otvorena. Štaviše, Allah jedva čeka tvoj povratak Njemu, pa iskoristi šansu još ovog trena, jer sljedeći ne znaš da li ćeš doživjeti...

Uzvišeni Allah kaže: ***Kako ne znaju da Allah daje obilje onome kome hoće, i da uskraćuje; to su, zaista, pouke narodu koji vjeruje.***

Reci: “O robovi moji koji ste se prema sebi ogriješili, ne gubite nadu u Allahovu milost! Allah će, sigurno, sve grijehе oprostiti; On, doista, mnogo prašta i On je milostiv.”

I povratite se Gospodaru svome i pokorite mu se prije nego što vam kazna dođe, - poslije vam niko neće u pomoć priskočiti.

I slijedite ono najljepše, ono što vam Gospodar vaš objavljuje, prije nego što vam iznenada kazna dođe, za čiji dolazak nećete znati, da čovjek ne bi uzviknuo: “Teško meni, koliko sam samo dužnosti prema Allahu propustio, čak sam se i izrugivao!”

Ili da ne bi rekao: “Da me je Allah pravim putem uputio, sigurno bi se Njegove kazne sačuvalo.”

Ili da ne bi rekao kad doživi patnju: “Da mi se samo vratiti – dobra djela bih činio!”

“Nikada! Dolazile su pouke Moje, pa si ih poricao i oholio se, i nevjernik si bio.”

Na Sudnjem danu vidjećeš pocrnjela lica onih koji su o Allahu laži govorili. A zar u Džehennemu neće biti boravište oholih?

Allah će spasiti one koji su njegova naređenja izvršavali, a Njegovih se zabrana klonili, i oni će postići ono što su željeli; zlo ih se neće doticati i oni neće tugovati.

Allah je stvoritelj svega i On upravlja svim, u Njega su ključevi nebesa i Zemlje! A oni koji u Allahove dokaze ne vjeruju, oni će biti izgubljeni! (Kur'an, 39:52-63)

POGOVOR

Potpuna zahvala pripada Allahu, Čijom se blagodati upotpunjuju dobra djela, Čijom milošću se postižu visoki stepeni i Čijom se dobrotom zadobijaju počasti na ovome i budućem svijetu. Neka je mir i spas na Allahovog Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, na njegovu časnu porodicu i njegove ashabe i sve one koji ih slijede u dobru do Sudnjega dana.

Koliko god se ljudi trudili da ostvare sreću, i koliko god uspjeha ostvarili, uvijek osjećaju da im još “nešto” nedostaje. E to “nešto” je upravo vjera islam.

Uzvišeni kaže: *Od Mene će vam uputa dolaziti, i onaj ko bude slijedio uputu Moju neće zalutati i neće nesrećan biti. A onaj ko okrene glavu od Knjige Moje, taj će teškim životom živjeti i na Sudnjem danu ćemo ga slijepim oživjeti.* (Kur'an, 20:123-124)

Dakle, islam je jedini put za ostvarenje istinske sreće, uspjeha i pobjede na oba svijeta. Iz tog razloga sam želio sastaviti knjigu koja će na jednostavan način objasniti istinitost vjere islama, knjigu koja se može svakom pokloniti, a koja će podstaknuti čovjeka da razmisli o svom životu i da krene putem spasa, odnosno knjigu koja će biti putokaz ka jedinom putu koji vodi sreći na oba svijeta.

Zato se nadam da će ti čitanje ove knjige promijeniti i uljepšati život...

Ideja za ovakvom knjigom je postojala odavno, međutim njena realizacija je započeta nakon dugogodišnjeg rada za *Islam House*, kao i rada na projektu *Poziv Istine*, čije ime nosi i ova knjiga, gdje sam se susretao sa mnogobrojnom literaturom na ovu temu, a iz koje sam ovdje izdvojio ono što sam smatrao najljepšim i najkorisnijim, koristeći se i drugom raznom literaturom od koje ću na kraju spomenuti samo neke knjige, odnosno one koje preporučujem da se pročitaju, a koje ćete moći pronaći na internet stranicama:

www.islamhouse.com

www.pozivistine.com

Nadam se kod Uzvišenog Allaha da sam odabrao ispravne teme, te da sam ih predstavio na lijep način. Svaki put kada bih iznova čitao i provjeravao knjigu, nešto se imalo dodati i uljepšati, ili pak oduzeti ili ispraviti.

Zato, ovdje želim istaći da je vjera islam jasni Božiji put sačuvan od greške i iskrivljivanja. A što se tiče ljudi, oni se neprestano trude da dostignu što veće stepene u nauci i razumijevanju, pa neko od njih pogodi, a neko od njih pogriješi.

Tako da ono što je u knjizi ispravno i tačno, to je od Uzvišenog Allaha, a ono što je pogrešno, to je od mene i od šejtana. Allah i Njegov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, od toga su čisti.

Na kraju, većina spomenutih stvari je već napisana i rečena i mnogima poznata, međutim ostaje želja da čovjek ostavi neko dobro za sobom, vakuf, knjigu koja će se besplatno dijeliti.

Zato, molim Allaha Uzvišenog da učini ovaj trud iskrenim radi Njega, da podari uspjeh u ovom djelu i bude od koristi svim ljudima, kao i da sve one koji su učestvovali u ovom projektu nagradi najljepšom nagradom, te da nas sve zajedno uvede u Džennetul-Firdevs.

Također, svako ko ima neku opasku, savjet, ili želi pomoći projekat Poziv Istine, ili želi štampati ovu knjigu kako bi je dijelio, može se javiti.

Irfan Hajrudin Klica, prof.
Rijad, 24.7. 1440 h.g. / 31.3.2019.
irfanhajrudin@gmail.com
pozivistine@gmail.com

Doista je Allah Uzvišeni podario čovjeku mnogobrojne i veličanstvene blagodati koje se ne mogu pobrojati.

Najveličanstvenija blagodat Uzvišenog Allaha je, zasigurno, blagodat upute. Iz tog razloga, Allah Uzvišeni je blagodat upute u znak počasti istoj, pored svih drugih Njegovih blagodati ljudima, pripisao Sebi.

Svevišnji je objavio: ***Danas sam vam vjeru vašu usavršio i blagodat Svoju prema vama upotpunio i zadovoljan sam da vam islam bude vjera.*** (Kur'an, 5:3)

Svako ko razmisli o ovoj savršenoj vjeri koju je objavio Mudri i Sveznajući, spoznaće da je utemeljena na sveopštim vrijednostima i plemenitim ciljevima i da ju je Svevišnji Allah objavio da bi čovjeka usrećio na ovome i budućem svijetu.

Iz tog razloga, cijeli svijet je u velikoj potrebi za pojašnjavanjem jedine ispravne vjere i njenih ljepota. Upravo, knjiga Poziv Istine na jednostavan, lijep i jedinstven način objašnjava da život na ovom svijetu nije slučajna i uzaludna, te predstavlja ljepote vjere u najljepšem svjetlu, ukazujući na jedini ispravni put, pri tom odgovarajući na pogrešna shvatanja i sumnje.

Stoga, ako želite nekom ponijeti vrijedan poklon, ponesite mu ovu jako zanimljivu i poučnu knjigu.

Molim Svevišnjeg Stvoritelja da obaspe najboljom nagradom autora ove knjige uvaženog Irfana Klicu, prof., kao i sve koji su na bilo koji način doprinjeli realizaciji ovog unikatnog djela.

dr. Safet Kuduzović

Uprkos svim ovodunjalučkim tminama i talasima zablude, imamo trudbenike koji grade svetionike na obalama spasa, ljudima koji uputu i spas traže. Oni neumorno kroz poziv istine ukazuju na jedini put koji vodi istinskoj sreći na oba svijeta.

Djelo vrijednog i perspektivnog daije, Irfana Klíce, Poziv Istine želi probuditi pozornost čitateljstva i podstaknuti čovjeka da spozna Gospodara i smisao života, argumentima pred kojima zastaje svaki onaj koji je razumom obdaren. Djelo, također, opisuje ličnost posljednjeg Allahovog poslanika Muhammeda, sallallahu alejhi ve sellem, na način da nakon isčitanih redaka ovog djela, nema razumnog čovjeka koji neće poželjeti da bude njegov sljedbenik uzimajući ga za životnog uzora.

Ovo djelo preporučujem svakoj osobi koja želi postići sreću na ovom i na budućem – vječnom svijetu, svakoj osobi koja želi Allahovu ljubav i njegovu bliskost, a posebno ga preporučujem onima koji se bave misionarstvom jer će im olakšati da put istine približe ljudskim srcima.

Haris ef. Kalač, prof.

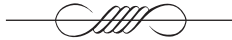

IZBOR IZ KORIŠTENE LITERATURE

- *Plemeniti Kur'an.*
- *Rijadu-s-salihin*, Jahja ibn Šeref en-Nevevi.
- *Muhammed Allahov Poslanik*, Ahmed b. Osman el-Mezjed.
- *Jednoća Stvoritelja*, Abdul-Medžid Aziz ez-Zindani.
- *Vodič novom muslimanu*, Fehd Salim Bahammam.
- *Zašto postojimo*, Eldin Bečar.
- *Trijumf istine*, Rahmetullah b. Halil el-Hindi.
- *Da li ste otkrili pravu i istinsku ljepotu islama*, Nadži b. Ibrahim el-Arfedž.
- *Odgovori na zablude o islamu*, Zakir Naik.
- *Islam je...*, Pit Seda.
- *Ispravna Božija vjera*, Bilal Filips.
- *Otklanjanje sumnji u vezi islama*, Muhamed el-Abdulhajj.
- *Zbog čega je Muhammed ﷺ oženio mladu Aišu*, Fevzi el-Gudejri.
- *Postoji li prava vjera*, Bilal Filips.
- *Put pravog muslimana*, Ebu-Bekr Džabir el-Džezairi.
- *Samo jedna poruka*, Nadži b. Ibrahim el-'Arfedž.
- *Šta je islam*, Pjer Fogel.

-
- *Neporecivi argumenti o istinitosti Muhammedovog ﷺ poslanstva, Abdul-Muhsin bin Zebn el-Mutajri.*
 - *Ljepote islama, grupa autora.*
 - *100 svjetskih velikana o islamu, Samir Bikić.*
 - *Vjera za sva vremena, Zakir Naik.*
 - *Šta bi svaki musliman trebao da zna, grupa autora.*
 - *Da li je Kur'an Božija riječ, Zakir Naik.*
 - *Kur'an i nauka – podudarno ili ne, Zakir Naik.*
 - *Nadnaravnost Kur'ana, Geri Miler.*
 - *Bistro more pobožnosti i sputilnosti, Ahmed Ferid.*
 - *Zasto su muslimani nazadovali a drugi napredovali, Emir Šekib Arslan.*
 - *Poslanica iz islamskog vjerovanja, Abdulaziz b. Merzuk et-Tarifi.*
 - *Temelji islamskog vjerovanja, Muhammed b. Salih el-Usejmin.*

SADRŽAJ

UVODNI DIO.....	5
♦ Brod života	5
♦ Zašto vjera?.....	7
SPOZNAJA STVORITELJA	11
♦ Prvi razlog: Nastanak Svemira i života na Zemlji	11
♦ Drugi razlog: Savršenost stvaranja	14
♦ Da li je normalno i racionalno vjerovati u Boga?	17
♦ Odgovori na besmislena pitanja.....	20
♦ Zašto ljudi odbijaju da vjeruju u Boga?.....	22
♦ Treći razlog: Uputstva Stvoritelja	24
♦ Objava i razum	27
♦ Ko je Stvoritelj?.....	28
♦ Kako je sve počelo...?.....	29
♦ Kako da znamo koja je vjera ispravna?.....	30
NEPOBITNI DOKAZI DA JE KUR'AN BOŽIJA RIJEČ	39
♦ Kur'an i savremena nauka.....	42
♦ Kur'ansko obavještanje o budućim događajima koji su se obistinili	48
♦ Nenadmašni jezički stil Kur'ana.....	51
♦ Kur'an kao sveobuhvatni sistem života.....	55
♦ Da li je Muhammed mogao biti autor Kur'ana ?	56

NEPOBITNI DOKAZI	
DA JE MUHAMMED ﷺ BOŽIJI POSLANIK	59
♦ Njegov dolazak nagovijestile su prethodne knjige.....	60
♦ Svjedočenja ljudi koji su prihvatili islam	61
♦ Nadnaravni znakovi (mudžize)	62
♦ Deset Heraklijevih pitanja	63
♦ Savršenost Poslanikovog morala	65
♦ Nije iskorištavao prilike za prevlast i nadmoć	67
♦ Zaštita od svih spletki koje su mu kovane	68
♦ Odricanje od ostvarivanja lične koristi.....	68
♦ Poslanikovo izvještavanje o onome što je bilo nepoznato....	69
LJEPOTE SAVRŠENE VJERE.....	73
♦ Neke odlike islama	74
♦ Mudrost propisa i univerzalni odgovor	105
ODGOVORI NA NAJČEŠĆE	
PRIGOVORE I ZABLUDE O ISLAMU	109
♦ Višeženstvo u islamu i ženidba Poslanika sa mladom Aišom	111
♦ Da li je islam vjera nasilja i da li su muslimani teroristi?	123
♦ Da li je islam vjera stagnacije i zašto su današnji muslimani zaostali?	132
♦ Da li je žena u islamu ponižena i obespravljena?.....	140
ISLAM JE RJEŠENJE ZA SVE PROBLEME	147
POZIV ISTINE – POZIV U TEVHID.....	151
♦ Islamsko vjerovanje (Iman)	153
♦ Praktične dužnosti islama	161
SMISAO ŽIVOTA.....	169

POGOVOR175

IZBOR IZ KORIŠTENE LITERATURE181

